

VNNS • số 264 • tháng 04 năm 2014
Mục Lục

- 1 Hình bìa** • Nguyễn Quang Kế & Thái Tăng An
- 3 Quan điểm** • 30 tháng 4, nhớ và hận
- 4 Chủ đề** • Niềm nhớ khó quên
 • Cho giới trẻ: Ý nghĩa của ngày Quốc Hận 30/4
 • Tháng tư _ Niềm nhớ khôn nguôi
- 13 Phiếm luận** • Người trong mộng
- 14 Tin Tức** • Tin Sinh Hoạt Cộng Đồng
 • Tin Hòa Lan • Tin Thế Giới • Tin Việt Nam
- 27 Truyện ngắn** • Tôi là con Thắm con bà Tư bán tầm
 • Giấc mơ trắng và đá • Ngàn ánh dương rực rỡ
- 36 Trang Thơ** • Hoài Tâm Niệm • Vũ Hoàng Thư
 • Tình Hoài Hương • Vĩnh Phúc • Hương Sài-Gòn
 • MH Hoài Linh Phương
- 37 Văn** • Michel Tauriac và Việt Nam • Bán đảo Krim quan trọng ra sao đối với Liên Xô • Ngày ấy... Bây giờ
- 47 Du lịch** • Thăm viếng Helsinki
- 50 Sức khỏe** • 8 cách ngăn ngừa bệnh Alzheimer
- 51 Gia Chánh** • Bánh Bèo
- 52 Vui cười**
- 53 Sổ vàng Ân Nhân Tượng Đài Thuyền Nhân**
- 54 Lá thư tòa soạn**
- 55 Nhạc** • Nguyễn Quyết Thắng

Việt Nam Nguyệt San
 Cơ Quan Ngôn Luận CĐVNTNCS/HL
 Vietnam Magazine
 Tijdschrift van Vietnamese Vluchtelingen in
 Nederland
 www.congdonghoalan.com

ISSN: 0929-5151

Ban Quản Trị VNNS
 Stationsweg 46
 2131 XD Hoofddorp Nederland
 Email: dtnguyen@congdonghoalan.com
 Telefoon: +31 (0)23-5640166

IBAN: NL16 INGB 0001 5086 64 t.n.v. AVVN

Chủ nhiệm
 Nguyễn Đắc Trung

Chủ bút
 Ngô Thụy Chương

Thủ Quỹ
 Nguyễn Hữu Phước

Kỹ thuật & Phát hành
 Nguyễn Quang Kế

Với sự cộng tác của
 Đắc Khanh • Đào Quốc Bảo
 • Đinh Ngọc Hiền • Đỗ Văn Bùi
 • Hoài Tâm Niệm • Lê Quang Kế
 • Mây Lang Thang • Miên Thụy • Nguyễn
 Quyết Thắng • Ông Năm Chuột • Tam Hợp •
 Tiểu Yến Tử • Thái Tăng An • Tuyết Lê • Tyna
 • Trúc Hà • Võ Đức Tiến • Ý Nga

Lập trường

Chống bạo quyền độc tài cộng sản Hà Nội • Ủng hộ mọi tổ chức quốc gia tranh đấu cho tự do dân chủ của dân tộc

Chủ trương

Bảo tồn và phát huy văn hoá Việt • Duy trì và phát triển tinh cảm tốt đẹp sẵn có giữa cộng đồng VNTNCS và nhân dân Hoà Lan • Tăng cường tình đoàn kết trong cộng đồng người Việt TNCS tại Hoà Lan • Khuyến khích và nâng đỡ người Việt hội nhập vào cuộc sống tại Hoà Lan

Quan điểm

30 tháng 4, Nhớ và Hận

Có người hỏi tại sao đã qua 39 năm rồi, kể từ ngày bạo quyền cộng sản cưỡng chiếm miền Nam Việt Nam vào ngày 30 tháng 4 năm 1975 mà bạn vẫn không quên, sao vẫn còn “hận”? sao vẫn còn tranh đấu chống lại chế độ phi nhân này?

Thưa rằng người dân chúng tôi sau 39 năm vẫn chưa quên được những hình ảnh hãi hùng mà chế độ cộng sản đã gây ra cho dân tộc Việt Nam:

Chúng tôi chưa quên được hàng trăm ngàn Quân Cán Chính Việt Nam Cộng Hoà đã bị đày đoạ trong các trại tập trung, được mệnh danh là các “trại cải tạo”, nhiều người đã phải vùi thây và không bao giờ còn có cơ hội đoàn tụ với gia đình của họ.

Chúng tôi không bao giờ quên được những khu kinh tế mới được dựng nên để đày đoạ hàng triệu đồng bào nơi rừng sâu nước độc, phần lớn là thân nhân của những người làm việc cho Việt Nam Cộng Hoà. Tài sản của họ bị tước đoạt, bị đuổi ra khỏi thành phố để nhường chỗ cho các cán bộ con cháu “bác Hồ” vào “tiếp thu và quản lý”

Chúng tôi không bao giờ quên được hình ảnh hàng triệu người phải rời bỏ quê hương vượt biên, vượt biển tìm Tự Do bằng những con thuyền mong manh, hàng trăm ngàn người bị vùi thây dưới đại dương hay bỏ mình trong chốn rừng sâu.

Chúng tôi vẫn không bao giờ quên được những thủ đoạn gian xảo cướp đoạt tài sản của người dân qua các đợt đánh tư sản và đổi tiền của bạo quyền Việt Cộng.

Chúng tôi vẫn không thể quên được bà con anh em của chúng tôi vẫn đang phải sống làm than dưới sự cai trị phi nhân của Việt Cộng, đang biến đất nước chúng tôi thành một nhà tù khổng lồ, văn hoá thì suy đồi, tệ nạn xã hội tràn lan, tham nhũng hối lộ hoành hành...

Chúng tôi làm sao quên được những người dân oan khiêu kiện, những người tranh đấu cho dân chủ đang bị đàn áp, đánh đập, bị giam cầm với những bản án khắc nghiệt.

Chúng tôi không thể ngoảnh mặt làm ngơ khi lãnh thổ, lãnh hải của tổ tiên đang bị nhà cầm quyền cộng sản dâng hiến cho quan thầy Trung Cộng, còn đâu Ải Nam Quan, còn đâu thác Bản Giốc, còn đâu Hoàng Sa và Trường Sa?

Vì trái tim chúng tôi còn biết đập với nhịp đập của quê hương, vì óc của chúng tôi vẫn nhớ đồng bào thân yêu, nên chúng tôi vẫn “Hận”, hận vì “Mất Nước, Nhà Tan”, hận vì quê hương mình vẫn phải sống làm than dưới sự cai trị của chế độ độc tài cộng sản.

Chúng tôi nhìn về quá khứ để rút ra những bài học cho tương lai, để thấy rằng dân tộc Việt Nam phải tự cứu lấy mình, vùng dậy chấm dứt sự cai trị của cộng sản. Người dân chúng tôi sẽ không chờ đợi một thế lực nào ra tay cứu giúp, mỗi người chúng tôi đều ý thức rằng không ai thương mình bằng chính mình, người dân ở trong và ngoài nước đồng tâm hiệp lực phá gỡ gông cùm cộng sản và cùng xây dựng một Việt Nam Tự Do Dân Chủ trong tương lai.

Nguyễn Đắc Trung

Niềm nhớ khó quên

Bùi Văn Đỗ

Cái đích điểm lịch sử 30-04-1975 sao nó cứ ray rứt và nhớ hoài, đã 39 năm rồi, mà mỗi lần nhắc lại con tim như muốn còn rỉ máu. Tin tức hàng ngày nhìn, nghe và nhận được nó làm cho lòng người cứ tưởng như mới xảy ra hôm qua. Chưa có biến cố lịch sử nào của dân tộc Việt được ghi đậm nét, mà đến 40 chục năm sau vẫn còn được nhắc lại, kể lại như mới xảy ra. Có lẽ biến cố ấy quá đau thương cho lịch sử dân tộc, tạo ra một vết hằn sâu đậm trên mặt, cho nên mỗi lần đứng trước tấm gương là những sự kiện lại nổi lên rõ nét. Không đau đớn nào hằn sâu hơn trong tim óc người Việt về ngày 30-04-1975. Ngày cộng sản miền Bắc đem quân vào Sài Gòn gọi là “*Giải phóng*” cho miền Nam ra khỏi nghèo khó, kìm kẹp.

Sự thật lịch sử đã phơi bày, không như những thế kỷ trước. Thông tin, truyền thông truyền hình, và gần đây nhất khoảng mười năm, Internet ra đời. Người xem được nghe và đọc, nhất là người Việt Nam, những con người bị guồng máy chiến tranh đó nghiền nát phải đọc phải xem để biết, vì những cái khốn khổ ấy nó xảy ra cho mình, cho gia đình, cha mẹ, vợ con và cho tổ quốc mình. Cả nước bị sập bẫy, bị lừa gạt bằng những mưu ma của Cộng Sản, mà chính hần, Hồ Chí Minh cũng chưa đủ khả năng hiểu biết chín chắn về chủ thuyết này, nên đã hăm hồ rước về đây đọa cả một dân tộc với bao thế hệ trẻ bị bắt buộc theo, bị bắt buộc phải hy sinh, phải chết để cho những con người cuồng tín đó sống. Không phải chỉ bấy giờ, mà đã từng thế kỷ, từ những năm 1930 cho đến ngày nay.

Gần một trăm năm sau, mỗi lần nghe đài, qua hệ thống Internet, người viết lại phải nghe bọn cộng sản Việt Nam lừa đảo người dân cùng khổ ở trong nước. Khi những bà mẹ chiến sĩ thừa xưa, từng gánh gạo vào bưng biển, trên nguy trang bằng phân bò, phân heo đem nuôi kháng chiến, để qua mặt quân đội Quốc Gia, chờ ngày miền Nam được “*giải*

phóng”. Sau ngày miền Nam được “*giải phóng*” xong, miền Bắc vào vét sạch tài sản, rồi từ từ bần cùng miền Nam xuống bằng miền Bắc xã hội chủ nghĩa đã 20 năm. Đánh hết tư sản mại bản, bằng đường lối đổi tiền, cấm buôn bán cá nhân, gác đường, cấm chợ, lừa những tinh hoa đất nước của miền Nam vào các trại tập trung xong, còn vợ con và dân cư nghèo hèn thì đẩy đi vùng kinh tế mới. Lợi dụng hình thức này để giết dân Việt ở trong Nam. Thế rồi từ từ tiến tới tập trung đất đai dưới danh nghĩa là tài sản của toàn dân, không còn tư hữu để lấy hết đất cát những chỗ béo bở màu mỡ của dân, biến những người dân vô sản mà trước đây, thành phần này phần đông là mẹ các chiến sĩ giải phóng quân, những người gánh gạo, cõm nuôi sống họ, còn gọi là “*bộ đội cụ Hồ*” ở trong rừng, trong nương rẫy, có khi dấu ngay ở trong nhà.

Chưa xong, chính sách của Việt Cộng còn đưa cán bộ và dân chúng ở miền Bắc vào Nam, vợ vét và nắm giữ những vai trò chủ chốt ở các cơ quan, đoàn thể, bỏ lại miền Bắc trống trơn cho Trung Cộng tha hồ thao túng, đến nỗi có nhiều làng quê miền Bắc chỉ còn trẻ nít và các cụ già. Đó là cái chính sách khốn nạn nhất của Cộng Sản, dù là Việt Nam, Trung Cộng hay Bắc Hàn cũng đều một sách lược như nhau. Cho nên khi dân tình ở trong Nam biết rõ bộ mặt thực của cộng sản thì chỉ còn biết kêu trời, chỉ còn biết kêu trời chứ kêu đảng nào có ai cứu. Cho nên các mẹ chiến sĩ thừa xưa mới đi biểu tình đòi đất, đòi nhà, nằm vật vờ ở Sài Gòn, ở Hà Hội, ngày này qua tháng khác, năm nay rồi năm sau, để nghe đảng giải thích, đưa đây, đổ thừa cho trên, cho dưới, vòng vo để có những người dân khiếu kiện qua nhiều năm phải chết bờ chết bụi không nhà.

Dù có trình độ tiểu học cũng hiểu được, “*giải phóng*” là thay cái cũ bằng cái mới tốt hơn, đẹp hơn, đem sự giàu có thay thế cho sự nghèo nàn lạc hậu, đem tự do, cơm no áo ấm cho miền Nam mới đứng. Và dân miền Nam phải ồ ạt kéo nhau ra miền Bắc sinh cơ lập nghiệp; phải vượt biên ra Bắc tìm tự do, sao được “*giải phóng*” rồi lại vượt biên ra nước ngoài. Chưa kể, những cán bộ cộng sản đi công tác ở nước ngoài cũng tìm đường trốn ở lại và xin tỵ nạn chính trị ở các nước tư bản, như vụ ở Thụy Sĩ mới đây. Những phái đoàn thể dục, thể thao, những đoàn văn công của cộng sản ra nước ngoài trình diễn văn nghệ, phải canh phòng cẩn mật kéo các thành viên này trốn và xin ở lại tỵ nạn chính trị. “*Giải phóng*” gì mà dị kỳ như vậy, chỉ muốn thoát ra nước ngoài, không ai, kể cả người miền Bắc đã bị cộng sản lừa lâu năm hơn. Hay cán bộ của nước ta đã đến thế kỷ 20-21 rồi mà học lực chưa vượt quá tiểu học nên dùng từ “*giải phóng*” lộn ngược. Đúng là cả nước bị lừa gạt gần một thế kỷ qua, mà vẫn còn bị lừa gạt. Thật khốn nạn cho dân tôi ở trong nước.

Nếu theo dõi sát nút trên các phương tiện truyền thông thì trong các tuần lễ 12, 13 (từ 16-29/03/2014) mọi người Việt Nam ở hải ngoại đều nhận ra những

hình ảnh có một không hai, sau gần một trăm năm qua đất nước do đảng cộng sản Việt Nam lãnh đạo vẫn còn cảnh, cô giáo và học sinh ở miền cao tới trường tới lớp, khi qua suối phải ngồi trong cái bao, bịch ly nông, rồi một thanh niên địa phương mạnh khỏe túm đầu bao lại bơi qua dòng sông, nước chảy đục ngầu. Hay như những quận ở miền Bắc Hưng Yên vẫn còn cảnh như thời tiền sử, người thay trâu, bò, kéo bừa, kéo cày, để cày bừa ruộng, mà người đó không phải là trai tráng hay là nông dân, mà là các phụ nữ chân yếu tay mềm của miền Bắc xã hội chủ nghĩa. Hình ảnh độc nhất vô nhị mà thế giới văn minh ngày nay không còn tìm ra, chỉ còn thấy ở Việt Nam Xã Hội Chủ Nghĩa. Đúng là cũng đứng đầu bảng tính từ dưới tính lên. Thấy những cái nhất này mà gậm ngùi cảm động, khi ngày 30-04 gần đến.

Chỉ tính từ thời cận đại, sau năm 1900, trước đó để lịch sử phán xét. Nhưng chắc rằng từ trước đến giờ, chẳng có ai thương mình, nhất là những người, những nước không phải là dân tộc Việt Nam, chỉ cần nhìn hiện tại, quá khứ trước đây vài trăm năm. Thế giới này đã từng xảy ra cảnh, cá lớn nuốt cá bé, kẻ có sức mạnh hiệp đập kẻ bé nhỏ, nước lớn và có sức mạnh về quân sự chuyên bắt bẻ các nước nhỏ hơn, yếu hơn về tiềm lực trí tuệ, kinh tế, tài chính để bắt chẹt làm thuộc địa, làm tôi mọi, hoặc cắt đất, cắt biển. Điển hình là các nước thuộc địa thừa trước. Và ngày nay những nước, những vùng yếu thế hơn như mới đây nhất là Ukraine chẳng hạn. Có nghĩa là chẳng ai thương mình, họ chỉ xúi siểm mình chia năm xẻ bảy đổ kị đánh lẫn nhau, rồi họ đem vũ khí mới của họ ra thử nghiệm, bán khí giới, bòn rút tài nguyên quốc gia, chứ họ không có yêu thương gì mình. Thời Hồ Chí Minh và trước đó, cũng như ngày nay. Cho nên những dân tộc chậm tiến, còn nghèo, phải học hỏi và khôn ngoan, đoàn kết lại, để tránh người ngoài (*bọn ngoại bang*) lừa lọc, xúi bẩy, để họ bán vũ khí và thu lợi.

Chính vì vậy, mỗi độ 30-04 về, dù người Việt Nam ở nước ngoài không đông, tính chung trong và ngoài nước với khoảng 90 chục triệu dân Việt, thì mới có khoảng 5% dân Việt ở nước ngoài, số người ở ngoài nước không quan tâm chiếm trên 4%. Nhưng còn con số rất nhỏ, có cái tầm nhìn, thấy rõ, nên thật tủi và nhục cho dân tộc mình. Với gần một trăm triệu dân, trên bản đồ hình cong chữ S, học hành, mưu trí không thua ai, mà đất nước cứ triền miên khói lửa, hết khói lửa thì chia rẽ, chậm tiến, tụt hậu về đủ mọi thứ. Nên nhân ngày 30-04 tới, người viết thật với tâm tình, muốn nói hết, để những người đang nắm vận mệnh đất nước nhận ra. Chỉ có mình mới thương mình, chỉ có người Việt Nam mới yêu quê hương dân tộc mình, không một ai khác, nhất là những người, những nước ngoài Việt Nam. Ngày nào, mọi người Việt Nam bỏ được những ty hiềm, biết thật lòng đoàn kết thì ngày đó quê hương mình mới thật sự có thanh mình.

Xin mượn lời thơ của Bình Ngọc "*Quay mặt vào đầu cũng phải ghim cơn mưa*" trên mạng để xin lỗi về tháng tư đen thay cho lời kết thúc của bài Niềm Nhớ khó quên, nhân kỷ niệm 30-04-2014.
"Mẹ công lưng vất kiệt sức, mồn mõi, thao thức đợi con về,

*"Ba mươi tháng tư": bên thắng cuộc hả hê !!!
 Con trở thành kẻ kiêu binh trong đoàn quân giải phóng !*

Nhưng 39 năm sau, con vô cùng thất vọng!

Không hiểu mình đi giải phóng cho ai ? ? ?

Chỗm chệ trên cao, toàn những kẻ bắt tài!

Đáy xã hội nhiều "dân oan" mất đất.

Những nghịch lý, tai ương chồng chất !

Khoảng cách "sang hèn" cứ rộng mãi ra.

Người ở "quê" không còn tha thiết với "ao nhà".

Xin lỗi! Miền Nam, những việc tôi đã làm!

Xin lỗi tất cả,

Cả những người "bên thua cuộc"!

Biết sao được!

Mọi người chúng ta sinh ra, ai có thể chọn được thời cuộc.

Nhưng: Lễ đời, đen, trắng phải phân minh!

"Xin lỗi tháng tư"

Hãy tha thứ cho mình, rất chân thành, chứ không phải lời giả dối".

Hay như cố Tổng Thống Nga Boris Yeltsin nói:
"Cộng Sản không thể nào sửa chữa, mà cần phải đào thải nó"./

Tưởng Niệm

Ai đã ra đi ngày hôm đó

Để lại cho đời nỗi tiếc thương

Mấy chục năm rồi còn vương vấn

Cảnh tượng đau lòng khó nhạt phai

Thiếu phụ trông chồng không thấy bóng

Mẹ già ngã quy khóc tin con

Nước mắt trào tuôn theo tiếng thét

Gây sầu chi hời chiến chinh ơi

Bút nào tả hết lời than oán

Vị đắng trong tim nhỏ giọt tràn

Thành hàng chữ viết đầy tưởng niệm

Ghi nhớ ơn người nợ trả xong

HTN

Cho Giới Trẻ: Ý Nghĩa Của Ngày Quốc Hận 30/4

TRẦN THỦY TIÊN – Nhân Ngày Quốc Hận 30 Tháng 4 sắp đến, trước hết xin nhắc giới trẻ sinh sau năm 1975, một ý nghĩa quan trọng mà nhiều em vẫn chưa biết: Ngày Quốc Hận là ngày buồn thảm, vì đó là ngày mà chúng ta, những người Việt ở Miền Nam Việt Nam, bị mất đất nước vào tay cộng sản Bắc Việt tàn ác, từ Hà Nội, bằng sự xâm lăng bạo lực và bất hợp pháp của bộ đội Miền Bắc vào lãnh thổ tự do của dân Miền Nam, năm 1975. Tóm tắt, Ngày Quốc Hận 30/4 là Ngày Mất Đất Nước, nói rõ hơn là Ngày mất nước Việt Nam Cộng Hoà, của tất cả những người Việt yêu tự do, nhân quyền, dân chủ, và hòa bình.

Vậy mà, có những em sinh viên ở Mỹ còn tụ tập thành nhóm, để ăn uống, vui chơi, và nhảy múa, ngay trong ngày và đêm 30/4, như đã thấy trong các năm qua. Năm nay, xin các cha mẹ nhắc nhở và giải thích cho con cháu hiểu về ý nghĩa lịch sử của Ngày 30/4 đau buồn này, vì sau ngày đó, vào khoảng nửa triệu dân Việt ở Miền Nam đã bỏ mình trên biển Đông do vượt biên.

Tôi mong các phụ huynh người Việt vẫn còn nhớ để dạy con cháu một câu tục ngữ Việt thông thường đã được phổ biến trong các trường học Miền Nam của chính thể Việt Nam Cộng Hòa, trước năm 1975: Một con ngựa đau, cả tàu không ăn cỏ. Chúng ta nghĩ sao khi thấy loài ngựa biết chia sẻ nỗi đau cho nhau và biết cư xử với đồng loại của chúng tốt hơn con người cư xử với nhau? Sự hy sinh can đảm và đầy nước mắt đó của nửa triệu đồng bào vượt biển, đã Thức Tỉnh Lương Tâm của Liên Hiệp Quốc. Nên Cao Ủy Tỵ Nạn của LHQ đã lo chi phí cho các Trại Tỵ Nạn Cộng Sản (CS) được dựng lên trên các đảo ở Phi Luật Tân, Mã Lai, Nam Dương, Thái Lan... vào khoảng các năm 1978-1988, để đón nhận những người Việt Tỵ Nạn đến sinh sống tạm thời ở đó. Rồi những người Mỹ có lòng tốt và Quốc Hội Mỹ đã kêu gọi được chính phủ Mỹ chấp thuận cứu xét giấy tờ cho người Việt Tỵ Nạn CS được định cư với cuộc đời mới ở Mỹ. Dần dần, các nước Tự Do khác trên thế giới cũng ủng hộ và cho phép chúng ta định cư trên đất nước họ, với lý do tỵ nạn chính trị, như:

Úc, Gia Nã Đại, Pháp, Đức, Anh, Tân Tây Lan, Bỉ, Hoà-Lan, Đan Mạch, Na Uy... Đồng bào của chúng ta đã chết cho chúng ta được sống. Vậy nữ nào bây giờ, cha mẹ, những người Việt tỵ nạn trước đây, thân nhiên (hoặc vô tình không biết) để cho con cháu mình tụ họp, vui chơi, nhảy nhót trong các buổi tối, gần Ngày Quốc Nạn 30/4 ?

Hình ảnh vượt biên, chìm ghe

Kể đến, tôi muốn các em biết điều quan trọng thứ hai đã xảy ra vào hai năm 1988-1989: Tổng Thống Hoa Kỳ Ronald Reagan đã hoàn thành một việc vĩ đại, giúp các tù nhân chính trị của Miền Nam, đang thống khổ lúc đó, do bị kỳ thị và bị đàn áp bởi sự độc tài của chế độ CS độc đảng trong nước. Năm 1988, Tổng Thống Reagan đã ký lệnh cho phép tất cả các Quân, Dân, Cán, Chính, của VNCH, thuộc mọi cấp bậc và trình độ (đã bị tù tập trung khổ sai, ít nhất 3 năm trở lên, dưới chế độ CSBV) và gia đình của họ, được nộp giấy tờ xin đi Mỹ, hợp pháp. Nghĩa là, họ và gia đình, không phải đi trốn bọn công an VC một cách lén lút, đầy nguy hiểm, bằng cách vượt biên như đi bộ qua Thái Lan, Cam Bốt..., hoặc vượt biển với những con thuyền nhỏ bé như một chiếc lá mong manh và chết trên sóng biển đại dương nữa.

Trước đó một năm, vào năm 1987, nhiều Nghị Viên của Quốc Hội Mỹ thuộc cả hai đảng Cộng Hòa và Dân Chủ, cùng với Phụ Tá Bộ Trưởng Ngoại Giao lúc đó, là ông Robert Funseth, đã nỗ lực hoạt động như những người điều đình để trình bày Nghị Quyết 212. Khi họ mang nội dung của Nghị Quyết này đến thương lượng với VC trong việc thả tù chính trị của VNCH đang bị hành hạ trong các trại tù tập trung khổ sai (mà VC gian manh gọi là “học tập cải tạo”) thì bị VC chống đối mãnh liệt. Đảng CS Hà Nội nói rằng: “Không, chúng tôi không thả. Nếu thả hết bọn tù chính trị và tù quân đội VNCH này ra thì chúng đứng lên làm loạn cả nước, làm sao đảng cai trị dân được? Nước Mỹ của các anh có dám nhận hết tội tù (dơ dáy) này qua Mỹ không thì chúng tôi mới thả...”

VC không ngờ TT Reagan đã nhanh chóng xác nhận là Mỹ sẽ nhận các tù nhân VNCH vào nước Mỹ ngay, vậy VC cứ thả họ đi. Nhờ vậy, một hiệp ước thỏa thuận đã được ký ngày 30/7/1989 bởi Hoa Kỳ và nhà cầm quyền VC. Nghị Quyết 212 hợp pháp đã giải thoát khoảng 300.000 tù nhân chính trị, và cùng với gia đình, họ được rời khỏi Việt Nam để định cư ở Hoa Kỳ.

Rõ ràng, đối với các cựu tù nhân chính trị VNCH: sau cơn mưa, trời lại sáng. Hãy hy vọng và cầu nguyện, ngay cả khi chúng ta bị phản bội, đang thất bại, hoặc gặp hoạn nạn... Tất cả rồi cũng trôi qua với cuộc đời tạm thời này ... Và hãy tin rằng những ai làm việc cho chính nghĩa và nhân nghĩa, sẽ có cơ duyên hội tụ và ủng hộ nhau để thành công.

Hậu quả 30-4: tù cải tạo, công an đàn áp.

GS TRẦN THỦY TIÊN – M.S.

SÀU OI!

Sầu ta vút tận đỉnh trời
Cuộn quanh núi thẳm vạn lời đau thương
Nợ giang sơn? Gánh quê hương?
Hai vai quần quai giữa đường đứt ngang
Kiếm cung gãy gục bên đàng
Thanh gươm tráng sĩ, hai hàng lệ rơi
Nhìn đời nửa khóc, nửa cười
Dấu xưa oanh liệt, rã rời cát bay
Ai tỉnh đây? Ai say đây?
Bạc bẽ xúng xính cơm đầy, rượu ngon
Vết xưa, xe ngựa cũ mòn
Khom lưng "hưng, bá", tưởng còn ghé cao
Cổ quên ngày ấy máu trào
Trái tim trinh nữ, thét gào biển Đông
Đêm vượt biển, cuồng phong sóng vỗ
Từng thấy người, lỗ chỗ dao đâm
Mẹ già gục chết lặng câm
Chồng nhìn trinh phụ lệ đầm đìa tuôn
Xác dân Việt trôi luông biển cả
Thân hài nhi bụng cá vật vờ
Kêu Trời, Trời vẫn lặng tờ
Hỏi chim, chim vỗ cánh mờ mịt bay
Hồn ai ủ rũ sương mai
Trôi về cố quốc miệt mài máu tuôn

....

Ta ơi! Sao nặng trĩu hồn?
Bao mùa lá rụng, nỗi buồn chưa vơi...

Chu Tất Tiến.

VIỆT NAM:

VÙNG TRỜI ĐAU THƯƠNG VÀ UẤT HẬN

Em trót sinh ra sau ngày "giải phóng"
Và lớn lên khi đất nước "thanh bình"
Nhưng cuộc đời sao vất vả điều linh
Mẹ buôn gánh bán bưng nuôi con dại
Em đi học, qua đồng khô cỏ cháy
Trời quê hương bàng bạc áng mây buồn
Đường chiều về leo lét ánh tà buông:
- "Con đói quá, mẹ ơi trời sắp tối!"
Sáng đi học bụng em còn thấy đói
Cô dạy em phải yêu kính "bác" Hồ
Em hỏi: - " 'bác' là ai vậy, hở Cô?"
Cô bảo:-"Nhờ 'bác', đảng ta 'CHIẾN THẮNG'!"
Em không hiểu, nhưng cúi đầu im lặng
Mà trong lòng thắc mắc mãi không thôi
"CHIẾN THẮNG" gì? Sao khổ quá đời tôi,
Nhà, họ lấy, phải đi vùng kinh tế!
Ba mươi năm, lớn lên đời vẫn thế:
Trời quê hương còn đó áng mây buồn
Vẫn từng ngày, vẫn kiếp sống đau thương
Em thay mẹ: Đời bán bưng buôn gánh!
Em tự hỏi nếu đảng không "CHIẾN THẮNG"
Nước Việt Nam có chậm tiến thế này?
Người dân hiền đâu ngậm đắng nuốt cay
Bị "xuất khẩu" sang xứ người lao dịch!
Em thăm hỏi: "Ai đây là kẻ địch?"
"Mỹ, Ngụy", "bác" Hồ, hay cộng đảng ta?
"Ngụy" bây giờ là "khúc ruột phương xa"
Mỹ là thầy, là ân nhân kinh tế!
Nước Việt thụt lùi bao thế hệ
Từ môi sinh cho đến đạo làm người:
Chính phủ chỉ là một lũ đười ươi
Bọn ích kỷ, phường buôn dân bán nước!
Xã hội xuống dốc nhanh không tưởng được
Quan bạo tàn, tham nhũng đến vô lương
Chuyên hối lộ, cướp nhà, chiếm hết ruộng nương
Dân thấp cổ kê trời cao chẳng thấu!
Đảng của "bác" biến nước ta lạc hậu
Dân Việt Nam nghèo nhất cõi năm châu
Những huy hoàng ngày cũ nay còn đâu
Phụ nữ Việt bán thân ngoài muôn dặm!
Ôi tổ quốc, ôi quê hương nhưng gấm
Hời địa linh, nhân kiệt hãy vùng lên!
Giành TỰ DO, DÂN CHỦ với NHÂN QUYỀN
Quyết đập đổ NỘI THÙ: phường cộng sản
Hết cộng nô, trời Việt Nam lại sáng
Đàn con Hồng cháu Lạc đứng cao lên
Xây đắp non sông, bờ cõi vững bền
Đó là lúc toàn dân ta CHIẾN THẮNG!

Hương Sài-Gòn

Tháng tư _ Niềm nhớ khôn nguôi

Sau nhiều ngày đắn đo suy nghĩ cùng với mối lo về chuyến đi quá đột ngột khi nghe anh bàn lại với tôi. Lần cuối anh đưa tôi về lại Sài Gòn sau tuần lễ làm việc tại Vũng Tàu, anh đã nói chuyện với mẹ tôi về chuyến đi có thể xảy ra trong nay mai để mẹ yên tâm. Mẹ tôi chỉ biết khóc và khuyên chúng tôi nên đi sớm chừng nào hay chừng nấy, tôi cũng chỉ trấn an mẹ là hứa sẽ biên thư về cho mẹ biết khi nào chúng tôi đã đến bến bờ an toàn... Hai ngày sau khi nói chuyện với mẹ xong, tôi thấy anh bồn chồn ngồi đứng không yên và dặn tôi chỉ nên mang theo vừa vặn trong người một túi xách gói ghém đủ bộ quần áo và tập cho tôi kỹ từng cử chỉ y như là mình về quê thăm bà con vậy. Anh đã sắp xếp trước nên chuyến đi mang được cả đũa con riêng của anh cùng cô em gái anh và người bạn gái của thuyền phó tàu Smithloy đi chung chuyến này. Rạch dừa là điểm hẹn, đường xuống bến không khó nhưng dọc theo hai bên lộ toàn những cặp mắt nghi ngờ khi thấy bọn chúng tôi tay xách nách mang, bộ tịch rụt rè, thậm thà thậm thụt mà đi chung như thế xuống bến. Trong bọn người đứng nhìn có kẻ rống tiếng..” ê tụi bây! sao coi đám người này giống y như đám người muốn vượt biên vậy ta!!!” Nghe họ xàm xì với nhau mà phát ón làm nhóm người chúng tôi ai nấy đều chột dạ, hai chân tôi như quíu lại, chập choạng muốn ngã, bước qua cây cầu bắc ngang mà mấy lần suýt té. Chiếc ghe đậu gần đó, chợt có người trong ghe hỏi chúng tôi có muốn qua bên kia sông thì họ chở. Chưa kịp lên tiếng thì anh tôi đã trả lời đồng ý thay cho cả bọn, bước xuống ghe cũng có vài người đi theo chúng tôi vì họ cũng muốn qua bên kia bến. Trong khoan ghe cũng đã có sáu bảy người ngồi đó trước, chắc họ cũng dự tính qua bến trong chuyến này.

Chiếc ghe nhỏ chở chúng tôi chạy được mười phút thì phía sau đã thấy ghe tuần cảnh của bọn công an chạy theo thăm dò xem hướng chúng tôi đi về đâu. Nghe giọng bác tài trên khoan vọng xuống...”M ấy người nằm yên đó nghen, đừng nhón nháo, tụi công an đang theo sát đó”, bọn tôi nằm im rắng nín thở, trống ngực tôi đánh loạn xạ. Tiếng trẻ nít khóc thút thít làm ai nấy đều xanh mặt, có người lầm bầm đọc kinh không rõ câu gì. Bọn công an theo ghe chúng tôi được một quãng khá xa thì quay đầu đi về hướng khác. Bỗng nghe tiếng anh vọng xuống...”ghe tuần cảnh đi hướng khác rồi bà con đừng lo nữa”. Anh cũng hoá trang cho giống chủ ghe, cũng đội mũ gống như người đi lưới cá, anh chộp được ở đâu chiếc áo thun quần đùi mặc trên người nên nhìn không ra. Ghe nhỏ tiếp tục chạy thêm được nữa giờ thì trước mặt chúng tôi đã thấy tàu lớn sừng sững ngay trước mắt...” được tàu vớt rồi bà con ơi!”, tiếng người nhao nháo trên ghe la lớn. Chiếc ghe nhỏ chòng chành theo sóng nước khi cập gần tàu, Thủy thủ trên boong tàu ới ới gọi nhau thông chiếc

thang dây để kéo nhóm người từ ghe nhỏ lên. Khi kéo mọi người lên hết trên boong, thủy thủ đoàn ra lệnh cho thả trôi chiếc ghe nhỏ cho chìm theo sóng nước. Tối hôm đó, sau bữa ăn chiều được thủy thủ đoàn của tàu Smithloy khoản đãi mọi người trong chúng tôi ai nấy cũng no bụng và vui sướng vì biết rằng mình thoát chết nhất là thoát khỏi bọn công an và không làm mồi cho cá mập. Ngồi trên boong tàu với anh đêm ấy, chúng tôi chỉ còn thấy trước mắt những ngày sắp tới tràn đầy những hứa hẹn của một tương lai không còn thấy công an cú vọ đêm ngày thăm dò chất vấn vì quá khứ của chúng tôi đã gắn liền với hai chữ “Ng ụy Quyền” mà chúng đã gán ghép vì cả hai đều làm việc cho chế độ cũ một thời.

“ Tôi với anh cùng nhắc lại thời gian hai đũa quen nhau khi cả hai cùng làm việc trong công ty dầu khí tại Vũng Tàu mà buồn cười và nhớ mãi. Nhớ thằng thủ trưởng già của phòng hành chánh công ty dầu khí cứ tra hỏi chúng tôi mãi câu...”th ế! hai anh chị đã đăng ký tìm hiểu nhau với công ty chưa, khẩn khoản đi chứ, càng sớm càng tốt?”.

Lúc ấy tôi nghe câu hỏi ngờ nghệch này mà cứ buồn cười vì sống trong chế độ Xã Hội Chủ Nghĩa là khi quen biết nhau, yêu nhau là phải “đăng ký tìm hiểu với cơ quan chủ quản mình làm việc thì mới được phép. Bằng ngược lại xem như vi phạm những điều cấm kỵ trong thời gian làm việc. Nhớ thời gian đó có hai cặp đang tìm hiểu nhau là cặp của anh Long và Phương và cặp chúng tôi nữa. Lại nhớ tới anh Định có dáng cao ngồng nghênh mà ốm còm còm, anh Định thường hay lập lại nguyên câu mỗi khi chúng tôi có buổi họp kiểm thảo ngồi chờ trước giờ trưởng phòng tới. Anh thường hô to khẩu hiệu...các anh chị em chuẩn bị...nghiêm...chào cờ...chào...cà chớn tới nơi...cà chớn tới nơi...cà chớn...c à chớ n...tới..._ làm cả bọn chúng tôi ngồi dự buổi họp tối hôm đó chẳng thể nín cười. Một tháng sau đó nghe tin anh vượt biển bị đắm thuyền đã là m mọi người i luyến tiếc anh v à cũng ngán ngẫm khi nghĩ đến chuyện vượt biên.”

Đêm đó vào khoảng gần ba giờ sáng, giật mình vì nghe tiếng máy động cơ nổ dồn rồi nghe tiếng la hét kêu cứu trên boong tàu. Nghe mọi người báo nhau chắc có ghe vượt biên tới gần tàu, thấy có dương cờ trắng xin cấp cứu thì phải, thuyền trưởng ra lệnh thủy thủ đoàn chiếu đèn pha báo hiệu vào chiếc ghe bên dưới. Chiếc ghe thứ hai vừa tách vào, bên trên thông thang giầy xuống cho họ đu lên, ghe thứ hai đông hơn có đến hơn bảy mươi người vừa trẻ con người lớn. Khi kéo họ lên tàu lớn rồi, thấy họ nằm sóng soải vì mệt lã, đã nhiều ngày lênh đênh trên biển. Thiếu thực phẩm thiếu nước, nhưng may số người này khg có ai chết hay bị quăng xuống biển. Ngày hôm sau chúng tôi chờ người đại diện Cao Ủy Tỵ Nạn đến nhận lãnh và đưa vào trại tỵ nạn bên Singapore để chờ chuyển tiếp định cư đến nước thứ ba. Hai ngày đầu chúng tôi trải chỗ nằm ngoài

sân cỏ sau đó tìm được nơi ở trong các nhà mái lợp tạm tạm thời. Người ở trại Singapore lâu nhất tới đã ba tháng, nhanh nhất như gia đình chúng tôi chỉ ở tạm hơn tháng rưỡi là nhận được giấy tờ chính thức đi định cư tại Hoà Lan vì được tàu Smithloy vớt. Quy chế trại tỵ nạn bên đây tương đối dễ thở, mọi người ai muốn đi làm thêm bên ngoài không khó lắm, như hái dâu, nhặt củ mì v.v. chỉ cần buổi sáng dậy sớm ra đứng ngoài cổng trại là có xe chạy tới đón rước, đưa đến chỗ làm và chiều xong việc lại chở về trại. Trước ngày đi định cư tại Hoà Lan, chúng tôi được đại diện Cao Ủy Tỵ Nạn bên Hoà Lan mời lên phỏng vấn, sau đợt phỏng vấn này xem như chính thức chúng tôi được mời vào định cư đất nước của họ.

Đến Hoà Lan vào một ngày mưa gió mặc dù thời tiết đang vào hè giữa tháng sáu một chín bảy chín, xe bus đến đón chúng tôi từ phi trường chạy thẳng về Leerdam, một làng nhỏ nằm gần thành phố Amsterdam. Ấn tượng đầu tiên về đất nước Hoà Lan sao yên bình quá, chỉ thấy hai bên là đồng cỏ chạy dài, xa xa đàn trù nằm gặm cỏ. Một người trong đám chúng tôi lên tiếng ..."sao Hoà Lan chẳng thấy nhà cửa đâu ráo mà toàn đồng trống không vậy, buồn thấy bà", đó cũng là khái niệm về đất nước Hoà Lan mà tôi nhìn thấy lần đầu trong đời. . . . Thế mà đã trải qua ba mươi lăm năm rồi biết bao thay đổi, từ cái nhìn lần đầu từ ý nghĩ giá trị cuộc sống. Tôi cảm nhận được tình người nơi đây. Ngày tháng chất chồng cùng nỗi buồn niềm vui trộn lẫn, nhìn thấy con cái lớn dần theo đó. Kỷ niệm của riêng tôi nơi đất nước cư mang này còn dày hơn là khi xưa tôi ở quê nhà, chỉ biết ngày hai buổi đến trường với chút tình yêu thời mới lớn. Nhiều lúc trong tôi có ý nghĩ cũng muốn về thăm quê hương một lần cho biết, để thấy quê hương tôi bây giờ có khác hơn trước khi tôi ra đi hay không! mà sao hàng ngày nơi xứ người, theo dõi tin tức qua tivi, cùng với hệ thống NET viễn liên. Tôi vẫn nghe thấy dân oan thống thiết than gào đòi Quyền Sống, Quyền Làm Người, đòi Tự Do Bình Dẳng, đâu đâu cũng nổi dậy đấu tranh, chống chính quyền nhà nước hiện nay. Tim tôi vẫn thấy đau nhói, nước mắt nghẹn ngào khi nghe lời nhạc Việt Khang trong ca khúc "Việt Nam Tôi Đâu" hay Anh Là Ai. Một đất nước Việt Nam thân yêu sau ngày bảy lăm là ngục tù tăm tối thế sao, ngục tù Cộng Sản có khác.

Hằng năm mỗi tháng tư về, không mang lại niềm vui nào sau đó mà chỉ thấy trong tôi dậy lên lòng sầu hận một nỗi buồn không nguôi. Mẹ Việt Nam ơi! ai đã gieo nên thảm cảnh này hỡi Mẹ!!!!???

Miên Thụy (Hoà Lan)

Tháng 4_2014

Trăn trở !!!

39 năm dài trăn trở
 Quê-hương ta chẳng đổi thay gì
 Không Nhân-quyền không cả Tự-do
 Không bác-ái, công-bằng, nhân-hậu

Vẫn giặc Cộng đê đầu bóp cổ
 Vẫn " dân oan " rên xiết, tử hờn
 Vẫn trẻ thơ đầu đường xó chợ
 Vẫn người nghèo tắt-tả, bôn-ba

Chị em ta " bán tròn nuôi miệng "
 Cho " Cộng giàu " cho cả " ngoại-bang "
 Cất đất nước dâng vào tay giặc
 Rước voi về mã Tổ dầy lên

Đó ! " giải phóng " của phường giặc Cộng
 Kẻ " đói ăn " giải phóng " áo lạnh "
 Tin không nữa ? lưỡi mồm giặc Cộng
 Hãy thức thời, chớ nữa u mê !

Vùng lên để " đòi đòi " lần nữa
 Đem vinh quang thay thế ương hèn
 Để " tháng Tư " không còn Đen nữa
 Mà sẽ là một " tháng tư " Xanh " .

Trier, April 10 th 2014 — với Triệu Ca.

Cộng Đồng Việt Nam Tỵ Nạn Cộng Sản tại Hoà Lan
Associatie Van Vietnamese Vluchtelingen in Nederland (AVVN)
Vietnamese Association of Political Refugees in the Netherlands
Stationsweg 46 , 2131 XD Hoofddorp Nederland ,Tel: +31 (0)23-5640166
www.congdonghoalan.com IBAN: NL16 INGB 0001 5086 64 t.n.v. AVVN

Thư Mời

Tham Gia Biểu Tình Ngày Quốc Hận 30/4

Hoà-Lan, ngày 7 tháng 4 năm 2014

Kính thưa quý vị đại diện tôn giáo, đoàn thể, đảng phái,
Kính thưa quý đồng hương,

Ngày 30/4/1975 đánh dấu một giai đoạn cực kỳ đen tối của đất nước Việt Nam, Cộng Sản đã cưỡng chiếm miền Nam, biến đất nước ta thành một nhà tù khổng lồ.

Kể từ ngày đó, gia đình bị ly tán, người thì bị đày đoạ trong các trại tập trung, khu kinh tế mới, người thì bị chết trong rừng sâu hay vùi thây dưới đại dương khi vượt biển tìm Tự Do

Cho đến nay, dưới sự cai trị của bạo quyền Việt Cộng, đất nước ta ngày càng suy thoái trầm trọng, văn hoá suy đồi, tệ nạn xã hội tràn lan, tham nhũng hối lộ hoành hành, lãnh thổ và lãnh hải của tổ tiên bị dâng hiến cho quan thầy Trung Cộng.

Những quyền căn bản của con người và các quyền tự do tôn giáo, tự do ngôn luận bị xâm phạm nghiêm trọng. Người dân oan khiếu kiện, đòi lại đất đai bị đánh đập dã man, người đòi Tự Do Dân Chủ bị giam giữ bởi những bản án khắc nghiệt.

Để phản đối bạo quyền Việt Cộng, Ban Chấp Hành Cộng Đồng Việt Nam Tỵ Nạn Cộng Sản tại Hoà-Lan đã cùng phối hợp với các đoàn thể tổ chức một cuộc biểu tình:

Từ 13g00 đến 15g30 ngày chủ nhật 27-4-2014
Tại Toà Đại Sứ Việt Cộng
Nassauplein 12
2585 EB Den Haag

Chúng tôi kính mời quý vị đến tham dự cuộc biểu tình.

Kính chào quý vị trong tinh thần đoàn kết đấu tranh cho Việt Nam Tự Do.

TM BCH/CĐVNTNCS tại Hoà-Lan

Nguyễn Đắc Trung
Chủ Tịch Cộng Đồng

Cộng Đồng Việt Nam Tỵ Nạn Cộng Sản tại Hoà Lan
Associatie Van Vietnamese Vluchtelingen in Nederland (AVVN)
Vietnamese Association of Political Refugees in the Netherlands
Stationsweg 46 , 2131 XD Hoofddorp Nederland ,Tel: +31 (0)23-5640166

www.congdonghoalan.com IBAN: NL16 INGB 0001 5086 64 t.n.v. AVVN

Quyết Định

Thành Lập Hội Đồng Bầu Cử

Hoà-Lan, ngày 7 tháng 4 năm 2014

- Tham chiếu Nội Quy của Cộng Đồng Việt Nam Tỵ Nạn Cộng Sản tại Hoà-Lan do Ban Chấp Hành Trung Ương biểu quyết và thông qua ngày 17-12-1987 tại Harmelen,
- Tham chiếu biên bản buổi họp của các hội đoàn và thân hào nhân sĩ ngày 23-3-2014 tại Nieuwegein,
- Nhiệm kỳ của Ban Chấp Hành nhiệm kỳ 2011-2014 sẽ chấm dứt trong năm nay,

Ban Chấp Hành Cộng Đồng Việt Nam Tỵ Nạn Cộng Sản tại Hoà-Lan Quyết Định Thành Lập Hội Đồng Bầu Cử để chuẩn bị nhân sự cho Ban Chấp Hành Cộng Đồng Nhiệm Kỳ 2014-2017

Hội Đồng Bầu Cử được phân nhiệm như sau:

Chủ Tịch : Nguyễn Thị Như Tuyết (Arnhem)

Phó chủ tịch : Nguyễn Thọ (Den Bosch)

Thư Ký : Đinh Ngọc Hiền (Nieuw Vennep)

Điều 25 Nội Quy Cộng Đồng quy định nhiệm vụ của Hội Đồng Bầu Cử:

- a/ Ban hành quy chế bầu cử.
- b/ Cứu xét hồ sơ của các ứng cử viên.
- c/ Giám sát cuộc bầu cử.
- d/ Chứng kiến và lập biên bản lễ bàn giao giữa tân và cựu Ban Chấp Hành Trung Ương.

Hội Đồng Bầu Cử chiếu quyết định để hoạt động kể từ ngày ban hành quyết định này cho đến khi Tân Ban Chấp Hành Cộng Đồng Việt Nam Tỵ Nạn Cộng Sản tại Hoà-Lan được thành lập.

Quyết định này được thông báo rộng rãi đến các đoàn thể và đồng hương

TM BCH/CĐVNTNCS tại Hoà-Lan

Nguyễn đắc Trung

Chủ Tịch Cộng Đồng

Waalwijk ngày 12 tháng 4 năm 2014

Thư mời

Kính thưa các đại diện các tôn giáo, hội đoàn, các đảng phái đấu tranh, các tổ chức tranh đấu cho nhân quyền cho Việt Nam và các tổ chức khác đang hoạt động âm thầm trong Vương Quốc Hòa Lan, cùng toàn thể quý đồng hương đang sống tha phương từ thập niên 80 cho tới hôm nay. Các Tín Hữu Kitô giáo, Phật Giáo, Hòa Hảo Cao Đài và các tôn giáo khác.

Người Việt Nam tỵ nạn cộng sản đã có mặt trên giải đất hiền hòa yêu thương này từ năm 1979. Thấm thoát đã hơn 35 năm sống lưu vong trên xứ lạ quê người. Phần lớn chúng ta đã có sự nghiệp vững trãi và một cuộc sống ổn định về vật chất cũng như về đời sống gia đình. Tuy nhiên nhiều người trong chúng ta vẫn còn khắc khoải nghĩ tới Quê Hương Việt Nam đang quằn quại trong sự kiềm kẹp chặt chẽ của đảng cộng sản Việt Nam mang ngoại lang là Tàu về đốt phá Quê Hương mình. Không những thế cộng sản còn hủy hoại nền văn hóa đã có từ hơn 4000 năm trước. Cộng sản cũng hủy hoại, đầu độc và làm tê liệt đi chí khí bất khuất của giới trẻ Việt Nam bằng nhiều cách như cho du nhập văn hóa Tàu vào các trường tiểu học và trung học. Cộng sản đầu độc người dân miền nam Việt Nam đã 39 năm rồi....

Cảm thông sự đau xót và nhiều nỗi băn khoăn về hiện tình Đất Nước năm nay một số anh em đã quyết định tổ chức lễ tưởng niệm và cầu nguyện cho Quê Hương Việt Nam và đồng thời cũng tưởng nhớ và cầu nguyện cho những người đã chết trên biển Đông, trong rừng sâu trên đường tìm tự do. Những người đã chết trong các nhà tù mà cộng sản gọi với danh từ hoa mỹ là các trại học tập cải tạo.

Năm 2013 đã có lễ tưởng niệm và cầu nguyện lần đầu tiên tại Almere. Năm nay lễ tưởng niệm sẽ được tổ chức tại thánh đường:

**St.-Antoniuskerk
De Génestetstraat 1
5144 SN Waalwijk**

Chương trình tổng quát như sau:

12 giờ 30: Chào mừng quý đồng hương

13 giờ 00: Khai mạc buổi lễ tưởng niệm

13 giờ 10: Lm Nguyễn Văn Khải, dòng Chúa Cứu Thế đã từng tranh đấu cùng giáo dân tại Thái Hà sẽ thuyết trình và chúng ta có thể đặt câu hỏi. Cha Nguyễn Văn Khải hiện đang tu huấn tại Giáo Đô La Mã.

15 giờ 15: Giải lao

15 giờ 45: Chiếu phim về ngày di cư từ bắc vào Nam... và những tội ác của cộng sản gây ra cho Dân Tộc Việt Nam

16 giờ 45: Thánh lễ đồng tế với các linh mục có mặt hôm đó.

18 giờ 00: Bế mạc

Ước mong sự hiện diện của toàn thể quý vị để cùng nhau nguyện cầu cho Quê Hương Việt Nam mau có tự do, thanh bình thật sự để toàn dân được ấm no và hạnh phúc...

Hẹn gặp lại toàn thể quý vị ngày chúa nhật mùng 4 tháng 5 2014 tới này.

Thay mặt ban tổ chức..

Lm. P Nguyễn Đức Minh

Mọi chi tiết xin liên lạc về các địa chỉ email sau đây:

Vietnamforevervietnam@gmail.com

Vietnam4evervietnam@gmail.com

Vietnammailvietnam@gmail.com

Một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao. Đây là việc chung của Đất Nước Quê Hương nên rất ước mong sự hưởng ứng và đóng góp của quý đồng hương.

Phiếm Luận

Người trong mộng

Tiểu Yến Tử

Trên đời ghét nhất là các anh chồng lãng xẹt cứ đi mê ca sĩ hay diễn viên. Đã thế lại còn vênh váo khoe với mọi người là ta đây say mê ca sĩ như Lynda Trang Đài hay diễn viên Kim Basinger rục rủa. Không biết là các đấng mày râu có thật say mê giọng hát oanh vàng thỏ thẻ của ca sĩ hay ngưỡng mộ tài đóng phim của diễn viên, hay chỉ vì các nàng này quá 'hot'. Thế hệ Tiểu Yến Tử thì cũng tương đối già, nên không biết thế hệ trẻ sau này ra sao, chứ thế hệ đàn anh của mình thì "hiền như bột", chỉ biết say mê giọng ca nhí nhảnh của Sylvie Vartan, say mê mái tóc "xì tôn" của các cô gái Sài Gòn để theo kiểu Sylvie. Còn diễn viên "màn bạc" thì say mê nét quyến rũ có 'hot' hơn đôi chút như của Sophia Loren. Phải nói, lúc đó tuy còn bé, nhưng Tiểu yến Tử cũng thấy là 'bà' này có một khuôn mặt hút hồn, một thân hình gợi cảm và đặc biệt là có vòng số 3 nảy lửa. Không tin, 'các cậu' thì cứ hỏi 'các bác' nam nhi chi chí ở tuổi trên sáu mươi hiện nay đi thì biết. Còn thì khi ấy không có ca sĩ hay "diễn viên nữ" người Việt nào được xem là nảy lửa. Cao lắm là có được nữ minh tinh Thẩm Thúy Hằng. Còn ca sĩ thì như Mai Lệ Huyền mới mặc mini jupe lửng xăng nhảy a go go là đã gọi là nảy lửa lắm rồi.

Đến thế hệ của Tiểu Yến Tử thì có tiến bộ hơn đôi chút. Lắm anh đem lòng say mê cô đào Bo Derex trong phim Tarzan. Còn ca sĩ thì thời ấy có Madonna cũng bốc lửa không kém. Để rồi sau đó có được Madonna Việt Nam là Lynda Trang Đài, cũng làm say đắm nhiều anh Mít một thời. Còn về phim ảnh, thì ở hải ngoại khi ấy chưa làm phim, còn phim trong nước thì vì là thuộc xưởng phim truyện mang tên 'phông dái' (1) nên làm gì có được cảnh nào nảy lửa. Thì làm gì có 'diễn viên nữ' gợi cảm.

Mà cũng lạ, theo như Tiểu Yến Tử biết, thì các bà nhà mình hoàn toàn không giống các ông, các bà các cô không có cái màn say mê tài tử hay ca sĩ theo cái kiểu nhìn 'ngoại hình', mà là say mê nghệ thuật chính hiệu con nòng nọc. Xi ke như ca sĩ Tuấn Vũ đã khiến nhiều cô cũng mê khướt, cũng chỉ vì anh chàng này có giọng ca bolero mùi quá xá. Còn Charles Bronson mặt thì xấu trai tàn nhẫn, nhưng oai hùng vô tã, nên cũng làm các bà các cô say đắm một thời.

Không muốn vợ dũa cả nắm, vì Tiểu Yến Tử có anh bạn say mê ca sĩ Ngọc Lan, hát không những hay mà lại còn có khuôn mặt khả ái. Cho nên dù Ngọc Lan đã mất từ 15 năm cách đây, nhưng năm nào vào tháng 3, anh bạn của Tiểu yến Tử cũng 'post' lên facebook vài dòng để tưởng nhớ giọng ca mà anh cũng như nhiều khán giả khác hằng mến mộ. Trung thành với người trong mộng đến thế thì còn gì bằng.

Không thể quên

những ai đã can đảm trả
sanh mạng mình cho
hai chữ Tự Do

Kính xin quý đồng hương đồng lòng ủng hộ công trình xây dựng Tượng Đài Thuyền Nhân
và chuyển mọi đóng góp vào trương mục: NL 08 INGB 0006 4461 08 t.n.v. AVVN

Ủy Ban xây dựng Tượng Đài Thuyền Nhân xin chân thành cảm tạ.

Tin Sinh Hoạt Cộng Đồng

Vận động chính giới lưu tâm sự vi phạm nhân quyền tại Việt Nam

Vào cuối tháng giêng vừa qua, trong chuyến vận động chính giới tại Âu Châu ông Đỗ Hoàng Điềm chủ tịch Việt Nam Canh Tân Cách Mạng Đáng đã có buổi gặp gỡ với Đại Sứ Nhân Quyền Lionel Veer và bà Desiree Ooft thuộc văn Phòng Á Châu Sự Vụ tại Bộ Ngoại Giao Hoà Lan. Cùng tháp tùng với ông Đỗ Hoàng Điềm còn có cô Nguyễn Phi Yến và Nguyễn Thị Thu Vân.

Trong buổi tiếp xúc này ông Điềm đã đề cập đến việc gia tăng đàn áp các nhà đấu tranh cho dân chủ tại Việt Nam. Trong thời gian qua tình trạng nhân quyền tại Việt Nam đang ngày càng xấu đi, việc đòi hỏi thay đổi từ phía người dân đã tăng nhiều và nhà cầm quyền Việt Nam đáp ứng những đòi hỏi này bằng cách thẳng tay đàn áp các cuộc biểu tình. Chính phủ Việt Nam dựa trên điều 79 và 88 để tù tiện bắt giữ các blogger, các nhà hoạt động nhân quyền và những người tham gia biểu tình. Hầu hết họ bị kết án 3-6 năm, nhưng có những trường hợp trong đó có người bị kết án 10 hoặc 13 năm tù, ví dụ như trường hợp của 14 thanh niên sinh viên công giáo. Những bản án đối với 14 sinh viên thanh niên Công giáo này nói lên rằng tại Việt Nam hiện nay không có tự do tôn giáo. Mặc dù Hội Thánh đã lên tiếng nhiều hơn trong những năm vừa qua về tự do tôn giáo, cuộc bầu cử vào tháng Mười năm 2013 không mang lại sự thay đổi nào. Điều 4 hiến pháp quy định sự cai trị độc quyền của đảng cộng sản vẫn còn tồn tại. Một số đảng viên đã ly khai trả thẻ đảng và dựng ra đảng riêng của họ như đảng Xã hội, đảng Dân chủ và lập ra những diễn đàn cho xã hội dân sự. Với tình hình hiện nay, người ta cho rằng cuộc đàn áp nhân quyền sẽ trở nên khốc liệt hơn.

Song song với việc đàn áp trên chính phủ xem các nhóm xã hội dân sự là bất hợp pháp, và sử dụng lý do này như một cái cớ để ngăn chặn sinh hoạt của các tổ chức dân sự. Chính quyền sử dụng cảnh sát

chìm hoặc bọ "côn đồ" để quấy rối và đe dọa các sáng lập viên của các nhóm xã hội dân sự, mặc dù những nhóm này hoạt động rất ôn hòa.

Thêm vào đó, chính phủ Việt Nam đang chủ động kiểm soát người sử dụng internet để đánh cắp thông tin hoặc mật khẩu. Chẳng hạn như chính quyền VN đã cố gắng để đóng cửa Facebook trong năm 2009, tuy nhiên âm mưu này đã không thành công. Chính quyền sử dụng internet để tấn công, không chỉ công dân Việt Nam, mà họ còn tấn công Việt Tân, tấn công các trang web và gieo vi rút vào hệ thống mạng của Việt Tân. Đại Sứ Nhân Quyền Lionel Veer đã bày tỏ mối quan tâm về tình trạng nhân quyền tại VN hiện nay. Qua phần trao đổi của ông với phái đoàn VN, ông Đại Sứ và đại diện Bộ Ngoại Giao Hoà Lan cho biết rằng yêu cầu đòi hỏi cải thiện nhân quyền tại VN luôn được đề ra trong các cuộc đối thoại song phương giữa chính phủ Hoà-Lan, Liên Hiệp Âu Châu với Việt Nam, cũng như trong các buổi tiếp xúc 'hành lang' giữa bộ trưởng Bộ Ngoại Giao HL với đại diện chính quyền VN trong các hội nghị thế giới. Gần hơn nữa là họ đã chuẩn bị một số câu hỏi chất vấn liên quan đến tự do ngôn luận, tự do báo chí, tự do tôn giáo tại VN trong buổi Kiểm điểm Định kỳ Phổ Quát về Nhân quyền (UPR 2014) tại Geneve vào đầu tháng hai vừa qua.

Mây Thu ghi

Bữa Cơm Gây Quỹ Yểm Trợ Xây Dựng Tượng Đài Thuyền Nhân

Nhằm hỗ trợ tài chánh cho việc xây dựng tượng đài thuyền nhân, Gia Đình Quân Cán Chính VNCH tại Hoà-Lan đã tổ chức một bữa cơm để gây quỹ vào lúc 17g00 ngày 8 tháng 3 năm 2014 tại hội trường Nico Schuurmanshuis ở thành phố Den Bosch. Khoảng 150 người đã nhiệt tình tham dự bữa cơm gây quỹ.

Sau nghi thức dâng hương trước bàn thờ tổ quốc, chào quốc kỳ, hát quốc ca, mọi người đã cùng tưởng niệm đến các chiến sĩ đã hy sinh vì tổ quốc và đồng bào bỏ mình trên đường tìm Tự Do.

Tiếp theo đó ông Trương Hải, Hội Trưởng GĐQCC/VNCH/HL đã chào mừng đại diện các hội đoàn và đồng hương.

Ông Lê Quang Kế, trưởng ban tổ chức đã trình bày về ý nghĩa của việc xây dựng tượng đài thuyền nhân và kêu gọi mọi người cùng tích cực đóng góp để việc xây dựng tượng đài sớm hoàn thành.

Ông Nguyễn Đắc Trung, chủ tịch Cộng Đồng VNTNCS/HL đã ca ngợi sự tích cực hoạt động của Ủy Ban Xây Dựng Tượng Đài Thuyền Nhân cũng như sự nhiệt tình đóng góp của nhiều đoàn thể và đồng hương trong việc xây dựng tượng đài.

Sau đó, mọi người đã được thưởng thức những món ăn ngon do các thân hữu tự nguyện đóng góp. Một chương trình văn nghệ với sự đóng góp của các anh chị Hans, Tuyết Lê, Tiến, Như Tuyết, Quang Kế, cũng như Karaoke, phần số xổ lotto thật hào hứng đã tạo nên một không khí thật đầm ấm.

Xen kẽ chương trình là phần trình bày của Ủy Ban Xây Dựng Tượng Đài Thuyền Nhân

Bà Nguyễn Thị Như Tuyết, trưởng ban Xây Dựng Tượng Đài Thuyền Nhân đã trình bày về những công tác mà Ủy Ban đã thực hiện như chọn mô hình, tìm đất để xây dựng và tài chánh mà Ủy Ban đã nhận được.

Ông Trần Quang Ánh, một thành viên trong Ủy Ban đã trả lời những câu hỏi của đồng hương cũng như ghi nhận những ý kiến đóng góp trong việc xây dựng tượng đài.

Trước khi chương trình kết thúc, ông Lê Quang Kế đã thay mặt Ban Tổ Chức cảm ơn mọi người đã tích cực ủng hộ và trao số tiền 6.200 euro thu được trong bữa cơm gây quỹ đến bà Nguyễn Thị Như Tuyết, trưởng ban Xây Dựng Tượng Đài Thuyền Nhân. Ông Lê Quang Kế cho biết một số đồng hương không đến tham dự được cũng đã gửi tiền yểm trợ qua ngân hàng, số tiền này sau khi tổng kết sẽ được chuyển đến UBXDĐTĐTN sau.

Bữa cơm gây quỹ đã thành công mỹ mãn.

Quý đồng hương muốn đóng góp tài chánh cho việc xây dựng tượng đài xin chuyển qua trương mục:

(IBAN) : NL08 INGB 0006 4461 08, BIC: INGBN2A t.n.v. AVVN te Ettenleur

Tin tức về việc xây dựng tượng đài được đăng trong website : <http://www.congdonghoalan.com/ttdn/>

Buổi Họp của Ban Chấp Hành Cộng Đồng và Đại Diện Hội Đoàn, Nhân Sĩ

Vào lúc 13g30 ngày 23 tháng 3 năm 2014 tại hội trường 't Veerhuis thành phố Nieuwegein, Ban Chấp Hành Cộng Đồng đã họp cùng đại diện các đoàn thể và một số nhân sĩ để tường trình về các công tác mà Ban Chấp Hành Cộng Đồng đã thực hiện cũng như báo cáo tài chánh Cộng Đồng. Ngoài ra là phần báo cáo hoạt động và tài chánh của Ủy Ban Xây Dựng Tượng Đài Thuyền Nhân và bàn về các công tác sắp đến.

Ông Nguyễn Đắc Trung, chủ tịch Cộng Đồng đã tường trình công tác mà Ban Chấp Hành đã thực hiện trong 6 tháng qua trên các lãnh vực văn hoá xã hội, thực hiện báo chí, website, tổ chức tết nguyên đán, yểm trợ việc đấu tranh cho Tự Do Dân Chủ tại quê nhà qua việc tổ chức ngày nhân quyền, đến Bộ Ngoại Giao Hoà-Lan trao thỉnh nguyện thư và hồ sơ vi phạm nhân quyền tại Việt Nam. Ngoài ra ông cũng cho biết Ban Chấp Hành có sự liên hệ tốt đẹp với các Ban Đại Diện Người Việt tại địa phương, và các hội đoàn tại các quốc gia khác tại Đức, Pháp và Bỉ.

Ông Nguyễn Hữu Phước, Phó chủ tịch ngoại vụ Cộng Đồng kiêm Thủ Quỹ đã trình bày về việc thực hiện website Cộng Đồng cũng như báo cáo tài chánh Cộng Đồng.

Bà Nguyễn Thị Như Tuyết, trưởng ban Xây Dựng Tượng Đài Thuyền Nhân và ông Trần Quang Ánh đã trình bày về tài chính của Ủy Ban, cho đến nay đã thu nhận được là 20.160 euro (trong đó có số tiền 6.200 euro do Gia Đình QCC/VNCH/HL trong bữa cơm gây quỹ và 300 euro đưa sau đó. Cũng nên nhắc lại ngoài sự đóng góp của cá nhân, các ban nhạc Trùng Dương, Bình Minh cũng đã tổ chức nhạc để gây quỹ tại Alkmaar)

Ủy Ban cũng thông báo là ngoài hiện kim đã nhận được, cơ sở đảng Việt Tân tại Hoà-Lan đã nhận đóng góp cho việc xây nền móng của tượng đài. Hiện nay Ủy Ban cũng đang thực hiện phổ biến vé số, một số thân hữu nhận lời tổ chức gây quỹ tại địa phương, ban nhạc Mây Hồng hiện cũng đang chuẩn bị cho việc gây quỹ.

Trong buổi họp mọi người cùng bàn thảo thêm về một « Văn Khố Thuyền Nhân » tại Hoà-Lan. Các ông Phước, Trung và bà Như Tuyết tình nguyện đóng góp cho việc này, trong tương lai nhờ những người khác phụ giúp thêm trong việc sưu tầm tài liệu, đúc kết hồ sơ,... ông Nguyễn Hữu Phước nhận nhiệm vụ lưu trữ hồ sơ.

Sau đó mọi người đã cùng thảo luận về việc tổ chức ngày quốc hận 30 tháng 4 và quyết định tổ chức biểu tình trước sứ quán Việt Cộng tại Den Haag từ lúc 13g00 đến 15g30 ngày chủ nhật 27 tháng 4 năm 2014.

Do nhiệm kỳ Ban Chấp Hành Cộng Đồng sẽ chấm dứt vào tháng 9 năm nay, mọi người đã cùng thảo luận về việc thành lập Hội Đồng Bầu Cử. Hội Đồng này có nhiệm vụ thông báo điều lệ ứng cử, bầu cử, vận động ứng cử viên, tổ chức bầu cử và tổ chức bàn giao nhiệm vụ BCH/CĐ. Các tin tức về hội đồng bầu cử sẽ được thông báo.

Buổi họp chấm dứt lúc 17g00 cùng ngày.

Thế Truyền ghi

Tin Hòa Lan

Geert Wilders, Cứu Tinh Của Nội Các Rutte II?

Cuộc bầu cử hội đồng thị xã trong tháng Ba vừa qua đã tiến hành như được tiên liệu. Hai đảng thuộc liên minh thân chính, VVD và PvdA, đã mất rất nhiều cử tri. Nhất là đảng PvdA. PvdA đã bị D66 đánh bại ở các thành phố lớn như Amsterdam và Utrecht, vốn là “an toàn khu” của họ trong nhiều thập niên qua. Một số quan sát viên chính trị có dự đoán rằng sự thảm bại của liên minh thân chính sẽ đưa đến những xung đột khó tránh giữa hai đảng này, có nguy cơ đưa đến sự sụp đổ của Nội Các Rutte II. Bên cạnh đó, sự sống còn của Nội Các Rutte II còn có thể bị đe dọa bởi một yêu sách của đảng ChristenUnie, một đảng đối lập mà Nội Các Rutte II phải dựa vào để có đa số quá bán tại Thượng Viện. Như đã từng trình bày trong mục này, trước ngày bầu cử hội đồng thị xã, đảng ChristenUnie đã tuyên bố sẽ không tiếp tục hợp tác với Nội Các Rutte II trong việc ban hành các dự luật mang tính chất kinh tế, nếu nội các này bắt tay với đảng PVV của Geert Wilders ở Thượng Viện (tức là Eerste Kamer) để tội phạm hóa việc cư trú bất hợp pháp tại Hòa Lan. Việc biến người cư trú bất hợp pháp thường chỉ có manh áo che thân thành những tội nhân phải chịu tối đa bốn tháng tù ở hoặc phải trả một khoản tiền phạt lên đến vài ngàn Euro trong trường hợp bị bắt và bị toà kết án là một việc làm mang nặng tính chất tượng trưng, có giá trị tâm lý nhiều hơn là thực tế đối với khối cử tri hữu khuynh, một lực lượng nòng cốt của đảng VVD. Có lẽ chính vì lý do này mà Nội Các Rutte II và nhất là đảng VVD khó có thể nhượng bộ được trước đòi hỏi của đảng ChristenUnie. Vì vậy nó có thể không đưa được Ngân Sách cho năm 2015 qua khỏi Thượng Viện, với hậu quả tất yếu là nội các này phải từ chức...

Điều có lẽ hơi bất ngờ là việc chính Geert Wilders, kẻ từng làm Nội Các Rutte I cáo chung trước thời hạn, đã giúp nội các thứ hai do Thủ Tướng Mark Rutte cầm đầu thanh toán mối đe dọa nói trên một cách êm thấm. Sự việc bắt đầu bằng một câu nói bất chợt của Wilders trong lúc đang vận động cử tri tại Den Haag khoảng một tuần trước ngày bầu cử. Lúc đó ông ta nói rằng những người bỏ phiếu cho đảng PVV là những cử tri muốn sống trong một thành phố bớt thuế má và, nếu được, cũng bớt người Marokko (“een stad met minder lasten en als het even kan wat minder Marokkanen.” Ngoài những phản ứng khả đoán của các chính trị

gia thiên tả, câu nói này không có tác động lớn nào trong xã hội.

Thế nhưng trong đêm 19 tháng Ba khi kết quả bầu cử được công bố thì Wilders đã lặp lại ý chính của câu nói kia để kích động một nhóm cử tri hay cảm tình viên tụ tập trong một quán cafe ở Den Haag. Ông ta hỏi: Quý vị muốn thêm hay bớt Liên Minh Âu Châu? Nhóm người trong quán trả lời: Bớt, bớt... Ông ta lại hỏi: Quý vị muốn thêm hay bớt đảng PvdA và câu trả lời lại cũng là: Bớt, bớt... Cuối cùng ông ta hỏi: Quý vị muốn thêm hay bớt người Marokko? Nhóm "quần chúng" lại đáp: Bớt, bớt... Có lẽ vì lần này lời nói của Wilders không phải là một lời ứng khẩu mà là một lời phát biểu được tính toán từ trước nên nó đã gặp phải những sự lên án nghiêm khắc trong quốc nội cũng như ở nước ngoài. Trước đó, Wilders chỉ chĩa mũi dùi vào Hồi Giáo, một đối tượng khá triu tượng, nhưng bây giờ ông ta lại đã kích một thiếu số rất cụ thể trong quốc gia Hòa Lan, khiến nhiều người có lý do chính đáng để tố cáo ông cố tình gây xung khắc giữa các thanh phần trong xã hội này. Hãng thông tấn DPA của Đức ví cách nói chuyện của Wilders về người Marokko trước nhóm cảm tình viên trong quán cafe với một bài diễn văn khét tiếng mà Joseph Goebbels, Bộ Trưởng Bộ Tuyên Truyền của Đức Quốc Xã, đã đọc trong một hội trường đông kín người vào năm 1943... Nội Các Rutte cũng như các đảng phái chính trị Hòa Lan đều bày tỏ thái độ chê trách đối với Wilders. Hai Dân Biểu thuộc khối PVV trong Hạ Viện (tức là Tweede Kamer) đã tách ra riêng để thiết lập hai "khối" độc lập, với mỗi khối một thành viên...

Nhìn từ góc độ chính trị, có lẽ phản ứng của đảng VVD là phản ứng quan trọng nhất trong các phản ứng trước lời nói của Wilders. Sau khi Wilders gây ra cơn lốc truyền thông, ông Halbe Zijlstra, thủ lĩnh của đảng VVD trong Hạ Viện, tuyên bố sẽ không chấp nhận bất cứ hình thức hợp tác nào với đảng PVV. Các nhà báo tinh ý đã vạch ra ngay rằng điều này có nghĩa là dự luật tội phạm hóa sự cư trú bất hợp pháp sẽ không có cách nào được ban hành thành luật pháp. Muốn thực hiện điều đó thì hai đảng VVD và PvdA phải cần có sự hậu thuẫn của đảng PVV tại Thượng Viện mới đạt được đa số quá bán. Mà nếu liên minh thân chính này kết hợp với đảng PVV để thông qua dự luật nói trên thì nó sẽ gặp vấn đề với đảng ChristenUnie, như đã trình bày ở phần

đầu của bài. Như thế thì với sự phát ngôn thiếu cẩn trọng của mình, Wilders đã tạo điều kiện cho liên minh thân chính nói chung và đảng VVD nói riêng thoát khỏi một tình trạng khó khăn.

Halbe Zijlstra

Đảng VVD bây giờ đã có cơ để từ bỏ một dự luật mang tính chất tượng trưng mà đảng này chỉ muốn ban hành để làm hài lòng khối cử tri hữu khuynh của họ. Sau sự đoạn tuyệt với đảng PVV, đảng VVD đã đạt được một thỏa thuận mới với đảng PvdA về vấn đề này. Cử tri thiên tả của PvdA vốn không muốn chấp nhận sự tội phạm hóa người cư trú bất hợp pháp, nhưng dự luật này là cái giá mà đảng PvdA phải trả cho đảng VVD để đổi lấy sự ân xá cho trẻ em cư trú bất hợp pháp lâu năm tại Hòa Lan (kinderpardon). Dưới sự thỏa thuận mới giữa hai đảng thuộc liên minh thân chính, VVD từ bỏ dự luật tội phạm hóa nói trên và để đổi lại, PvdA chấp nhận giành 500 triệu Euro để giảm thuế cho những người có thu nhập giữa 40,000 và 110,000 Euro một năm, tức là những người thường bỏ phiếu cho đảng VVD. Ông Jeroen Dijsselbloem, Bộ Trưởng Bộ Tài Chính, cho biết có thể tìm đủ tiền trong ngân sách năm tới để chi phí cho sự giảm thuế này.

Tương lai của Nội Các Rutte II sẽ ra sao là một điều khó tiên đoán được, nhưng, nhờ Wilders, ít ra là bây giờ nó đã bớt đi được một mối đe dọa đối với sự sống còn của nó...

06-04-2014

Ông Năm Chuột tổng hợp các sự kiện và ý kiến lấy từ báo chí, đài phát thanh, đài truyền hình cũng như hệ thống thông tin toàn cầu.

Danh ngôn

- Làm đánh đổ một thành kiến khó hơn làm phân hủy một nguyên tử

- Nếu chúng ta biết rằng chúng ta đang làm gì, thì công việc đó đã không còn được gọi là nghiên cứu.

Albert Einstein

Tin Thế Giới

Nga vẫn duy trì quân đội ở biên giới Ukraine

RFA-02-04-2014

Những xe thiết giáp của Ukraine được đưa lên các toa xe lửa chuẩn bị rời Crimea hôm 31 tháng 3, 2014

AFP

Tư Lệnh Lực Lượng NATO cho biết Nga vẫn tiếp tục duy trì một lượng binh sĩ đông đảo ở biên giới giáp ranh với Ukraine, và với lực lượng hiện có, Nga có thể đưa quân tiến vào để làm chủ miền Nam Ukraine chỉ trong dăm ba ngày.

Trả lời phỏng vấn của Reuters và nhật báo The Wall Street Journal, Đại Tướng Philip Breedlove nói rằng điều ông quan tâm nhất là con số 40,000 binh sĩ Nga đang dàn quân dọc theo biên giới với Ukraine. Ông nói rõ rằng đây là một lực lượng lớn, sẵn sàng để chiến đấu, được hỗ trợ bằng chiến đấu cơ, trực thăng và dựng cả bệnh viện dã chiến.

Tướng Breedlove cũng nói là theo ông nghĩ, có thể lực lượng này sẽ tiến vào Ukraine, chiếm đóng phần đất miền Nam của nước láng giềng Đông Âu, dùng vùng đất đó làm hành lang chiến lược nối liền với bán đảo Crimea mà Nga mới chiếm qua hình thức một cuộc bỏ phiếu.

Ông cho rằng NATO đang đứng trước một thử thách quân sự mới, và phải sẵn sàng để đối phó với tình huống khó khăn này.

Liên quan đến cuộc họp cấp ngoại trưởng các nước NATO vừa kết thúc ở Brussels, chính phủ Nga cho rằng Hoa Kỳ và những nước Châu Âu đang dùng thủ thuật của thời chiến tranh lạnh khi quyết định ngưng hợp tác với Nga.

Bản thông cáo của Bộ Ngoại Giao Nga nói rằng quyết định của NATO chỉ tạo thêm những bất lợi cho các kế hoạch cùng hành động để bài trừ khủng bố, xây dựng ổn định, hòa bình cho Châu Âu và cho toàn thế giới.

Thông cáo cũng nói rằng có lợi trong vụ này chính là kẻ thù chung của Nga lẫn NATO.

Mặt khác trước việc Nga tăng giá khí đốt bán cho Ukraine, tin từ EU cho biết Hoa Kỳ và các nước trong Liên Minh Châu Âu sẽ mua giúp chính phủ Kiev mua khí đốt của Ba Lan và Hungary, thay vì phải lệ thuộc vào nguồn cung cấp từ Nga.

Có tin nói là EU cũng đồng ý lập đường ống dẫn khí đốt từ Slovakia sang Ukraine.

Ukraina đứng trước nguy cơ suy thoái kinh tế

Thứ Bảy, 05 tháng Tư năm 2014 18:46

Tác Giả: Thụy My

Trạm dẫn khí đốt Mryn, gần thủ đô Kiev. Kể từ ngày 01/05/2014 giá khí đốt tại Ukraina sẽ tăng lên 50%. REUTERS/Gleb Garanich

Ukraina vốn đã bị chiếm mất một phần lãnh thổ, lại phải đối diện với viễn cảnh bị suy thoái nặng nề, sau khi Nga tăng giá khí đốt lên 80% để trừng phạt. Cơ quan thẩm định tài chính Moody's hôm 04/04/2014 lại giảm điểm tín nhiệm của Kiev xuống một bậc, từ Caa2 thành Caa3.

Theo Ngân hàng Thế giới, Ukraina sẽ rơi vào suy thoái, với tổng sản phẩm nội địa bị sụt giảm 3%, và nợ công tăng lên 5 điểm trong năm nay, chiếm tỉ lệ 86% GDP.

Việc bị hạ bậc tín nhiệm cũng khiến nợ công của Ukraina bị xếp vào hạng đầu cơ, được xem là rủi ro đối với các nhà đầu tư.

Chuyên gia năng lượng Dmytro Marunych cảnh báo, một số ngành kinh tế Ukraina sẽ ở mức giới hạn để sống sót.

Ông nêu ra kỹ nghệ hóa chất - một ngành công nghiệp tiêu thụ rất nhiều khí đốt, hay ngành luyện

kim, mà giá thành sản xuất có thể tăng lên 15%, làm mất hoàn toàn khả năng cạnh tranh.

Còn đối với dân chúng, giá khí đốt sẽ tăng 50% kể từ ngày 1/5 tới và đến tháng Bảy chi phí phải trả cho hệ thống lò sưởi sẽ tăng 40%.

Kiev đành phải xoay sở tìm giải pháp. Thủ tướng Iatseniouk nêu ra khả năng thương lượng với các đối tác Châu Âu để xin nhượng lại cho Ukraina một ít khí đốt mua từ Nga với giá rẻ hơn giá Matxcova bán cho Kiev hiện nay.

Tuy nhiên Nga khó thể chấp nhận sự sắp xếp này, gây lo ngại xảy ra một cuộc « chiến tranh khí đốt » trong lúc các nước Châu Âu vẫn đang lệ thuộc vào nguồn cung cấp từ Nga.

Bộ trưởng Năng lượng Ukraina Iouri Prodan cho rằng trong năm 2014 sẽ phải sử dụng tối đa số than đá sản xuất được thay cho khí đốt.

Kiev cũng phải lập lại trật tự trong lãnh vực này, mà theo Fan Qimiao, người phụ trách về Ukraina của Ngân hàng Thế giới, khí đốt là nguồn lợi chính cho tham nhũng tại Ukraina trong hai mươi năm qua. Nhà kinh tế này nhấn mạnh : « Có rất ít công ty khí đốt trên thế giới bị thua lỗ, mà buồn thay Ukraina lại nằm trong số đó ».

Tân chính phủ Ukraina trước nguy cơ sụp đổ nền tài chính đã cam kết tiến hành các cải cách cơ cấu quan trọng, để được Quỹ Tiền tệ Quốc tế bật đèn xanh cho kế hoạch hỗ trợ có thể lên đến 18 tỉ đô la trong vòng hai năm.

Mỹ cảnh báo Trung Quốc không nên theo gương Nga trong vụ Crimée

Thứ Sáu, 04 tháng Tư năm 2014 23:57

Tác Giả: Đức Tâm

Trụ sở bộ Ngoại giao Mỹ (www.state.gov)

Hôm qua, 03/04/2014, phát biểu trước Tiểu ban đối ngoại Thượng viện Hoa Kỳ, Thứ trưởng Ngoại giao Mỹ Daniel Russel, phụ trách khu vực Đông Á, cho rằng phản ứng của cộng đồng quốc tế về vụ Nga sáp nhập Crimée mang tính răn đe cao, buộc Trung Quốc phải suy nghĩ, không nên có những hành động giống như Nga.

Bên cạnh lời cảnh báo này, Washington khẳng định là Bắc Kinh không nên nghi ngờ quyết tâm của Hoa Kỳ trong việc bảo vệ các đồng minh Châu Á.

Việc Matxcova thôn tính Crimée đã đẩy lên nhiều lo ngại là Bắc Kinh sẽ sử dụng vũ lực để khẳng định các yêu sách của họ trong các tranh chấp về chủ quyền lãnh thổ tại Biển Đông và biển Hoa Đông.

Thứ trưởng Ngoại giao Mỹ nhận định, việc Hoa Kỳ và Liên Hiệp Châu Âu áp dụng các biện pháp trừng phạt đối với Nga sẽ có tác dụng răn đe đối với bất kỳ ai tại Trung Quốc coi việc sáp nhập Crimée như một mô hình » để noi theo.

Theo ông Daniel Russel, « Trung Quốc cần chứng tỏ nhiều hơn nữa là họ ủng hộ một giải pháp hòa bình cho các vấn đề này ».

Lãnh đạo ngoại giao Mỹ nhấn mạnh : « Tổng thống Hoa Kỳ và chính quyền Obama kiên quyết thực hiện các thỏa thuận quốc phòng ký với các đồng minh », như Nhật Bản, Hàn Quốc, Philippines.

Tổng thống Barack Obama coi việc « xoay trục » sang Châu Á là trọng tâm trong chính sách đối ngoại của Hoa Kỳ.

Trong vòng công du Châu Á, bắt đầu từ ngày 22/04, nguyên thủ Mỹ tới thăm Nhật Bản, Hàn Quốc, Philippines và Malaysia.

Tên lửa mới của Seoul có thể tấn công mọi mục tiêu Bắc Triều Tiên

Thứ Bảy, 05 tháng Tư năm 2014 00:07

Tác Giả: Trọng Thành

Thỏa thuận Mỹ - Hàn cho phép Seoul nâng tầm bắn từ 300 km lên thành 800 km - REUTERS /Lee Jae-Won

Hôm nay 04/04/2014, theo Reuters, quân đội Hàn Quốc đã tiến hành bắn thử một hỏa tiễn mới với tầm xa 800 cây số, có khả năng tấn công tất cả các mục tiêu nằm trên lãnh thổ Bắc Triều Tiên.

Việc nâng tầm bắn nói trên được thực thi trên cơ sở thỏa thuận Mỹ-Hàn năm 2012.

Bộ Quốc phòng Hàn Quốc thông báo, loại tên lửa vốn có tầm xa trung bình 500 cây số này được nâng cấp một số tính năng để có thể đạt tầm xa 800 cây số.

Việc Hàn Quốc thử nghiệm loại tên lửa cải tiến này

là để đối phó với việc Bình Nhưỡng vừa thử tên lửa Rodong, có tầm bắn 1.300 km, vào tuần trước.

Ngày thứ Hai 31/03/2014, pháo binh Bắc Triều Tiên bắn khoảng 500 trái đạn vào vùng bờ biển phía tây, sát với vùng lãnh hải mà Hàn Quốc tuyên bố chủ quyền.

Trước đây, theo thỏa thuận với Hoa Kỳ, Seoul chủ trương không phát triển các tên lửa có tầm bắn ngoài 300 km.

Nhưng vào năm 2012, Washington và Seoul thỏa thuận đưa giới hạn này lên 800 km.

Trả lời Reuters về thông tin nói trên, phát ngôn viên bộ Quốc phòng Hàn Quốc tuyên bố « thử nghiệm đã thành công », đồng thời nói rõ tầm bắn mới này cho phép quân đội Hàn Quốc tấn công các mục tiêu quân sự nằm xa nhất trong lãnh thổ miền bắc.

Lời cuối của phi hành đoàn MH370

Cập nhật: 04:14 GMT - thứ ba, 1 tháng 4, 2014

Thân nhân hành khách trên chuyến bay MH370 ngày càng tức giận vì thiếu thông tin

Giới chức Malaysia vừa đưa ra phiên bản mới của liên lạc cuối cùng giữa kiểm soát không lưu và đội bay trên chuyến MH370 còn đang mất tích.

Theo đó, những lời cuối cùng giữa hai bên là câu "Chúc ngủ ngon Malaysian ba-bảy-không" - chứ không phải "được rồi, chúc ngủ ngon (all right, good night)" như tin trước đã đưa.

Bộ Giao thông cũng nói đang điều tra xác định xem lời cuối là của cơ trưởng hay lái phụ.

Máy bay chở 239 người đang trên đường từ Kuala Lumpur đi Bắc Kinh thì mất tích hôm 8/3.

Cuộc liên lạc cuối cùng xảy ra vào lúc 01:19 giờ Malaysia (00:19 giờ Hà Nội). Nhà chức trách

Malaysia nói dựa trên các dữ liệu vệ tinh, họ kết luận rằng máy bay đã rơi xuống phía nam Ấn Độ Dương.

Phóng viên chuyên giao thông của BBC, Richard Westcott, nói rằng phiên bản mới này trịnh trọng hơn và có vẻ phù hợp với những gì các phi công hay nói với kiểm soát không lưu hơn phiên bản cũ.

Phóng viên của chúng tôi cũng nói không rõ tại sao Malaysia lại thay đổi thông tin, cũng như tại sao lại

phải mất nhiều thời gian như vậy để đưa ra phiên bản mới này.

'Không giới hạn thời gian'

Các phi cơ và tàu biển đang tìm kiếm dấu vết chiếc máy bay Malaysia Airlines mất tích trong vùng biển phía tây thành phố Perth của Australia.

Hôm thứ Ba 1/4, 10 máy bay và chín tàu theo kế hoạch sẽ tham gia cuộc tìm kiếm trong một diện tích khoảng 120.000 km vuông.

Thời tiết trong khu vực tìm kiếm được dự báo là xấu, tầm nhìn kém, theo Trung tâm điều phối chung của Australia (JACC).

JACC, do một cựu quan chức cao cấp của Úc đứng đầu, được thiết lập vào hôm 31/3, nhằm chỉ đạo và điều phối nỗ lực tìm kiếm của nhiều tổ chức khác nhau.

Thủ tướng Úc Tony Abbott nói không đặt giới hạn thời gian cho việc tìm kiếm

Bằng chứng lấy từ tín hiệu vệ tinh được cho là do máy bay phát ra sau khi có liên lạc lần cuối với không lưu đã được sử dụng để xác định khu vực tìm kiếm.

Đội tìm kiếm đã phát hiện ra nhiều vật thể trôi nổi màu trắng, nhưng không có vật nào thuộc về chiếc Boeing 777 xấu số.

Họ cũng sử dụng máy dò tín hiệu "towed pinger locator" (TPL) để tìm các tín hiệu siêu âm từ hộp đen của chiếc máy bay. Thông thường các hộp đen có thể phát tín hiệu trong vòng 30 ngày từ khi xảy ra tai nạn.

Vào thứ Hai 31/3, Thủ tướng Australia Tony Abbott nói các nhóm cứu nạn không đặt giới hạn thời gian cho việc tìm kiếm.

Hàng chục thân nhân của một số trong 153 người Trung Quốc mất trên chuyến bay mất tích đã tới Kuala Lumpur để đòi thông tin.

Họ ngày càng giận dữ về điều mà họ cho là thiếu thông tin từ giới chức Malaysia.

Quyền Bộ trưởng Giao thông Hishammuddin

Hussein nói chính phủ sẽ tổ chức họp báo cho thân nhân người bị nạn để cung cấp thông tin cập nhật cho họ, bao gồm giải thích về quá trình tìm kiếm.

Ông nói buổi họp báo này cũng sẽ được truyền hình trực tiếp sang Bắc Kinh.

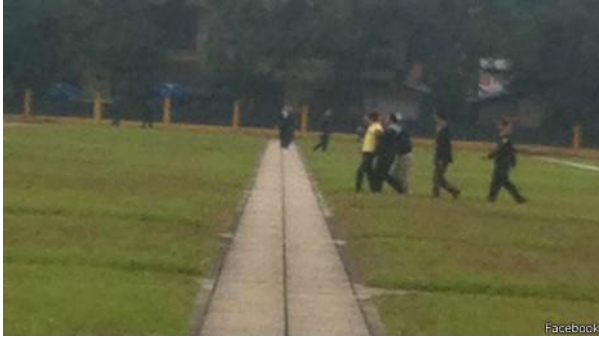
Ông Hussein nói Malaysia sẽ không dừng lại chừng nào chưa biết điều gì đã xảy ra với chuyến bay MH370.

Tin Việt Nam

Lãnh án tù vì đòi phá lăng Hồ Chí Minh

Cập nhật: 08:18 GMT - thứ năm, 3 tháng 4, 2014

Nhóm ông Kiên bị bắt giữ hôm 3/2 (ảnh lấy từ mạng xã hội Facebook)

Bốn người tự nhận theo Pháp Luân Công và có kế hoạch phá hoại một số địa chỉ nổi tiếng ở Hà Nội vừa bị phạt giam.

Một trong số đó, ông Nguyễn Doãn Kiên, đã bị tòa án Hà Nội tuyên án sáu năm tù vì tội 'Gây rối trật tự công cộng' theo Điều 245 Bộ Luật Hình sự, gia đình ông cho biết.

Bị tuyên án vì cùng tội danh với ông Kiên trong phiên sơ thẩm ngày 27/3 còn có ba người khác là ông Vũ Hồng Tố (5 năm tù), Nguyễn Văn Kiểm (4 năm tù) và Trinh Kim Khánh (4 năm tù).

Bốn người này đã bị công an Hà Nội bắt giữ hồi 3/2 sau khi mang theo búa ra lăng Hồ Chí Minh với ý định đập phá.

Cả bốn tự nhận là học viên Pháp Luân Công, nhưng một số tổ chức không chính thức của Pháp Luân Công tại Việt Nam lên tiếng bác bỏ điều này.

Trước đó, hôm 4/1, nhóm ông Kiên cũng đã dùng dây cáp nhằm kéo đổ tượng Lenin ở vườn hoa trên đường Điện Biên Phủ, Hà Nội, nhưng không thành.

Kế hoạch kéo đổ tượng Lenin và đập phá lăng Hồ Chí Minh đều được nhóm của ông Kiên công bố công khai trên mạng xã hội trước khi tiến hành.

'Không được thông báo'

Trả lời BBC ngày 3/4, bà Nguyễn Thị Quỳnh, vợ ông Kiên, cho biết gia đình không nhận được thông báo dự phiên tòa và cũng không được nhận văn bản chính thức nào về bản án của ông Kiên.

"Sau đó một ngày thì tôi mới biết thông tin. Không hề có thông báo gì và người thân cũng không được dự phiên tòa đó," bà nói.

Bà Quỳnh cũng cho biết vài ngày sau khi phiên tòa kết thúc, bà đã vào gặp chồng ở Trại giam Hòa Lò và được ông Kiên cho biết phiên xử diễn ra "rất

nhanh chóng, các bị cáo không được cho cơ hội để phát biểu trước tòa."

"Dù đây là phiên tòa công khai nhưng không ai khác có mặt tại tòa ngoài các bị cáo và hội đồng xét xử," bà nói.

"Gia đình rất bức xúc trước cách làm việc của tòa án Hà Nội."

"Ông Kiên và ba người còn lại đã gửi đơn kháng án cho trại giam để trại giam gửi lên tòa án", bà Quỳnh cho biết thêm.

Ông Nguyễn Doãn Kiên đã công bố kế hoạch của mình trên Facebook

"Gia đình có nguyện vọng phiên phúc thẩm sẽ diễn ra một cách công khai và minh bạch hơn".

Giải thích về động cơ của mình trong cuộc phỏng vấn với BBC hồi tháng Một, ông Kiên nói: "Cộng sản Việt Nam chỉ là một cái vôi bạch tuộc của Cộng sản Trung Quốc, mà Trung Cộng đã bức hại Pháp Luân Công bao năm nay rồi."

"Bản chất cộng sản không thể cải biến được, mà chỉ có thể đào thải thôi."

Pháp Luân Công chưa được hoạt động hợp pháp tại Việt Nam và nhiều buổi tụ tập của các học viên Pháp Luân Công tại đây những năm qua đều bị giải tán.

Hồi tháng 9 năm ngoái, sáu học viên Pháp Luân Công từ Việt Nam sang Trung Quốc bị chính quyền nước này bắt giữ nhiều ngày trước khi được trả về nước.

Ân xá Quốc tế: Cái chết của Đinh Đăng Định là "lời kêu gọi thức tỉnh" đối với Việt Nam

Thứ Bảy, 05 tháng Tư năm 2014 17:44

Tác Giả: Thanh Phương

Hôm qua, 04/04/2014, Tổ chức Ân xá Quốc tế ra thông cáo về cái chết của nhà hoạt động môi trường, blogger và cựu tù nhân lương tâm Đinh Đăng Định, vừa qua đời ngày 03/04 sau khi vừa được ân xá.

Đối với Ân xá Quốc tế, cái chết của ông Đinh Đăng Định phải là một "lời kêu gọi thức tỉnh" đối với Việt Nam.

Trong thông cáo, Ân xá Quốc tế nhắc lại rằng ông Đinh Đăng Định, nguyên là một nhà giáo, đã bị bắt giam vào tháng 12/2011 một cách "một cách bất

công” sau khi ông phát động một kiến nghị yêu cầu dừng dự án khai thác bô-xít tại Tây Nguyên.

Ông Đinh Đăng Định, từng bị tòa án tỉnh Đắk Nông kết án 6 năm tù về tội "Truyền truyền chống Nhà nước". @TNCG

Đến tháng 08/2012, ông Định bị kết án tù 6 năm với tội danh “tuyên truyền chống Nhà nước”. Trong tù ông đã được chẩn đoán là bị ung thư.

Chính quyền Việt Nam chỉ cho phép ông Đinh Đăng Định được điều trị trong bệnh viện kể từ tháng 01/2014 trong điều kiện bị giám sát thường xuyên.

Ông Định được tạm hoãn thi hành án vì lý do sức khỏe vào tháng 2, trước khi được trả tự do vào tháng 3. Nhà hoạt động này đã qua đời vì bệnh ung thư dạ dày tối ngày 03/04 tại Đắk Nông.

Trong bản thông cáo, Phó giám đốc đặc trách Châu Á-Thái Bình Dương của Ân xá Quốc tế, ông Rupert Abbott viết: “ Cùng với những nhà bảo vệ nhân quyền ở Việt Nam và trên thế giới, chúng tôi vô cùng thương tiếc ông Đinh Đăng Định và xin thành kính phân ưu cùng gia quyến của ông.

Thật là bi kịch khi nhà cầm quyền Việt Nam đã cướp đi những năm tháng cuối đời của ông Đinh Đăng Định, ngăn cách ông khỏi những người thân yêu.”

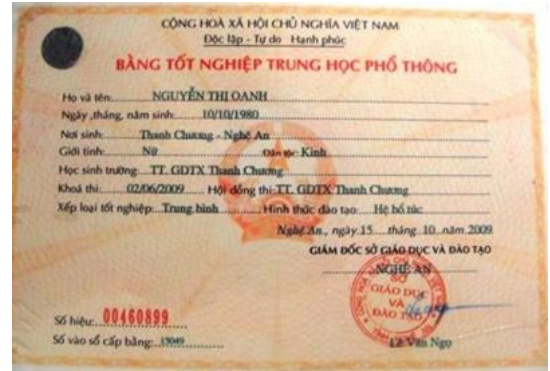
Ân xá Quốc tế nhắc lại rằng rất nhiều người khác vẫn đang phải chịu cảnh tù đày ở Việt Nam chỉ vì họ đã dám cất lên tiếng nói, một số tù nhân lương tâm thậm chí còn bị giam giữ trong những điều kiện khắc nghiệt suốt nhiều năm.

Ông Abbot nói : “ Cần biến thảm kịch của ông Đinh Đăng Định thành lời kêu gọi thức tỉnh ở Việt Nam”. Phó giám đốc Châu Á -Thái Bình Dương kêu gọi Việt Nam phải trả tự do ngay lập tức và vô điều kiện cho tất cả các tù nhân lương tâm, những người, giống như ông Đinh Đăng Định, đã không làm gì khác ngoài việc bày tỏ ý kiến của họ một cách ôn hoà.”

Cán bộ xài bằng giả khiến cả ngàn cử nhân thất nghiệp

Thứ Bảy, 05 tháng Tư năm 2014 21:30
Tác Giả: Người Việt

NGHỆ AN (NV) .- “Trong khi nhiều cán bộ đương nhiệm tại Nghệ An dùng bằng giả thì hàng nghìn người có trình độ đại học trở lên tại tỉnh này vẫn đang thất nghiệp”, theo tin từ Giáo Dục Việt Nam.

Bằng tốt nghiệp THPT giả của bà cán bộ huyện Thanh Chương, Nghệ An. (Hình: GDVN)

Báo điện tử Giáo Dục Việt Nam viện dẫn thống kê của Sở Giáo Dục và Đào Tạo tỉnh Nghệ An cho hay tính đến đầu năm 2013, “toàn tỉnh này có hơn 3,000 cử nhân đại học và thạc sĩ vẫn không tìm được việc làm.

Trong đó chưa kể đến 4,000 cử nhân cao đẳng và khoảng 5,000 người có trình độ trung cấp”.

Trong khi đó, trước đây, báo GDVN từng tố cáo nhiều cán bộ của tỉnh này dù xài bằng giả để được bổ nhiệm vào các chức vụ trong guồng máy của tỉnh, vẫn không bị mất chức.

Không những vậy, họ dùng bằng giả leo lên những chức vụ cao hơn.

Các huyện Thanh Chương và Hưng Nguyên được mô tả là những huyện có nhiều ông bà quan chức xài bằng giả “bị phát hiện” nhất của tỉnh Nghệ An.

Cũng như các tỉnh khác, tỉnh Nghệ An tổ chức “thi tuyển công chức” để lựa chọn các người có năng lực tốt để đưa vào phục vụ trong guồng máy công quyền.

Tuy nhiên, tin tức cho hay trong số hai lần mở kỳ thi tuyển, có tới 1,097 người nộp đơn dự tuyển nhưng chỉ có 156 người được tuyển chọn.

Những người còn lại, đi đâu, về đâu, Sở Nội Vụ Nghệ An “chưa rõ”, theo báo GDVN thuật lời ông quan chức sở này.

Hồi tháng Ba và những tháng trước đó, báo GDVN

phanh phui ra những vụ cán bộ tỉnh Nghệ An tuy thi trượt mà vẫn có bằng tốt nghiệp.

Có những người dùng bằng cấp có tên người khác, tẩy xóa rồi điền tên mình vào để xài.

Nguồn tin thuật trường hợp của bà Cao Thị Mai, chủ tịch Hội Phụ Nữ thị trấn Hưng Nguyên xài bằng tẩy xóa chi tiết cá nhân văn bằng của người khác. Bà nói rằng bà “nhặt được” cái bằng đó.

Có trường hợp như ông Ngô Trí Khoa, phó trưởng công an xã Hạnh Lâm huyện Thanh Chương, nhìn nhận là ông xài bằng giả.

Sau khi bị phanh phui, ông cho hay bằng đó có được là nhờ cháu của ông “mua” dùm. Nạn cán bộ đảng viên trong guồng máy đảng và nhà cầm quyền CSVN xài bằng giả phổ biến trên cả nước.

Ít thấy trường hợp những người này bị trừng phạt hay cách chức.

Ngay như ông Vũ Viết Ngoạn, được cất đặt vào chức chủ tịch Ủy Ban Giám Sát Tài Chính Quốc Gia từ năm 2011, đã xài bằng dỏm “tiến sĩ tài chính” từ một xưởng sản xuất bằng dỏm tại tiểu bang Louisiana, Hoa Kỳ, có tên là “Lasalle University”.

Cái danh xưng này nhập nhèm với tên trường đại học tư La Salle University khá nổi tiếng tại tiểu bang Pennsylvania không hề có ngành và cấp văn bằng “tiến sĩ tài chính”.

Nhưng đến nay, ông Vũ Viết Ngoạn vẫn là “chủ tịch Ủy Ban Giám Sát Tài Chính Quốc Gia”, nhảy lên từ vai trò Tổng giám đốc Ngân hàng Ngoại Thương Việt Nam (quốc doanh), và được “cơ cấu” làm Phó Chủ nhiệm Ủy ban Kinh tế Quốc hội. (TN)

Điều người dân lo ngại nhất là nạn tham nhũng

RFA 03.04.2014

Nạn tham nhũng vẫn là vấn nạn người dân lo ngại nhất tại VN. Đó là điều rút ra được từ một báo cáo về hiệu quả của các cơ quan hành chính, lĩnh vực dịch vụ do nhà nước quản lý. Báo cáo này được thực hiện bởi một nhóm nghiên cứu của chương trình phát triển của LHQ tại VN.

Ông Jairo Acuna Alfaro trưởng nhóm nghiên cứu này cho biết lĩnh vực y tế công cộng là khá nhất nhưng tỉ lệ đưa hối lộ cũng đến 40%. Ông cho biết thêm là hiệu quả của việc kiểm soát tham nhũng vẫn rất thấp.

Một điều đáng ngại nữa là số tiền trung bình người dân chấp nhận đưa hối lộ lại tăng lên.

Ông Đặng Ngọc Dinh giám đốc Trung tâm nghiên cứu hỗ trợ cộng đồng nêu lý do của tình trạng tham nhũng không giảm tại VN là các cấp chính quyền không giải trình trách nhiệm trước người dân, và sự tham dự của người dân vào các hoạt động của chính quyền còn hạn chế.

Tại Việt Nam hiện nay vẫn không có tam quyền phân lập, tức tách ba ngành hành pháp, tư pháp và lập pháp độc lập với nhau.

Bài thơ Tháng Tư viết từ WA-DC

MH Hoài Linh Phương

... Và có phải... mãi còn trong tâm tưởng?

*Khi em với người... nửa đoạn đời xa,
Em vẫn lặng thầm trên từng bước chân qua,
Tay se chỉ, giờ từng tờ thư cũ*

*Mưa tháng Tư nhớ trời Tăng Nhơn Phú
Tuổi hai mươi tổ quốc gọi lên đường
Áo thư sinh, Sài Gòn- Đêm Mậu Hồng
Chân rón rén ... thư trao ngoài cửa lớp*

*Em nhỏ bé, bên hiên trường im khuất
Thơ học trò viết mãi ... chuyện yêu nhau
Chiều Văn Khoa... tay nhoè mực cúi đầu
Mưa vẫn bay nghiêng phố xưa Hưng Đạo*

*Đôi 25, đôi 30, “địa hình”, “căn cứ”
Vang rùng chồi xanh ngắt bước quân ca
Dây tử thần như tráng sĩ Kinh Kha,
Kiểu dũng lẫm thời chiến binh gian khổ!*

*Nung chí trai nơi thao trường nắng gió
Quyết một ngày về nổi dãi non sông
Đôi mẹ bồng con ôm ấp trong lòng
Gươm sáng khắc ghi lời thề son sắt*

*Bình Thủy, Bạch Đằng, Đặc Khu Rừng Sát
Ánh mắt theo người khắp nẻo lên đèn
Chuyến hải hành biệt ly vạt nước xoay vần
Tuổi trẻ tang thương thiên đàng đóng cửa!*

*Tháng Tư nhớ về Sài Gòn một thuở
Màu Cựu An, trường Thủ Đức còn đâu?
Em cuối phương trời vẫn nổi thương đau
Người đã rất xa ... mãi về trong nỗi nhớ*

GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VIỆT NAM THỐNG NHẤT ÂU CHÂU
Hội Phật Giáo Việt Nam tại Hòa Lan
CHÙA VẠN HẠNH

Middenweg 65, 1394 AD Nederhorst den Berg, tel. 0294-254393
 Gironummer: NL79INGB0005030958 t.n.v.Stichting VBSN te Nederhorst den Berg
 Website: <http://www.vanhanhpagode.nl>

Nederhorst den Berg, ngày 05 tháng 04 năm 2014

THƯ MỜI THAM DỰ ĐẠI LỄ PHẬT ĐẢN NĂM 2014

Nam Mô Bổn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật

Kính thưa quý Phật tử và quý Đồng hương,

Mỗi năm đến ngày rằm tháng tư âm lịch, tất cả những người con Phật trên khắp năm châu đều hân hoan tưởng nhớ đến ngày Đản Sinh Đức Từ Phụ Thích Ca Mâu Ni, Ngài đã để lại cho nhân loại một hệ thống tư tưởng giáo lý về trí tuệ, về lòng từ bi hỷ xả cho muôn loài. Ngài đã tùy duyên cứu khổ ban vui cho chư thiên và loài người, phá tan màn vô minh từ vô lượng kiếp của chúng sanh và những gì bất công trong xã hội, đem lại sự hạnh phúc an vui cho nhân loại mở ra hành trình giải thoát cho chúng sanh. Kỷ niệm ngày Đản Sinh của đức Phật ngày lịch sử trọng đại thiêng liêng này, để tỏ lòng thành kính biết ơn Ngài, và để phát huy tư tưởng giáo lý của đức Phật trong sự nghiệp hoằng dương chánh pháp, lợi lạc quần sanh.

Năm nay, Hội Phật Giáo Việt Nam tại Hòa Lan sẽ cử hành **ĐẠI LỄ PHẬT ĐẢN** (Phật lịch 2558) vào ngày **Chủ nhật 25 tháng 05 năm 2014** (nhằm ngày 27 tháng 04 âm lịch) tại Chùa Vạn Hạnh, Middenweg 65, Nederhorst den Berg. Buổi lễ sẽ được sự quang lâm chứng minh của Hòa Thượng Thích Như Điển (Tổng Thư Ký Hội Đồng Điều Hành Giáo Hội Phật Giáo Việt Nam Thống Nhất Âu Châu).

Chúng tôi trân trọng kính mời quý Phật tử và Đồng hương cùng về Chùa Vạn Hạnh tham dự ngày Đại Lễ. Đây cũng là cơ hội tốt để người con Phật trở về với cội nguồn của niềm tin và sự thực hành giáo lý cao thượng của đức Phật. Và cũng là dịp để chúng ta cùng nhau nguyện cầu cho ngôi Chùa Vạn Hạnh mới tại thị xã Almere sớm được hoàn thành như ý nguyện.

Nguyện cầu hồng ân Chư Phật gia hộ quý vị và gia quyến thân tâm thường an lạc, Bồ đề tâm kiên cố, vạn sự kiết tường như ý. Cầu chúc cho giáo Hội ở quê nhà sớm thoát cơn Pháp nạn, cho dân tộc Việt Nam sớm được an cư lạc nghiệp trong tự do dân chủ.

Nam Mô Hoan Hỷ Tạng Bồ Tát Ma Ha Tát

T/m Hội Phật Giáo Việt Nam tại Hòa Lan,
 Hội Trưởng,

Thượng Tọa Thích Minh Giác.

CHƯƠNG TRÌNH ĐẠI LỄ PHẬT ĐẢN NĂM 2014

Ngày Chủ nhật 25-05-2014 (nhằm ngày 27 tháng 04 âm lịch)

- 11 giờ 00: Phật tử tề tựu.
- 11 giờ 30: Cử hành Lễ Phật Đản (có chương trình riêng).
- 12 giờ 30: Cúng chư tiên linh thờ tại Chùa (kính mời thân nhân có mặt).
- 13 giờ 00: Cúng dường Trai Tăng.
- 13 giờ 10: Phật tử và Đồng hương thọ trai.
- 14 giờ 30: Thuyết pháp (do Hòa Thượng Thích Như Điển thuyết giảng).
- 16 giờ 00: Thí thực hoàn mãn.

Hòa Lan, ngày 30 tháng 3 năm 2014

THƯ CẢM ƠN

Gia Đình Quân Cán Chính Việt Nam Cộng-Hòa tại Hòa Lan xin chân thành cảm ơn Cộng Đồng Việt Nam Tỵ Nạn Cộng Sản tại Hòa Lan, Quý Hội Đoàn và Đồng Hương đã bớt chút thì giờ đến tham dự và ủng hộ bữa cơm gây quỹ yểm trợ Ủy Ban Xây Dựng Tượng Đài Thuyền Nhân được tổ chức vào ngày 8 tháng 3 năm 2014 vừa qua tại Den Bosch.

1/- Số tiền ủng hộ tại chỗ:

gđ Lê Văn Lợi 1000, gđ Võ Hồng Vâng 500, gđ Trịnh Khoa Âm 400, gđ Nguyễn Thị Như Tuyết 5, gđ Võ Nuôi 30, chị Mến 20, bác Thảo, cô Diệu 30, cô Dung 50, Nguyễn Thị Cẩm Vân 50, Thiên Sang 100, chị Chuyên 20, Dũng Cảnh 50, anh chị Thuần 20, anh chi Thọ 100, Lê Quý Quốc 50, Nguyễn Quốc Đỉnh(Duc quoc) 50, Trần Văn Anh 105, Nguyễn Hữu Phước 17,5, Phạm Đình Cường 5, Hoạch Phương 40, Trang(Trung) 10, Cảnh Hùng 10, Nguyễn Kim Linh 20, Liên Tri 20, Nguyễn Đắc Trung 35, Bùi Đức Hoạt 35, Dương Thị Huệ 50, Hội Quán Nijmegen 200, chị Chinh 20, Nguyễn Quang Kế 5, Phong Lan 5, Lê Văn Phú 35, cô To 50, bà Phạm Ngọc Ninh 20, Nguyễn Văn Châu 100, Thanh 20, Trương Hải 20, Trần Văn Thắng 100, Đỗ Văn Bùi 30, bà Trương Đức Hạnh 50, bà Trần Văn Đường và cô Út 50, Lê Quang Kế 100, Nguyễn Văn Hùng Nam 20, bà Trần Văn Minh 30, Phan Văn Thảo 50, Nguyễn Thị Ngọc Bích 100, Nguyễn Hoàng Linh 100, Nguyễn Văn Mến 15, Bình 50, Quang 20, anh Đỉnh(H.Trong) 50, bà Lưu Thị Trang 50, Phạm Ngọc Sơn 100, gđ ông bà Nguyễn Phúc Vĩnh Thực 50, gđ Nguyễn Kim Hoàng 50, gđ T.C.K Trần 50, gđ Ngô Duy Viên 20.

2/- Nhận tiền qua trương mục:

gđ Nguyễn Văn Tiếng 100, Vũ Oanh 20, gđ Đào Công Long 50, gđ T.T.L 20, Đỗ Thị Bạch 20, TC Ngo 50, To Van 20, Van Dong Nguyen và Thi Thanh Mai Nguyen-Ngo 50, HT Hoang 50.

Tổng số tiền mặt Ban Tổ chức đã trao tận tay cho bà Nguyễn Thị Như Tuyết, đại diện Ủy Ban XD/TĐTN 6200,00 Euro trước khi bữa cơm chấm dứt.

Ngoài ra, chúng tôi sẽ tiếp cho UB/XD/TĐTN thêm 300,00 Euro nữa, vị chi là 6500,00 Euro.

Một lần nữa, GĐ/QCC/VNCH/HL xin chân thành cảm tạ Quý Đồng Hương đã hưởng ứng lời mời của BTC đến tham dự hoặc chuyển tiền ủng hộ qua trương mục của Hội.

Ngoài ra, BTC xin chân thành cảm ơn Quý Chiến hữu và gia đình cũng như Quý Thân Hữu đã ủng hộ phần thực đơn cho BTC để bữa cơm thêm phần kết quả. BTC cũng không quên, một lần xin cảm ơn cháu Hoàng cũng như thân hữu Tiến, Tuyết Lê, Như Tuyết và Hand đã giúp cho phần văn nghệ thêm phong phú.

Kính chào và cảm ơn Quý Vị.

Ký thay Hội Trưởng

Trưởng Ban Tổ Chức

Lê Quang Kế

Độc và ủng hộ Việt Nam Nguyệt San 30 Euro một năm

Địa chỉ liên lạc:
Ban Quản Trị VNNS
Stationsweg 46
2131 XD Hoofddorp
Nederland

Email: dtnguyen@congdonghoalan.com
Điện thoại: +31 (0)23-5640166

IBAN: NL16 INGB 0001 5086 64 t.n.v. AVVN

Thông Báo
số 2
**v/v Rước Cờ Vàng Ba Sọc Đỏ qua 4 quốc gia Âu Châu
trong Tháng Tư Quốc Hận năm 2014**

Kính thưa quý đồng hương,

Tiếp theo Thông Báo số 1 , Nhóm Vinh Danh Cờ Vàng (VDCV) tiếp tục cập nhật những việc đã thu xếp được trong thời gian qua và xin thông báo đến quý đồng hương.

Cuộc đi bộ Rước Cờ Vàng do Nhóm VDCV đề xướng, để Tưởng Niệm 39 năm Tháng Tư Quốc Hận, được dự trù sẽ khởi hành từ Vương Quốc Hòa Lan, qua Cộng Hòa Liên Bang Đức, đến Vương Quốc Bỉ và kết thúc vào ngày 30 - 4 - 2014 tại Paris – Cộng Hòa Pháp.

Thời gian và lộ trình mà chúng tôi đã định được cho tới thời điểm này như sau:

Đoạn đường 1 (118,9 km.) : **'s-Hertogenbosch (NL) - Mönchengladbach (D)**

2.4.2014 Den Bosch - Helmond : 37,5 km.

3.4.2014 Helmond - Venray: 24,4 km.

4.4.2014 Venray - Venlo: 24,9 km.

5.4.2014 Venlo - Mönchengladbach: 32,1 km.

Ngày 5.4.2014 Nhóm VDCV sẽ đến tham dự Lễ Tưởng Niệm Ngày Quốc Hận 30/4 do Cộng Đồng người Việt tị nạn tổ chức tại Mönchengladbach.

Đoạn đường 2 (168,1 km.) : **Mönchengladbach (D) – Liège (B)**

8.4.2014 Monchengladbach - Dusseldorf 27,2 km. 9.4.2014 Dusseldorf - Jackerath 36,5 km.

10.4.2014 Jackerath - Aachen 41,9 km

11.4.2014 Aachen - Herve 28 km.

12.4.2014 Herve - **Liège** (+ đường vòng đai) 30 km.

Ngày 12.4.2014 Nhóm VDCV sẽ đến tham dự Lễ Tưởng Niệm Ngày Quốc Hận 30/4 do Cộng Đồng người Việt tị nạn tổ chức tại Liège

Về đoạn đường 3 (Liège – Brussel) và đoạn đường 4 (Brussel – Paris) chúng tôi sẽ thông báo tiếp khi có được những dữ kiện rõ ràng.

Nhóm VDCV nhận thức rất rõ, rằng việc thực hiện hành trình Rước Cờ Vàng trong Tháng Tư Quốc Hận với một không gian rộng lớn như vậy thật là vô cùng khó khăn và chắc chắn sẽ không thể thực hiện được, nếu như không có sự hỗ trợ của đồng hương.

Với tấm lòng luôn luôn hướng về Tháng Tư Quốc Hận, Nhóm VDCV thiết tha mời gọi quý đồng hương từ các quốc gia trên thế giới, có cùng suy tư, vui lòng liên lạc với Nhóm để cùng nhau thảo luận thêm một số việc liên quan tới cuộc đi bộ Rước Cờ Vàng.

Mọi ý kiến đóng góp, kính mong quý đồng hương liên lạc với Nhóm theo địa chỉ điện thư:

vinhdanhcovangvietnam@gmail.com , điện thoại: anh Lưu Phát Tấn số +31684674304 hoặc +31617962017.

Quý đồng hương muốn hỗ trợ tài chánh cho chuyến đi Rước Cờ Vàng này, xin chuyển ngân đến Nhóm VDCV theo dữ kiện sau:

Tên: V.T. Huynh

Địa chỉ: Venray – Nederland

Số trương mục ngân hàng: NL97RABO0173903789

BIC / SWIFT-adres: RABONL2U

Xin ghi chú: Ủng hộ Rước Cờ Vàng Tháng Tư Quốc Hận 2014.

Và để theo dõi diễn biến công việc tổ chức hành trình Rước Cờ Vàng qua 4 quốc gia Âu Châu trong Tháng Tư Quốc Hận, kính mời quý đồng hương ghé vào website của Nhóm VDCV theo địa chỉ sau đây: www.vinhdanhcovang.wordpress.com

Nhóm VDCV trân trọng đón nhận và chân thành cảm ơn tất cả đóng góp của đồng hương, bất kỳ dưới hình thức nào.

Hòa Lan, 24 tháng 3 năm 2014

t/m. Nhóm Vinh Danh Cờ Vàng

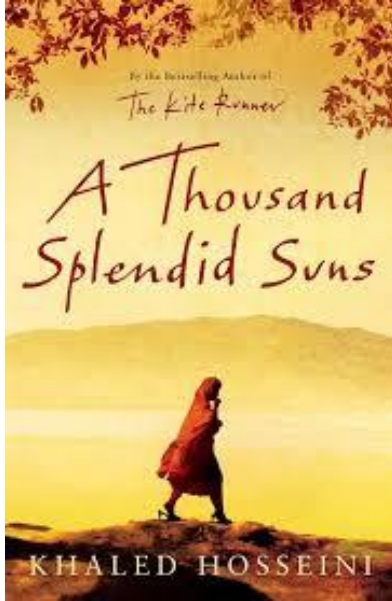
Trần Hữu Sơn.

Ngàn ánh dương rực rỡ

**Khaled
Hosseini**

Trúc Hà dịch

**Chương 5
(tiếp theo)**

Bà Nana cũng nói sai về Herat. Ở đó không có ai chỉ chỗ, không có ai cười nhạo báng. Mariam đi qua những con đường lớn có hàng cây trắc bá hai bên, ồn ào, đông đúc, giữa dòng người đi bộ, đi xe đạp và lừa kéo xe, và không có ai ném đá nó. Cũng không có ai gọi nó là đứa con hoang. Thậm chí gần như không có ai nhìn nó. Ở đây, bất ngờ và kỳ diệu thay, nó thấy mình là một người bình thường như mọi người khác.

Mariam đứng một lúc lâu nơi cái hồ nước hình bầu dục ở ngay trung tâm một công viên lớn chằng chịt những lối đi trải sỏi. Đây ngưỡng mộ, nó đưa tay vuốt ve những con ngựa bằng đá cẩm thạch tuyệt đẹp đứng dọc hồ nước, mắt ngựa mờ đục nhìn xuống nước. Nó theo dõi một đám con trai đang chơi thả thuyền bằng giấy. Đâu đâu Mariam cũng nhìn thấy bông hoa, nào tu-líp, nào huệ, nào hoa rau muống, những cánh hoa chan hòa trong ánh nắng. Người ta đi bộ trên lối mòn hay ngồi trên băng ghế nhấm nháp trà.

Mariam không thể tin mình đang ở nơi đây. Tim nó đập nhanh vì kích động. Nó ước phải chỉ thầy giáo Mullah Faizullah nhìn thấy nó bây giờ. Chắc thầy sẽ nghĩ là nó dạn dĩ lắm, can đảm lắm! Nó sẵn sàng chấp nhận cuộc đời mới đang chờ đợi mình ở thành phố này, một cuộc đời có cha, có anh chị em, một cuộc sống nó chắc mình sẽ yêu thích và nó sẽ được mọi người yêu thương, một cuộc sống không có gì phải e dè và xấu hổ.

Nó háng hái đi trở lại con đường lớn gần công viên. Nó đi ngang qua những người ngồi bán hàng dưới bóng cây cổ thụ, họ bình thần nhìn nó từ sau những núi trái sơ-ri và trái nho của họ. Mấy đứa bé trai đi chân đất chạy theo xe hơi và xe buýt mời mua những gói táo chua.

Mariam đứng yên nơi một góc đường và theo dõi khách qua lại mà không thể nào hiểu được sao họ lại có thể dừng dưng với bao nhiêu điều kỳ diệu ở chung quanh họ.

Một lúc lâu sau, nó thu hết can đảm hỏi thăm một người phu đánh xe ngựa già có biết nhà của ông Jalil, chủ rạp chiếu bóng, ở đâu không. Người phu xe già này có đôi má đầy đặn và mặc chiếc áo sọc màu cầu vồng.

“Cô chắc không phải người ở Herat này?” người phu xe hỏi một cách thân thiện. “Ở đây ai cũng biết nhà Jalil Khan.”

“Bác chỉ dùm cháu được không?”

Vừa bóc giấy một viên kẹo, người phu xe vừa nói, “Đi một mình hả?”

“Dạ.”

“Vậy lên đi. Tôi chờ cho đi.”

“Cháu không có tiền trả. Cháu không có đồng nào hết.”

Người phu xe đưa cho nó viên kẹo, nói hai giờ qua không kiếm được mồi nào nên đang định về nhà. Nhà ông Jalil cũng trên đường về. Mariam leo lên xe ngựa. Họ ngồi cạnh nhau, đi trong im lặng. Trên đường đi, nó thấy các cửa hàng bán rau thơm, các sạp bán cam hay lê, sách, khăn quàng và cả chim ưng nữa. Trẻ con chơi bắn bi trong những vòng tròn vẽ trên mặt đất bụi bặm. Bên ngoài các quán nước với sàn bằng gỗ phủ thảm, các ông ngồi uống trà và hút thuốc Lào.

Người phu xe già rẽ vào một con đường rộng có hàng cây tùng dọc hai bên và dừng lại ở nửa đường.

“Kia kia. Coi bộ cô gặp may rồi đó nhe. Xe hơi của ông ta đang đậu đó.”

Mariam nhảy xuống. Người phu xe mỉm cười và đánh xe đi tiếp.

Chưa bao giờ Mariam chạm tay vào một chiếc xe hơi. Nó lướt tay trên mũi chiếc xe màu đen bóng loáng của ông Jalil. Nhìn vào bánh xe sáng lấp lánh, nó thấy hình ảnh méo mó và phóng đại của chính mình. Nệm ghế bằng da màu trắng. Đằng sau tay lái, nó nhìn thấy những vòng tròn bằng kính bên trong có kim đồng hồ.

Trong một khoảnh khắc, Mariam nghe như có giọng nói của bà Nana vang lên trong đầu, như chế nhạo, như muốn dập tắt hết hy vọng của nó. Bằng đôi chân run rẩy, nó tiến đến gần cổng trước của ngôi nhà. Nó đặt tay lên bức tường, cảm thấy tường nhà ông Jalil sao mà cao và đe dọa quá. Nó phải rướng cổ lên mới nhìn thấy được ngọn cây trắc bá phía sau

tường. Những ngọn cây lung lay trong gió tưởng chừng như đang gật đầu chào đón nó. Mariam cố gắng vượt qua sự sợ hãi đang dâng lên trong lòng.

Một người phụ nữ trẻ đi chân đất ra mở cửa. Chị ta có vết sạm ở chỗ môi dưới.

“Tôi đến tìm ông Jalil Khan. Tôi là Mariam, con gái của ông.”

Về bối rối hiện lên trên gương mặt chị ta, rồi như thoáng nhận ra điều gì, chị mỉm cười có vẻ háo hức và như trông đợi điều gì sẽ xảy ra. Chị nói nhanh, “Chờ đây,” rồi đóng cửa lại.

Mấy phút trôi qua. Một người đàn ông ra mở cổng. Người này cao, vai vuông, mắt ngái ngủ, nét mặt bình thản.

“Tôi là tài xế của ông Jalil Khan,” anh ta nói với vẻ thân thiện.

“Là gì ạ?”

“Tài xế. Ông Jalil Khan không có nhà.”

“Cháu thấy xe của ông mà,” Mariam nói.

“Ông chủ đi công chuyện gấp rồi.”

“Chùng nào về?”

“Ông chủ không nói.”

Mariam nói nó sẽ chờ. Người đàn ông đóng cổng lại. Mariam ngồi xuống, hai tay ôm gối. Trời đã xế chiều và nó bắt đầu thấy đói. Nó ăn viên kẹo của người phu xe cho. Một lúc sau, anh tài xế lại ra.

“Cô đi về đi,” anh ta nói. “Một tiếng đồng hồ nữa thôi là trời tối rồi đó.”

“Cháu đã quen bóng tối.”

“Sẽ lạnh nữa đó. Để tôi chở cô về nhà nhé? Tôi sẽ nói lại với ông chủ là cô đến tìm.”

Mariam chỉ nhìn anh ta.

“Thôi vậy tôi chở cô tới khách sạn, ở đó ngủ thoải mái hơn, rồi sáng mai mình tính tiếp.”

“Cho cháu vô nhà đi.”

“Tôi có lệnh không cho cô vô. Mà cũng không ai biết chùng nào ông chủ mới về. Có thể mấy bữa nữa lận”.

Mariam khoanh tay lại. Anh tài xế thở dài và nhìn nó với vẻ hơi trách móc.

Suốt nhiều năm sau, Mariam cứ suy nghĩ không biết mọi chuyện sẽ ra sao nếu hôm đó nó chịu để anh tài xế chở về nhà. Nhưng nó đã không chịu. Nó đã ngủ qua đêm ở ngoài cổng nhà ông Jalil.

Nó thấy bầu trời tối dần và bóng đêm chụp xuống khu phố. Người phụ nữ có vết sạm mang ra cho nó chút bánh mì và một đĩa cơm nhưng Mariam bảo nó không ăn. Chị ta để lại đó. Thỉnh thoảng Mariam nghe có tiếng chân bước ở phía cuối đường, có tiếng mở cửa và tiếng người rì rào chào nhau. Đèn đường bật lên và ánh sáng tỏa mờ mờ sau khung cửa sổ. Chó sủa. Không chịu nổi cơn đói, Mariam ăn

đĩa cơm và miếng bánh mì. Rồi nó lắng nghe tiếng đé gáy trong vườn. Trên cao, những đám mây bay che ánh trăng mờ.

Buổi sáng, có người đánh thức nó dậy. Mariam thấy đêm qua có ai đã đắp mền cho nó. Anh tài xế đang lay vai nó.

“Thôi, gây chuyện như thế đủ rồi. Chấm dứt đi. Đi về đi.”

Mariam ngồi dậy, dụi mắt. Lưng và cổ ê ẩm.

“Cháu chờ cha.”

“Nhìn tôi nè,” anh tài xế nói. “Ông Jalil Khan bảo tôi phải chờ cô về nhà bây giờ. Ngay bây giờ. Có hiểu không? Ông Jalil Khan bảo như thế.”

Anh ta mở cửa sau của chiếc xe hơi. “Lên đi,” anh ta nói nhỏ nhẹ.

“Cháu muốn gặp cha,” Mariam nói, nước mắt lưng tròng.

Anh tài xế thở dài. “Để tôi chở cô về nhà. Đi đi, cô.”

Mariam đứng dậy và dậm bước về phía anh ta. Nhưng bất ngờ nó đổi hướng và chạy về phía cổng. Bàn tay người tài xế vung về chụp nó lại, nhưng nó đã vượt được và chạy thẳng qua cánh cổng mở.

Khoảnh khắc vài giây ngắn ngủi trong khu vườn nhà ông Jalil cũng đủ cho đôi mắt của Mariam ghi nhận được hình ảnh một vật thể bằng thủy tinh sáng chói trong đó trồng cây cảnh, dây nho bám trên giàn gỗ, một cái hồ cá xây bằng các khối đá màu xám, những cây ăn trái, và các bụi hoa đủ màu sặc sỡ ở khắp nơi. Ánh mắt nó lướt nhanh qua tất cả những thứ đó trước khi nó bắt gặp một khuôn mặt, bên kia khu vườn, sau một khung cửa sổ trên lầu. Khuôn mặt chỉ xuất hiện ở đó một tích tắc, một cái chớp mắt, nhưng cũng đủ lâu để Mariam kịp nhìn thấy đôi mắt trợn lên, cái miệng há hốc. Rồi chớp nhoáng biến mất. Một bàn tay xuất hiện và hốt hoảng kéo sợi dây. Màn cửa sổ đóng lại.

Rồi có hai bàn tay xóc nách và nhắc bổng nó lên. Mariam vùng vẫy hai chân. Mấy viên sỏi trong túi nó rơi ra. Mariam vẫn cứ vùng vẫy và khóc cho tới khi bị đặt ngồi trên băng ghế sau bằng da lạnh ngắt của chiếc xe hơi.

Anh tài xế, trong khi lái xe, an ủi nó bằng một giọng nói nhỏ nhẹ, nhưng Mariam có nghe thấy gì đâu. Suốt đoạn đường, ngồi lắc lư trên băng sau xe, nó đã khóc những giọt nước mắt đau khổ, tủi hờn và vỡ mộng. Nhưng chủ yếu đó là nước mắt của sự xấu hổ sâu xa vì nó đã ngu xuẩn chạy theo ông Jalil, đã lo lắng vì không biết mặc chiếc áo nào cho đẹp, vì chiếc khăn đội đầu không hợp với màu áo, vì đã đi bộ suốt đoạn đường để tới đây, đã nằm ngủ ngoài đường như một con chó đi hoang. Và nó xấu hổ vì đã không màng đến vẻ mặt đau đớn và đôi mắt sưng húp của má nó. Bà Nana đã cảnh cáo nó, bà đã nói đúng ngay từ đầu.

Mariam cứ nghĩ đến gương mặt của người đàn ông sau khung cửa sổ trên lầu. Ông ta đã nhẫn tâm để cho nó ngủ ngoài đường. Ở ngoài đường. Mariam nằm khóc vùi. Nó không muốn ngồi dậy vì không muốn cho ai nhìn thấy. Nó tưởng tượng cả thành phố Herat đã biết nó tự làm nhục mình như thế nào buổi sáng hôm nay. Nó ước gì ông giáo Mullah Faizullah có mặt nơi đây, lúc này để nó được gục vào lòng ông và được ông vỗ về.

Xe chạy một lúc lâu thì con đường trở nên gồ ghề và mũi xe cứ ngóc lên. Xe đang leo dốc trên con đường giữa Herat và Gul Daman. Mariam tự hỏi mình sẽ nói thế nào đây với bà Nana. Làm sao để xin lỗi bà? Làm sao nó có thể gặp mặt má nó bây giờ?

Xe dừng lại và anh tài xế đỡ nó xuống. “Tôi đi với cô,” anh nói.

Mariam để anh ta dẫn nó băng qua đường và leo dốc con đường mòn. Hoa thiên lý và hoa trang mọc đầy hai bên. Tiếng ong vo ve trong đám hoa dại. Anh tài xế nắm tay để giúp nó lội qua suối. Rồi anh thả tay nó ra, và nói huyền thuyên về cơn gió mùa dài một trăm hai mươi ngày chẳng bao lâu nữa sẽ thổi qua Herat từ giữa buổi sáng đến chiều tối, và về bầu muối bay vo ve kiếm ăn. Rồi bỗng nhiên anh dừng lại trước mặt nó, cố che mắt không cho nó nhìn, đẩy nó đi ngược lại, miệng nói, “Lùi lại! Không. Đừng nhìn. Quay lại đi! Lùi lại.”

Nhưng chậm rì. Mariam đã nhìn thấy. Một cơn gió thổi mạnh làm dạt những cành liễu rủ như tấm màn khiến Mariam thoáng trông thấy vật nằm dưới gốc cây: chiếc ghế ngã nằm chổng gọng. Từ nhánh cây cao, một sợi dây thừng thông xuống. Và ở cuối sợi dây, bà Nana treo cổ lủng lẳng. **(còn tiếp)**

Garage Trung Tran

Karel Doormanstraat 36 - 6651 ZM Druten
(Industrieterrein Kerkeland)

Reparatie & onderhoud van alle
automerken en wij zorgen ook voor APK,
verkoop van occasions

Tel. 0487-519467.
Gsm. 06-55775918

LTS: Việt Dũng, người nhạc sĩ, nhà báo, MC, người không ngừng nghỉ đấu tranh cho một đất nước Việt Nam tự do nhân quyền đã ra đi trong sự ngỡ ngàng, thương tiếc của hầu hết những người Việt lưu vong. Để nhớ đến một phần tài hoa của con người đầy ước mơ cho quê hương Việt Nam tự do, xin mời quý độc giả đọc truyện ngắn: Giác mơ trắng và đá sau đây, để cảm được một phần cảm nghĩ và cuộc đời Việt Dũng. Truyện được trích trong tuyển tập truyện ngắn "Gió Sông Hồng" của Việt Dũng do Thế Giới xuất bản năm 1992.

Giác Mơ Trắng Và Đá

Việt Dũng

Trong tôi, sự quyến rũ về Trắng và Đá đến từ trí tưởng tượng mạn qua những huyền thoại đã sử. Hình ảnh những tráng sỹ nhưng y gọn ghề ngồi mài kiếm dưới trăng, nung nấu ý chí can trường và sẵn sàng nhảy lên lưng chiến mã, lao vào bóng đêm mịt mù để hoàn thành sứ mạng bí mật, là những giấc mơ rục rịch, chan hòa suốt tuổi thơ tôi. Ngay cả sau cơn sốt định mệnh làm tê liệt đôi chân mà giấc mơ tráng sỹ mài kiếm dưới trăng vẫn còn tức tưởi. Giấc mơ đó đậm nét đến nỗi mọi ước muốn nào đẹp đẽ, tôi đều gọi chung là “Giấc mơ trắng và đá”. Thậm chí, đôi lúc tôi cảm thấy sự tan vỡ về giấc mơ huyền thoại kia đã làm tôi đau đớn hơn cả những thiệt thòi, cô độc mà một cậu bé bảy tuổi phải chịu khi ngồi trên xe lăn, nhìn đám bạn cùng tuổi vui chơi nhảy nhót.

Ngày đó, tôi chưa ý thức đủ những bất hạnh lớn lao khi đôi chân không còn giúp ích gì cho những phần thân thể khác. Tôi chỉ buồn vì không theo các bạn chạy nhảy, nô đùa được nữa. Tôi cũng không thấy được ánh mắt thương hại của những người xung quanh.

Nhưng năm tháng trôi qua, chiếc xe lăn và cặp nặng gổ gần gũi với tôi hơn cả cha mẹ, anh chị em, càng gần hơn bạn bè, quyến thuộc Tôi tự tách rời tới một cõi riêng lúc nào không hay. Nỗi đau buồn không lối thoát lần tròn trong cõi lòng trống trải như những viên đá cuội lạnh lẽo, vô hồn. Những viên đá bắt lực chờ cơn giông bão cuốn lăn theo sườn núi, rơi xuống thác ghềnh, trôi ra sông rộng... Tôi nghe thấy bao nhiêu là âm thanh sống động trên đường đi của

đá; những âm thanh lúc khẩn thiết, khi reo vui, lúc trầm mặc đợi chờ, khi chan hòa hoan lạc....

Âm thanh ám ảnh tôi không ngừng.

Tôi tìm mua sách nhạc về, tự học và dành hầu hết thì giờ với cây đàn guitar. Một ngày của đứa trẻ tật nguyền có quá nhiều thì giờ rảnh rỗi để học những điều muốn học. Những ngón tay tôi quá nhỏ so với phím đàn, nhưng có hề gì! Giọng âm thanh cuộn cuộn trong tâm hồn tôi là sức mạnh vũ bão, bật ra mưòi đầu ngón rớm máu. Những buồn tủi, uất nghẹn từ những đường gân rữ liệt ở đôi chân theo âm thanh man rợ, vỡ ra trên từng sợi giây đàn....

- Vũ Thanh! Vũ Thanh! Con đàn cái gì vậy? Giây đàn đứt rồi kia! Trời! Tay con chảy máu nữa!

Mẹ tôi chạy lại, giằng cây đàn, quăng xuống đất. Mẹ cầm hai bàn tay tôi rớm máu và nhìn tôi bằng đôi mắt đẫm lệ.

Tôi như người vừa tỉnh cơn mơ, nhìn xuống đôi tay mình, nhìn giòng nước mắt mẹ hiền, tôi cảm thấy, không chỉ đôi chân mình rữ liệt mà toàn thân tôi như đều đã rữ liệt theo...

Tôi ngã vào lòng mẹ, khóc như con gái.

Từ hôm đó, tôi khám phá ra nguồn an ủi vô biên là chuyện trò với chính mình bằng thể giới trầm bổng của âm thanh.

Lạ lùng thay, tôi truyền đạt dễ dàng những cảm nghĩ, những rung động của mình xuống đôi tay rồi bật ra trên sáu sợi giây đàn. Ngồi trên xe lăn, trong phòng học, ôm cây đàn guitar trong tay, tôi say sưa hát. Không, phải diễn giải cho đúng là tôi say sưa NÓI-BẦNG-NHẠC, mà sáu sợi giây đàn đã cùng tôi hòa hợp thành âm thanh trầm bổng. Tôi NÓI về tuổi thơ mình bất hạnh, NÓI về niềm khát khao của cánh chim trời được vỗ cánh tung bay, NÓI về những giòng nước mắt không thể chảy khi niềm đau đã tới tột cùng nhức buốt.

Tôi nói dễ dàng, nói miên man, và những ngón tay tôi chạy trên giây đàn, bật lên những cung tơ....

Tôi đang viết nhạc mà tôi không biết! Tôi đang mượn âm thanh ghi lại cảm nghĩ mình mà tôi không hay! Tôi ngạc nhiên thấy cha mẹ quan tâm về những trường canh ghi vội trên khuôn nhạc. Tôi còn nghe thấy loáng thoáng, đôi lần, cha mẹ nói với nhau về những thiên khiếu tiềm tàng nơi đứa con trai tật nguyền.

Một buổi chiều, chóng nạng đứng ở cuối vườn, tôi bỗng nghe một tiếng chim kêu thảng thốt lạ thường; rồi bất ngờ, một con chim cu đất bay loạng quạng, té nhào xuống bên luống cải. Tôi khập khểnh đôi nạng tới thì con chim sợ hãi chúi mình vào lá rau. Nó không còn bay được nữa. Chắc hẳn nó đã gãy chân? Hay nó quá non nớt, chưa bay xa được?

Tôi buông nạng, ngồi bệt trên nền đất, vừa quơ tay tìm nó, vừa vỗ về: "Không sao! không sao! để ta băng bó cho".

Tôi bắt được nó không khó. Nó run bần bật trong tay tôi. Nhìn mở nó, tôi biết không phải nó quá non mà là đã quá già. Đôi mắt bé tí của nó như có một lớp màng đục che phủ. Nó đã mù rồi chăng? Tội nghiệp! con chim quá già không còn bay nổi, đành ngã nhào xuống đất chờ chết!

Tôi còn lúng túng ôm nó trong tay thì đã nghe thấy tiếng con chim cu đất khác trên cành cây bã đậu trước nhà như đang thảm thiết khóc bạn. Một lát, nó bay đảo vòng khu vườn sau, nơi nó biết chim bạn vừa ngã xuống. Nhiều lần như thế, rồi nó vỗ cánh bay đi. Tôi nghĩ, nó đã bỏ cuộc.

Ủ con chim thương tích trong vạt áo, tôi mong hơi ấm giúp nó hồi tỉnh nhưng thân thể nhỏ bé của nó bỗng giật từng hồi. Tôi biết nó sắp chết. Tiếng kêu thảm thiết của loài cu đất chọt vang động trên cao, Thì ra, con chim mất bạn bay đi gọi đồng loại tới cứu. Chúng bay rợp cả khu vườn, vừa bay, vừa kêu thương. Trong tay tôi, con chim già đã hóa kiếp! Nước mắt tôi chọt ứa ra. Tôi cũng khóc theo bầy chim trên cây, cùng với chúng, tiễn đưa một linh hồn.

Sau đó, tôi bỏ xác chim vào một hộp giấy nhỏ rồi hi hục đào đất bên gốc hồng, định sẽ chôn nó, Nhưng phút giây, mắt tôi đang nhìn chiếc hộp giấy nhỏ, bỗng không còn hộp giấy mà chọt biến thành chiếc quan tài! Bên trong đó không phải xác chim mà là xác đứa trẻ bị tê liệt đôi chân!!!

Không! tôi không muốn khi chết, tấm thân tàn tật này sẽ phải vùi sâu dưới lòng đất. Tôi cũng thù hận đôi chân vô dụng này, ngay cả khi chết đi tôi vẫn chưa rời bỏ nó được sao?!? Không! khi chết, tôi muốn được đốt tan thành tro bụi, thoát kiếp tật nguyền, cho tôi hóa thân thành trăng và đá. Ôi! Trăng và Đá, giấc mơ thiên thần tuổi nhỏ giờ trở thành định mệnh khốc liệt trong tôi.

Lửa cháy từ hộp giấy, bén vào lá khô, lan tới đống củi mục. Lửa reo vui như thiên thần, lửa sôi sục vạc dầu hỏa ngục...

- Cháy! Cháy! Trời ơi, Vũ Thanh!

Tiếng mẹ tôi gọi giật, tiếng các em tôi lao xao rồi vòng tay cứng rắn của cha nâng bổng tôi lên. Nước từ bốn phía tạt vào góc vườn hồng ướt đầm.

- Con làm gì ngoài đó, hả? hả? Tại sao lửa cháy rực trước mặt mà con vẫn ngồi yên?

- Con đốt xác chim. Con giúp nó được thành tro bụi.

Cha tôi giận dữ, quát to:

- Trời! Chính con làm lửa cháy hả? Nếu em con không thấy khói bốc để cả nhà chạy kịp ra thì con biết điều gì sẽ xảy ra không? Đốt xác chim? Thật quái đản! Sao con không sống bình thường được hả?

Tôi ngược nhìn cha. Hình như có những giòng phún thạch đang chảy rần rần trong máu tôi, chảy ào ạt, sôi sục về tim, dồn lên não bộ, chực chờ phun lửa!

Có lẽ cha tôi biết đã nói lỡ lời. Đôi mắt người dju xuống, nhưng đã trễ. Âm thanh câu nói “Sao con không sống bình thường được hả?” như những nhát búa tàn nhẫn đập liên hồi trên vết thương mưng mủ. Tôi gào lên:

- Sống bình thường, tốt quá! nhưng làm sao? làm sao tôi sống được bình thường? Giúp tôi đi! các người giúp tôi đi! Bảo đôi chân rũ liệt này đứng dậy, bước đi đi! rồi tôi sẽ sống bình thường. Nào! Đôi chân đứng dậy coi!

Tôi chóng tay, vùng lên! Đôi chân khốn khổ gập xuống như tàu lá. Tôi lăn tròn trên nền gạch, Mẹ tôi bật khóc, nhào tới, nhưng tôi trùng mắt, lạnh lùng:

- Đừng, đừng thương hại. Cả nhà hãy để tôi yên. Phút giây đó, dường như toàn thân tôi biểu lộ sự quyết liệt tột cùng. Mọi người lặng lẽ quay vào nhà. Tôi chóng nạng, về phòng, và ngồi lặng suốt buổi chiều cho tới khi căn phòng tràn ngập bóng tối thì bất chợt tôi cảm thấy như hồn mình bỗng lung linh ánh sáng huyền ảo của trăng sao. Tôi vớ tay, lấy cây đàn, bấm bằng quơ vài âm thanh rời rạc. Âm thể ngũ cung buông rơi lãng đãng quanh phòng mà bóng tối đang vỗ về một hồn-thơ-kẻ-lạ. Không phải là tôi nữa vì tôi chưa bao giờ làm thơ. Vậy mà, tôi đang nghe thấy giọng thơ tuôn chảy trong hồn. Làm sao tôi bắt kịp cảm xúc này? Làm sao tôi ghi kịp? Làm sao tôi giữ lại được đây? Mười ngón tay tôi run rẩy, quần quýt trên sáu sợi giây đàn. Và âm thể ngũ cung đưa tôi tìm gặp hồn thơ. Tôi nghe thấy mình hát lao xao theo nỗi bi thương của cánh chim lẻ bạn, hay chính là sự chia biệt theo lẽ hợp tan của nhân thế:

“Lửa cuồng tim thán Hạ
Gọi tên người năm xưa
Chỉ ta, cùng cõi lạ
Chờ hoài nắng trong mưa
Chỉ ta, cùng cõi nhớ
Một góc trời rưng rưng
Áo xiêm ai thuở nọ
Còn ngát dậy trầm hương
Chỉ ta, cùng cõi vắng
Vết đau hằn trăm năm
Tóc xanh từng sợi bạc
Suối cạn giòng ăn năn
Chỉ ta, cùng cõi khuất
Sương khói mờ chân mây
Quần quanh đời vô ngã
Tri kỷ bình rượu cay
Chỉ ta, cùng cõi chết
Đóm lửa hồng que diêm
Cành khô dăm nhánh gãy
Chút tro than vô tình...” (*)

Một trăm hai chục trường canh ghi vội từ hồn thơ chợt tới, không sửa chữa, không dũa gọt; khi đàn và hát lên, tôi biết được một điều. Đó là niềm tự tin mãnh liệt, RẰNG TÔI SẼ ĐỨNG DẬY ĐƯỢC Tôi đứng dậy, không bằng đôi chân mà bằng ý chí quyết

đi tìm lại giấc mơ Trăng và Đá, giấc mơ thiên thần tuổi thơ đã vỡ vụn theo số phận tật nguyên!

Có phải định mệnh đã dành cho tôi một con đường, như đã dành cho quê hương tôi khúc quanh nghiệt ngã nơi cuối Tháng Tư Đen, để tôi góp phần mọn mình, ghi lại những trang thống hận.

Rời quê trên chiếc ghe nhỏ, tôi đã biết đêm và bão tố, biển cả và đói lạnh, nổi chết và oan khiên. Là nhân chứng, tôi ôm đàn, chống nạng tới những nơi có đồng bào tôi trôi giạt về. Bằng âm nhạc, tôi nói với thế giới về người Việt Nam vượt biển tìm tự do:

“Đêm nằm nghe bão tố
Tan tác mảnh lòng đau
Sóng cuồng điên phẫn nộ
Xác con giạt về đâu?
Đêm nằm nghe dao nhọn
Rạch nát cùng châu thân
Vết nhớ hằn tử nhục
Hoen ó đời đoan trinh!
Đêm nằm nghe bóng tối
Dầy đặc nẻo tương lai
Đêm nằm chờ thế giới
Gửi tặng cổ quan tài!” (*)

Bằng âm nhạc, tôi hát cho những người tù trên quê hương:

“Từ Trăng Bom, Trăng Lớn
Qua An Dưỡng, Hàm Tân
Thanh Phong, Ca Yên Hạ
Sống, chết đã bao lần
Đòn thù, hằn toi tả
Huyết thổ từng bụm tươi
Xương gãy dăm ba đốt
Da thịt ghê tanh hôi...” (*)

Bằng âm nhạc, tôi nói với người bản xứ về một địa ngục bên kia bán cầu. Đó là quê hương tôi sau cơn hồng thủy:

“Từng ngày, dân chết đói
Từng ngày, tù chết oan
Từng ngày, người ra biển
Từng ngày, tình ly tan...” (*)

Tôi có mặt với cụ già, với sinh viên, với những người còn nuôi dưỡng tình yêu Quê Hương, Dân Tộc để kêu gọi:

“Người đi thôi,
Người đi thôi,
Kìa những lực tàn vẫy gọi
Máu đã loang hồng biển khơi
Mạn thuyền vỡ nát,
Bập bênh muôn xác nổi trôi
Người đi thôi,
Người đi thôi
Quê nhà xa thẳm
Mẹ chờ trong bóng chiều rơi
Một nắng hai sương

*Ruộng cần sỏi đá
Lúa ngô không mọc, hoa cỏ nào tươi
Đất mẹ đầm đìa nước mắt mờ hơi...” (*)*

Bằng âm nhạc, tôi cũng hát lên nỗi thất vọng trước sự hắt hủi, lạnh lùng của thế giới tự do đối với những đồng bào trôi giạt tới sau lệnh đóng cửa trại tỵ nạn. Nào là em bé:

*“Cha vui thầy chốn rừng thiêng
Bọn cuồng dâm hại mẹ hiền ngoài khơi
Em bơ vơ giạt xứ người
Chúa ơi! Phật hồi! Lượng trời ở đâu?” (*)*

Nào là cụ già:

*“Lìa quê vì khát tự do
Quyết không mang nhục ám-no-ăn-mày
Chỉ mong khi hiến thân này
Thấp lên được ánh lửa gầy trong đêm” (*)*

Nào là trại giam, trại cấm:

*“Cùng trên trái đất loài người
Nơi sang tốt đĩnh, nơi rơi vực lầy
Rúc chui hang hốc đọa đầy
Ai rao giảng thế kỷ này vẫn minh???” (*)*

Mười sáu năm, tôi tự nguyện làm nhân chứng về những bất hạnh triền miên của dân tộc mình. Dù muốn nhận hay không, tôi đã được đồng bào thương mến gọi là “Nghệ sỹ”. Nghệ sỹ có nhiều địa hạt, tùy ở cơ duyên. Tôi là người nghệ sỹ được sinh ra để gắn liền với định mệnh của lịch sử, của dân tộc. Nếu hiểu cho như thế, hẳn khán thính giả của tôi đã nhiều phần không còn thắc mắc là “Sao nhạc Vũ Thanh thiếu chất thơ mộng, ngọt ngào mà chỉ chất chứa đau thương, uất nghẹn”. Lại càng không ai biết, từ lâu, tôi giữ cho mình một niềm riêng, rất riêng. Đó là đôi mắt của cô bé có gương mặt búp bê Nhật Bản. Tôi thấy cô bé thấp thoáng ở hầu hết các buổi tổ chức có tính cách xã hội, đặc biệt là vấn đề tranh đấu cho nhân quyền ở Việt Nam. Cô bé làm phóng viên bán thời gian cho một vài tờ báo. Cô chụp hình phóng sự, viết bài tường thuật những buổi tham dự. Có lần, tình cờ gặp cô sau hậu trường, cô nói:

- Lần nào nhìn anh Vũ Thanh đứng hát trên sân khấu em cũng muốn khóc.

Giọng cô chân thực, vậy mà tôi suýt nói “Sao vậy? Tại thấy tôi tật nguyền, tội nghiệp quá hả?” Nhưng tôi đã kịp giữ lại. Tôi giận mình vô cùng. Từ lâu, tôi đã vượt qua được mặc cảm tàn tật với mọi người, sao với cô bé, tôi lại để cho mình tủi thân như thế? Tôi ngưng ngưng khi biết mình hay ra về tình cờ ghé tới các tòa báo, nơi cô làm việc, nhưng tới nơi thì lại mong đừng gặp. Điều gì đó, đang xôn xao trong trái tim hai mươi chín tuổi; nhưng lý trí cứng cỏi dập tắt ngay chút mơ mộng chưa nhen nhúm. Lý trí bảo tôi rằng, đừng nhầm lẫn giữa tình yêu và ngưỡng mộ, nhất là với phái nữ, Tôi biết thế, nhưng

đôi mắt trong sáng và gương mặt búp bê của cô bé vẫn không buông tha, Một lần, không hiểu các hội đoàn mời tôi tới buổi họp báo này để làm gì vì chương trình không thấy ghi có phần văn nghệ. Nhưng quý ban tổ chức, tôi cũng chống nạng tới và ngồi dưới hàng ghế khán giả. Mắt tôi không rời bóng dáng cô bé đeo máy hình, nhấp nhô giữa đám đông. Hình như có lúc cô thấy tôi. Cô giơ máy về phía tôi, bấm, rồi mỉm cười. Trên bục gỗ, chủ tọa đoàn tường trình sự việc về những tổ chức ma, đang lũng đoạn sinh hoạt chung với mục đích làm mất chính nghĩa đi tìm tự do của người Việt hải ngoại. Sau đó, ban tổ chức mời đồng bào hiện diện phát biểu ý kiến.

Thật không ngờ cô bé là người đầu tiên bước lên. Cầm máy vi âm, cô nói ngắn và gãy gọn:

- Tôi thấy thực xấu hổ cho những kẻ lành lặn mà chỉ bước quanh quẩn trong vòng danh lợi phù du, trong khi có những người tàn tật không ngớt xả thân phục vụ lý tưởng tự do và đã bước những bước sâu đậm vào hồn dân tộc.

Cô bé bước xuống trong tiếng vỗ tay.

Mắt tôi cay quá! Và lòng tôi thổn thức quá!

Tôi có được quyền chủ quan để nghĩ rằng, lời phát biểu vừa rồi cô đã dành phần cuối cho tôi không? Nếu có, thì cô bé đã không chỉ nhìn tôi qua lớp hào quang khán thính giả đã cho tôi, mà chính cô đang thấp ngọan nển nhỏ, khởi từ chính nỗi bất hạnh tột tâm của một kẻ tàn tật.

Người đốt đuốc đi trong đêm không phải là người chỉ đi tìm bạn, mà là đi tìm tri kỷ.

Thơ Nhạc ơi, trái tim đau đớn triền miên của tôi có còn đủ thanh xuân để lại dệt cho mình một giấc mơ Trăng và Đá?

(*) thơ DT

CHÚC MỪNG

Được tin vui cháu TRẦN NGUYỄN VĨNH TOÀN, Thiếu Tá Bác Sĩ trong Không Lực Hoàng Gia Hòa Lan, trưởng nam của chiến hữu Trần Văn Thắng, hội phó nội vụ GD/QCC/VNCH/HL, vừa vinh thăng Trung Tá Bác Sĩ thực thụ từ 1 tháng 1 năm 2014

Ban Chấp Hành và toàn thể Hội Viên GD/QCC VNCH/HL thành thật góp vui với Anh Chị Trần Văn Thắng cùng gia đình và cầu chúc Trung Tá Bác Sĩ TRẦN NGUYỄN VĨNH TOÀN thật nhiều sức khỏe, thật nhiều may mắn trên con đường công danh sự nghiệp để làm rạng danh thêm cho người Việt Nam Tỵ Nạn Cộng Sản tại Hòa Lan.

Thay mặt Ban Chấp Hành
Hội Trưởng Trương Hải

Tôi là con Thắm, con Bà Tư bánh tằm...

Chẳng biết chính xác từ khi nào, tôi bắt đầu mắc cỡ khi nghe người ta gọi mình là “con Thắm, con Bà Tư bánh tằm”.

Năm đó tôi học lớp 8 trường xã, đã có mấy thằng bạn trong lớp để ý và bạn bè ghép đôi.

Tôi nói với má: “Từ giờ trở đi, má đừng bán ở trường con nữa, tụi bạn cứ ghẹo con hoài”.

Nghe tôi nói vậy, mặt má buồn hiu: “Vậy rồi con ăn cái gì?”. Thường ngày má vẫn để dành cho tôi một đĩa bánh thật đầy, giờ ra chơi tôi sẽ chạy ù ra ăn. Hôm nào ngán thì tôi xin tiền má để mua bánh mì hay bánh lọt mặn.

“Bánh của má có nước cốt dừa, ngán muốn chết. Thôi, con không ăn nữa đâu”- tôi vùng vằng.

Không bán ở trường, má tôi phải đẩy xe bánh tằm qua tận bên xóm Nhà Thờ rất xa. Tuy vậy có nhiều hôm bán ế, má ăn bánh tằm, nhường cơm cho anh em tôi.

Anh hai thương má, cũng nhất quyết đòi ăn bánh tằm.

Còn tôi thì vừa nhìn đĩa bánh, vừa lắc đầu rùng mình:

“Con thấy bánh tằm là ngán tới óc”.

Má không nói gì, chỉ lẳng lẳng chan nước mắm, lùa vội mấy cọng bánh tằm rồi đi dọn dẹp, ngâm bột, khía thịt, xắt bì... Anh hai lờm tôi: “Mày ngán thì tao không biết ngán chắc? Nói mà không sợ má buồn. Đồ dờ hơi”. Tôi sừng cò: “Ngán thì nói ngán, mắc gì không được nói? Anh mới là đồ dờ hơi!”. Tôi nói vậy rồi bưng chén cơm bỏ ra hàng ba.

Ba mất khi tôi mới 2 tuổi. Nhà nội nghèo nên má dắt anh em tôi trôi dạt từ Châu Đốc xuống Bạc Liêu. Má học được cách làm món bánh tằm bì và nuôi anh em tôi khôn lớn bằng thứ bánh đơn sơ ấy. Tôi nhớ có lần má nói: “Tụi con ráng học để sau này có cái nghề mà sống sung sướng tằm thân. Thấy con ông Ba không? Toàn kỹ sư, bác sĩ...”. Anh hai thương

má nên học rất giỏi, năm nào cũng lãnh thưởng. Còn tôi thì thất thường, lúc được lúc không. Thế nhưng học xong lớp 12, anh hai nhất quyết nghỉ học, trốn ra thị xã đi làm phụ hồ để kiếm tiền phụ má. Biết tin, má giận lắm.

Một bữa, tôi chuẩn bị đi học thì má bảo: “Cơm nước má nấu sẵn rồi, đi học về thì dọn ăn rồi học bài. Má đi kiếm anh hai”. Nói rồi má tắt tả xách cái nón lá đi bộ ra chợ để đón xe lên thị xã.

Tôi thắc mắc không biết làm sao mà má tìm được anh hai giữa nơi đông đúc, xô bồ ấy nhưng không kịp hỏi. Tôi không ngờ đó là lần cuối cùng tôi được nhìn thấy cái dáng tảo tần của má. Chuyển xe lam về thị xã hôm ấy bị lật vì chờ quá đông. Trong số 2 người bị thương nặng nhất và không qua khỏi có má tôi.

Hôm đó, tôi chờ tới chiều, tới tối mà không thấy má về, trong bụng đã lo. Tới khuya thì anh hai đưa má về. Có nhiều người quen ở xã cùng đi với anh. Khi biết má gặp nạn và không trở về nữa, tôi đã ngất đi. Còn anh hai tôi thì mắt đỏ ngầu dù tôi không hề thấy anh khóc.

Lo cho má xong xuôi, một bữa tôi đi học về không thấy anh hai đâu thì cuống cuống đi tìm. Với tôi bây giờ, nỗi sợ hãi lớn nhất là anh hai lại bỏ đi. Nhưng điều đó đã không xảy ra. Tôi tìm thấy anh hai đang gục đầu trên mộ má. Anh khóc thành tiếng, khóc rất to. Tôi cũng vậy. Vừa khóc anh vừa nói, giọng khàn đặc: “Tại anh, mà má mới chết”. Tôi không biết nói gì nhưng trong bụng cũng thầm trách anh. Giá như anh đừng nghỉ học trốn ra thị xã thì má đâu có đi tìm để rồi không về nữa...

Mấy hôm sau, anh hai tôi dựng cái chòi nhỏ ở chợ xã. Anh lần mò bắt chước má làm bánh tằm bì để bán. Bánh anh hai làm lúc đầu không ngon lắm, nhưng bà con thương nên rất đắt hàng. Dần dần, tay nghề của anh được nâng lên. Khi tôi học cấp ba, rồi lên Cần Thơ học đại học, thì anh cũng ra thị xã mở quán bánh tằm bì. Rồi anh cưới vợ. Lâu lâu anh lại làm bánh tằm bì mang lên ký túc xá cho tôi đãi bạn bè. Từ khi má mất, đĩa bánh tằm bì nào của tôi cũng chan đầy nước mắt...

Tôi đã đi nhiều nơi, chỗ nào có bánh tằm bì tôi cũng ăn thử để so sánh với bánh của má và anh hai. Thật tình, tôi không thấy ai làm bánh ngon như má. Bánh tằm của má làm bằng bột gạo. Hồi trước anh hai chuyên trị bì má bắt xay bột.

Tôi nhớ má cột cái bao bông bột ở miệng cái cối đá để hứng bột chảy ra; xay xong thì cột miệng bao lại thật chặt rồi lấy cái cối dần lên cho nước chảy ra bột.

Sau đó má khuấy bột rồi đổ vô khuôn ép cho ra những sợi bánh dài, to hơn cọng bún một chút. Xong

xuôi má cho bánh vô xửng hấp chín rồi để nguội. Bánh tầm của má dai dai, giòn giòn, thơm thơm; nhai lâu cứ ngọt lịm trong miệng...

Bì má làm cũng không giống ai. Má chọn một nửa thịt đùi, một nửa ba rọi ướp cho thật thấm mới khía nước dứa xiêm rồi xắt sợi. Da heo má cũng mua về tạt tay luộc, xắt... Hồi tôi còn nhỏ, má hay nhờ tôi ra lò heo của bác tư cuối xóm để lấy da heo về làm bì; lớn hơn một chút, tôi mắc cỡ không chịu đi nên anh hai phải “bao thầu” luôn. Có lần anh bực mình cốc vô đầu tôi đau điếng: “Cái thứ làm biếng như mày mai mốt bốc đất mà ăn”.

Tôi vênh mặt: “Mai mốt em làm bác sĩ, tới chừng đó anh đừng có nhờ em chữa bệnh nghen”. Anh hai “xi” một cái: “Bản mặt mày giỏi lắm là bán bánh tầm bì, chớ làm bác sĩ ai mà dám đưa cho mày chữa bệnh? Đồ làm biếng”.

Tôi công nhận mình làm biếng thật, vì tôi nghĩ có má và anh hai lo hết mọi chuyện rồi. Tới chừng những người ấy không có bên cạnh, tôi mới thấy hụt hẫng. Tôi nhớ có lần, má kêu tôi xuống bếp: “Xuống đây má chỉ cho làm nước mắm nè. Con gái, con đũa, ít ra cũng phải biết làm chén nước mắm cho ngon...”. Tôi viện cớ mắc học bài nên không chịu xuống cho má dạy.

Nhưng phải công nhận là nước mắm má làm để chan bánh tầm bì hoặc ăn cơm tấm thì ngon tuyệt. Tôi ớt má đâm nhuyễn chứ không băm, nước dứa tươi má nấu cho kẹo lại, chứ không dùng nước sôi để nguội pha nước mắm như nhiều người vẫn làm. Vì vậy mà nước mắm của má sền sệt chứ không lỏng bông.

Cả nước cốt dứa để chan vô bánh tầm, má cũng chăm chút thật kỹ: hành tằm xắt thật nhuyễn, nêm nếm vừa ăn, không đặc cũng không lỏng quá, sao cho mỗi đĩa bánh tầm chỉ cần chan một muỗng nhỏ là đủ. Hồi má mới bán bánh tầm bì, tôi rất thích chan nước cốt dứa vô cơm để ăn. Không biết có phải do ăn nhiều quá mà lớn lên một chút thì tôi lại thấy ngán...

Tôi đã lớn lên bằng những đĩa bánh tầm bì của má và anh hai. Giờ đây tôi đã trở thành bác sĩ như má hằng mong muốn, nhưng trong lòng tôi chưa bao giờ vui đi những niềm ân hận. Năm nào về đám giỗ tôi cũng ngồi thật lâu bên mộ má để thăm thì những lời mà khi còn sống, má chưa bao giờ được nghe...

Tôi nhớ dáng má thập thò trước cổng trường chờ giờ ra chơi để đem bánh tầm cho tôi ăn sáng; tôi nhớ những bước chân rón rén dù má phải nhắc cái còng xe lên để không gây ra tiếng động, làm mất giấc ngủ của tôi mỗi sáng sớm; tôi nhớ những ngày mưa dầm bán ế, má ăn bánh tầm thay cơm...

Giờ đây, có nhiều hôm tôi bỗng thấy thèm quay quắt những cọng bánh tầm của má, thèm nghe tiếng má từ dưới bếp vọng lên nhắc tôi đi ngủ, thèm được má sai đi xuống xóm dưới lấy da heo về cho má làm bì...

Và tôi thèm được nghe người ta gọi tôi là “Con Thấm, con Bà Tư bánh tầm!”...
Đối với tôi, giờ đây đó là điều đáng tự hào nhất...

Hồng Thắm

Mảnh Tháng Tư

Phạm Hồng Ân

*Ta cắt tháng tư thành trăm ngàn mảnh vụn
Gửi tặng mỗi người mỗi mảnh cầm chơi
Soi vào đó để thấy đời hữu dụng
Để thấy nỗi đau chất ngất tận trời.*

*Gửi tặng anh mảnh đao binh nóng hổi
Hừng hực như hào khí tuổi thanh niên
Giữ để nhớ từng bước chân nguồn cội
Biển rừng hoang thành gấm vóc tổ tiên.*

*Gửi tặng cha mảnh âm u vô tận
Như đêm dài vô tận ở quê hương
Đem trái tim làm ngọn đèn thấp sáng
Vẫn ngàn năm leo lét góc sân vườn.*

*Gửi tặng mẹ mảnh nhiều nhưong dao bén
Vi cựu mang từng thương tích trăm luân
Những đứa con như những đàn chim én
Lạc loài bay, chưa dựng nổi mùa xuân.*

*Gửi tặng em mảnh mặn mà đau khổ
Vắt làm than trên dấu vết đoạn trường
Nước mắt có xẻ chia dòng hoen ố
Cổ lòng em lấp lánh vạn tinh sương.*

*Gửi tặng chị mảnh kinh hoàng địa ngục
Vừa thanh xuân đã góa bụa khóc chồng
Hồn tử sĩ từ cổ kim thao thức
Bồi hồi theo từng bước vợ long đong.*

*Gửi tặng bé mảnh cuồng phong phẫn nộ
Lát mi khô chan nước mắt âu lo
Tuổi thơ đứng giữa biển trời kiệt lộ
Vượt trùng dương tìm đất mới tự do.*

*Gửi tặng cháu mảnh lao đao lịch sử
Lật từng chương để sống lại tháng tư
Ghép mảnh vụn thành nỗi đau bất tử
Và ngậm ngùi tưởng tiếc đến thiên thu..*

Cáo Phó

Gia đình chúng tôi vô cùng đau đớn báo tin cùng toàn thể thân bằng quyến thuộc xa gần: con, em, chồng, cha, chú của chúng tôi là Phạm Ngọc An, pháp danh Tâm Lạc sinh ngày 6-11-1972 vừa qua đời sau cơn bạo bệnh lúc 16: 10 giờ, ngày 24-03-2014 tại tư gia (Cuijk-Hòa Lan). Hưởng dương 41 tuổi.

Tang lễ được cử hành tại nhà quàng Annahof, Hapseweg 26 – 5431 PA Cuijk.

Tang gia đồng cáo phó

- Trương Thị Hường (vợ và 2 con)
- Bà quả phụ Phạm Ngọc Ninh (Trịnh Mỹ Dung - Mẹ)
- Phạm Ngọc Sơn (vợ chồng, các con và các cháu)
- Phạm Ngọc Hùng (vợ chồng và con)
- Phạm Ngọc Dũng (vợ chồng và con)
- Phạm Ngọc Diễm Trang (chị)

PHÂN ƯU

Được tin thứ nam của Ông Bà PHẠM NGỌC NINH là

Cháu PHẠM NGỌC AN

Sinh ngày 06 tháng 11 năm 1972

Tại Sài Gòn Việt Nam

Vừa qua đời tại CUIJK ngày 24 tháng 3 năm 2014

Hưởng Dương 41 tuổi

Ban Chấp Hành và toàn thể Hội Viên
GE/QCC/VNCH/HL thành thật chia buồn với Bà
PHẠM NGỌC NINH và gia quyến

Nguyện cầu hương linh cháu PHẠM NGỌC AN
sớm về cõi PHẬT

Thay mặt Ban Chấp Hành
Trương Hải

CẢM TẠ

Gia đình chúng tôi chân thành cảm tạ T.T. Thích Ân Tâm, quý đại diện Cộng Đồng VNTNCS/HL, Vinh Danh Cờ Vàng, Gia đình Quân Cán Chánh VNCH/HL, Hội Cựu SVSQ Trường Võ Bị Quốc Gia VN, đảng Việt Tân, Thanh Thiếu Niên Đa Hiệu/ AC, các đồng nghiệp và toàn thể thân bằng quyến thuộc, xa gần đã gọi điện chia buồn và đến tham dự tang lễ và tiễn đưa con, em, chồng, cha và chú của chúng tôi về nơi an nghỉ sau cùng.

Trong lúc tang gia bối rối kính mong quý vị niệm tình thứ lỗi nếu có điều chi sơ sót.

Tang gia đồng cảm tạ.

Bà quả phụ Phạm Ngọc Ninh
và toàn thể tang quyến

Thành kính phân ưu

Nhận được hung tin anh Phạm Ngọc An thứ nam của ông bà Phạm Ngọc Ninh pháp danh Tâm Lạc, sinh ngày 6-11-1972 vừa tạ thế sau cơn bạo bệnh vào lúc 16:10 giờ, ngày 24-03-2014 tại tư gia. Hưởng dương 41 tuổi.

Xin thành tâm cầu nguyện hương hồn anh Phạm Ngọc An sớm được vãng sanh miền cực lạc.

Ban Chấp Hành Cộng Đồng VNTNCS/HL

Ban Biên Tập VNNS

Gđ. Trần Văn Trân

Gđ. Nguyễn Hữu Phước

Gđ. Chu Quang Chính

Gđ. Lê Thị Ngọc Anh

Gđ. Trương Bạch Tuyết

Gđ. Nguyễn Đắc Trung

Gđ. Ngô Thụy Chương

Gđ. Nguyễn Khai Trí

Gđ. Phạm Hồng Sơn

Gđ. Nguyễn Quang Kế

Gđ. Đinh Ngọc Hiền & Thu Vân

Gđ. Trần Văn Vinh

Gđ. Miên Thụy

Vườn Thơ

Đã Tàn Rối Dấu Xưa Binh Lửa!

Ngọc Trân

Đã tàn rồi dấu xưa binh lửa!
Ngày buồn vẫn thấy nhớ về nhau
Mày đi Hải quân..tao biệt động.
Gặp nhau nhắc lại chuyện ban đầu

Đã tàn rồi dấu xưa binh lửa
Rời trường xưa nối chí tang bồng.
Quy xuống vung tay thề giữ nước.
Không thành đành thẹn với non sông!!

Đã tàn rồi dấu xưa binh lửa
Từng đêm vẫn nhớ mãi lời thề.
Vẫn thấy cùng nhau trong lửa đạn
Tráng sĩ nào ai hẹn ngày về.

Đã tàn rồi dấu xưa binh lửa
Trong ta còn mãi một niềm đau
nhớ lại những nơi hành quân cũ.
Bạn bè nằm xuống..hồn nơi đâu

Đã tàn rồi dấu xưa binh lửa
Sao giờ ta lại..lạc mất nhau.?
Chốn cũ còn vương bao kỷ niệm.
Nhớ tuổi thơ..nhớ mối tình đầu!!...

Tháng Tư Đen

(Vùng 4 Chiến Thuật)

Tử Hà

lệnh đầu hàng xé ruột gan
tướng quân Vùng Bốn hai hàng lệ rơi
đương đêm tướng phó lia đời
hùng dũng tướng chánh ra người ngày xưa
Đồng Tâm một tướng thứ ba
cùng hai vị trước đều là thành nhân

đoàn quân giải phóng vào thành
mặt mày hốc hác, áo quần linh tinh
tai bèo cái nón rung rinh
dép râu hiện rõ nguyên hình nặc nô
trong cơn rối loạn cuộc cờ
người dân tầng lớp bỗng như mất hồn

nhìn quanh thấy huyết lệ tuôn
quê hương bị mất cội nguồn từ nay
quân ta đến nước non này

chỉ còn đôi mắt nhìn ngay cựu thù
nhìn lên trời thấy âm u
ta đành cam phận người tù lương tâm

Mai anh về sẽ dắt em theo

Tôn Thất Phú Sĩ

Mai anh về sẽ dắt em theo
Hai đứa vui trong nắng Sài Gòn
Nhà Bè nước chảy chia hai ngã
Cay đắng ngọt bùi vẫn sắt son

Bàn tay em vẫy chào xứ Huế
Qua Trảng Tiền giòng nước long lanh
Áo dài lụa trắng khung trời mộng
Ngơ ngác hồn anh một bóng hình

Vượt đèo Hải Vân vào Đà Nẵng
Tìm về tuổi dại mái trường PHAN
Em đi gót nhẹ rơi thành nhạc
Anh ngẩn ngơ rồi em biết không

Chùa Cầu gió nhẹ lùa tóc rối
Khỉ già ngồi đó mấy trăm năm
Phố cổ Hội An tô mị Quảng
Quán nửa đêm xưa vẫn nhớ thắm

Theo con tàu suốt ghé Nha Trang
Ta dẫm chân lên bãi cát vàng
Hương thơm phở Chụt còn ngây ngất
Một thuở tập làm lính biển khơi

Anh sẽ đưa em nhập cuộc vui
Hạt lúa vàng thơm thấy bụi ngùi
Mùa gặt năm nay mệnh mông thóc
Tây Đô yêu dấu rộn tiếng cười

Rồi ta về tuốt tận Cà Mau
Bắt con cá lóc nấu canh bầu
Thương em từ lúc chiều chưa xuống
Anh đứng thẩn thờ trên bãi dâu

Ta chấp cánh bay về Hà Nội
Trăng Hồ Tây đưa đẩy điệu Sa Pa
Rượu cần cay xé bờ môi mặn
Cầu Long Biên gãy nhíp tự bao giờ

Ta đi chưa hết nẻo đường thương
Thôi tạm quay về thăm mái trường
Nghe sao tha thiết thời thơ dại
Một thoáng buồn ... nỗi nhớ quê hương

Bán đảo Krim quan trọng ra sao với Liên Xô

Đắc Khanh

Ngày 6 tháng 3 năm 2014, quốc hội Krim đã bỏ phiếu đồng ý sát nhập bán đảo này vào Liên Xô và tách Krim ra khỏi nước Oekraïne với bản tuyên bố “*nếu trong một cuộc trưng cầu dân ý, đa số dân cư bán đảo Krim đồng ý như vậy.*”

Ngày 16 tháng 3 năm 2014, dân chúng Krim qua cuộc trưng cầu dân ý đã đồng ý sáp nhập bán đảo này vào Liên Xô.

Hai ngày sau đó, ngày 18 tháng 3 năm 2014, Tổng thống Putin của Liên Xô, Thủ tướng Krym ông Aksjonov và Thị trưởng Sevastopol đã cùng ký thỏa thuận sáp nhập Krim và thành phố Sevastopol vào Liên Xô. Trong khi đó Oekraïne, Liên minh châu Âu, Nhật Bản và Hoa Kỳ đã không chấp nhận cuộc trưng cầu dân ý này.

Thế giới đang đứng trước một thử thách lớn, báo động một nguy cơ mới cho nền hòa bình và an ninh nhân loại.

Bán đảo Krim

Krim là một bán đảo thuộc Oekraïne, nằm ở Biển Đen nhưng có những mối liên hệ về địa lý, lịch sử, chính trị từ lâu với Liên Xô. Là nơi sinh sống của khoảng 2 triệu cư dân trong đó người Liên Xô chiếm 60%, người Oekraïne 24%, và người Hồi giáo Tatar 12%, phần còn lại là những giống dân khác.

Liên Xô có một ảnh hưởng lớn đối với Krim trong suốt hơn 200 năm qua. Năm 1954, thủ tướng Liên Bang Xô Viết, ông Chroesjtsjov đã chuyển giao Krim lại cho Oekraïne, việc làm này như một món quà “ *tình nghĩa anh em*” giữa Liên Xô và nhân dân Oekraïne. Tuy nhiên sự trao tặng này đã bị một số người thuộc sắc dân Liên Xô sinh sống tại Krim coi như là “ *một sai lầm lịch sử*”.

Về mặt pháp lý, Krim là vùng đất của Oekraïne, nhưng được hưởng quy chế bán tự trị, nghĩa là họ không có chánh sách ngoại giao riêng nhưng có quốc hội và thủ tướng riêng và thủ đô là Simferopol.

Bán đảo Krim quan trọng thế nào đối với Liên Xô?

Do vị trí địa lý, sự tiếp cận của Liên Xô với vùng biển bị giới hạn rất nhiều. Do vậy, các bến cảng ở phía bắc và phía nam vùng biển, dẫn đến vùng biển lớn hơn, rất quan trọng đối với Liên Xô.

Sevastopol là một căn cứ hải quân quan trọng về mặt chiến lược đối với hạm đội hải quân Liên Xô, thêm nữa đây là vùng nước ấm duy nhất cho hạm đội Liên Xô.

Nhìn lại lịch sử, suốt từ khi ra đời năm 1783, hạm đội Biển Đen của Nga luôn đóng quân tại thành phố này. Với sự có mặt của hạm đội Biển Đen tại Sevastopol, Sa hoàng Nicholas I đã đánh bại đế chế Ottoman trong khu vực.

Ngày nay, hạm đội Biển Đen với căn cứ Sevastopol là một bảo đảm cho an ninh biên giới phía Nam của Liên Xô, và là nơi để hoạch định cho những kế hoạch trên Biển Đen và xa hơn nữa, đến vùng Địa Trung Hải. Đây cũng là bến cảng cho các tàu dầu Liên Xô khi đi qua eo biển Bosphorus của Thổ Nhĩ Kỳ. Khi Liên Xô hoàn thành tuyến đường ống dẫn dầu xuống phía nam thì hạm đội này cũng sẽ phải đảm nhiệm việc vụ bảo vệ nó.

Hạm đội Biển Đen của Liên Xô đóng trụ sở tại căn cứ hải quân Sevastopol. Hạm đội có vài chục chiến hạm, trong số đó nhiều chiến hạm được đóng từ thời Xô Viết. Mark Galeotti đánh giá về hạm đội này trên tờ Washington Post: “ *Một tàu tuần dương tên lửa dẫn đường, tên là Matxcova, đã rất cũ kỹ; một tuần dương hạm chiến đấu chống tàu ngầm – cực kỳ lạc hậu; một tàu khu trục lớn và hai tàu khu trục nhỏ, có vẻ linh hoạt hơn; tàu đổ bộ và một tàu ngầm tấn công chạy bằng diesel*”.

Hạm đội Biển Đen

Sau khi Liên Bang Xô Viết bị tan rã, năm 1997, một hiệp ước ký kết giữa Liên Xô và Oekraïne, trong đó cho phép Liên Xô được thuê căn cứ tại Sevastopol và “Hạm đội Biển Đen” với 15.000 binh sĩ hải quân được trấn đóng tại đây. Nhưng năm 2008, Oekraïne thông báo họ sẽ không gia hạn khi hợp đồng hết hạn vào năm 2017. Thông báo này đã khiến Liên Xô không vừa lòng. Để gây áp lực, Liên Xô hù dọa sẽ tăng giá dầu khí vào năm 2010. Trước khó khăn đó Oekraïne phải tiếp tục cho hải quân Liên Xô thuê căn cứ Sevastopol cho đến năm 2042.

Sevastopol luôn là một trung tâm quan trọng để phát triển khả năng và sức mạnh hải quân Liên Xô trên vùng biển Địa Trung Hải, Ấn Độ Dương, khu vực Balkan và Trung Đông. Thế giới đã từng chứng kiến Hạm đội Biển Đen trong cuộc chiến 5 ngày với Georgië vào năm 2008. Hạm đội này đã phong tỏa Biển Đen. Sevastopol cũng cho thấy vai trò hữu dụng trong việc giúp Liên Xô thực thi giải quyết kho vũ khí hóa học của Syrie

Một số chuyên gia về Liên Xô cho rằng quyết định can thiệp vào Oekraïne của Tổng thống Liên Xô Poetin xuất phát từ việc bảo vệ cho căn cứ Sevastopol. Kremlin lo ngại rằng chính phủ mới tại Kiev sẽ hủy bỏ hợp đồng thuê căn cứ này. Thêm nữa việc Oekraïne muốn tách rời Liên Xô và ngã về khối EU cũng là điều Liên Xô không chấp nhận được.

“Poetin có đủ lý do để tin rằng điều đó sẽ xảy ra”, Fyodor Lukyanov, biên tập viên tạp chí Global Affairs tại Moscow khẳng định. “Chính phủ mới tại Oekraïne muốn xích lại với EU và NATO. Chương trình hành động của họ cũng đồng nghĩa với việc hạm đội này phải rời đi”.

Phản ứng của thế giới

Đại Hội Đồng Liên Hiệp Quốc hôm 27 tháng 3 đã chấp thuận một nghị quyết xác nhận sự toàn vẹn lãnh thổ của Oekraïne và coi cuộc trưng cầu dân ý sát nhập Krim vào Liên Xô là bất hợp pháp. Tuy nhiên nghị quyết này của Đại Hội Đồng Liên Hiệp Quốc chỉ có tinh cách ngoại giao mà không có giá trị phải thi hành.

Liên minh châu Âu (EU) đã có phản ứng bằng cách ra lệnh cấm đi lại và phong tỏa tài sản của 21 quan chức Liên Xô và Oekraïne.

Sự thật EU chỉ có thể gây sức ép thực sự với Kremlin nếu họ sẵn sàng chấp nhận thiệt hại với chính mình. Điều làm EU thận trọng chính là lợi ích kinh tế của chính họ. EU lệ thuộc năng lượng vào Liên Xô 30% khí đốt, một sự tăng giá khí đốt sẽ gây bất ổn cho nền kinh tế đang khó khăn của các nước châu Âu. Thêm vào đó, xuất cảng của châu Âu vào Liên Xô trong năm 2012 đạt hơn 170 tỷ đôla.

Chính phủ Mỹ cũng đưa ra lệnh trừng phạt tài chính với nhiều quan chức Nga cùng bốn lãnh đạo ở Krim. Tổng thống Hoa Kỳ, Barack Obama cho hay Mỹ “sẵn sàng áp đặt thêm lệnh trừng phạt” nếu Liên Xô gia tăng sự căng thẳng ở Oekraïne. *“Nếu Moscow tiếp tục can thiệp vào Oekraïne, thì Liên Xô sẽ không đạt được gì ngoài sự cô lập.”* Tổng thống Hoa Kỳ Obama tuyên bố như vậy.

Hiện nay Mỹ và Liên Xô vẫn không đạt được thỏa thuận về Oekraïne. Cả chính phủ Mỹ lẫn Liên Xô hôm Chủ Nhật 30 tháng 3 đều đồng ý là cuộc khủng hoảng ở Oekraïne cần phải có giải pháp ngoại giao. Tuy nhiên cuộc thảo luận kéo dài 4 giờ giữa Ngoại Trưởng Mỹ John Kerry và Ngoại Trưởng Nga Sergey Lavrov đã không phá vỡ được bế tắc đầy căng thẳng về đường hướng giải quyết.

Nguyen - Truong

Administratiekantoor

- Khai thuế (Inkomsten belasting) tư nhân
- Quản lý về kế toán, tài chính và thuế vụ cho doanh thương và tư nhân.
- Địa chỉ tin cậy, kinh nghiệm
- Giải thích rõ ràng dễ hiểu
- Giá đặc biệt cho đồng hương

Particulier: belastingaangifte IB

- Ondernemers: overstapkorting 30%

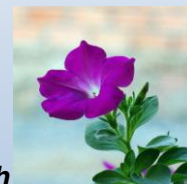
Xin liên lạc: Trang Trương
Simon van Ooststroomhof 41
2341 KG Oegstgeest

Tel: 071-5760175

E-mail adres: truong1961@yahoo.com

Lời hay

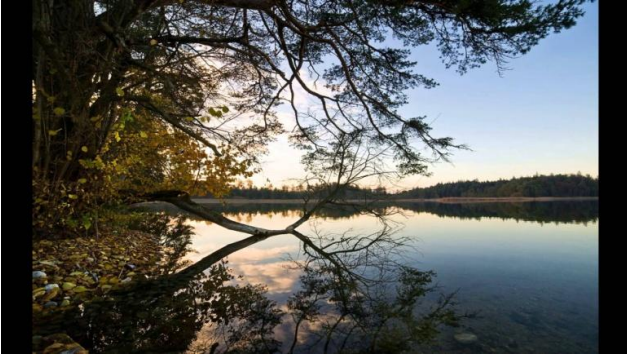
Đừng quên hy vọng, sự hy vọng cho bạn sức mạnh để tồn tại ngay khi bạn đang bị bỏ rơi. Đừng đánh mất niềm tin vào bản thân mình. Chỉ cần tin là mình có thể làm được và bạn lại có lý do để cố gắng thực hiện điều đó.

Khuyết danh

NGÀY ẤY... BÂY GIỜ

Cổ Biền

Tôi thần thờ tắt computer lòng buồn rười rượi chỉ biết thờ dài ! Sao dạo này ở Việt nam xảy ra nhiều vụ “tai biến” y khoa thương tâm quá. Tuy không đề cập rõ nguyên nhân nhưng hầu như ai cũng biết là do cung cách làm việc, cộng thêm chẩn đoán sai lúc ban đầu khiến bệnh nhân và sản phụ tử vong. Đa số kết quả sau khi điều tra lấy lệ đều cùng nguyên nhân do “kíp trực không xử lý kịp thời” và điệp khúc “viết bản tường trình, kiểm điểm rút kinh nghiệm sau này” luôn được lập đi lập lại. Thêm vào là lời ta thán của bệnh nhân và người nhà khi vào bệnh viện khám và chữa bệnh phải có phong bì lót tay, bỏ túi cho người có trách nhiệm. Ngày ấy thứ làm mọi người ngao ngán khi nhắc đến hai chữ “nhà thương” mà ngày tôi còn bé tí hay nghe gọi đến. Cũng như khẩu hiệu “lượng y như từ mẫu” treo trong các bệnh viện sau những ngày tháng tư bảy lăm. Từ dạo ấy tôi mới nhận ra những gì được nhắc nhở thường xuyên là do bắt nguồn từ khiếm khuyết triền miên, cho nên nhiều người đã mai mỉa đổi lại là “nhà ghét” và “lượng y như dũ mẫu” mỗi khi bắt đắc dĩ phải đến nơi này.

oOo

Ông ngoại tôi là thầy thuốc bắc ở dưới quê. Gọi là quê nhưng xứ sở tôi rất gần Saigon không quá ba mươi cây số và trong đôi mắt trẻ thơ hồi ấy tôi vẫn thấy xa ời là xa. Những khi về thăm ông bà hoặc ở lại trong dịp nghỉ hè đều đi bằng chiếc xe đồ nhỏ cũ kỹ, nó chỉ có hai hàng băng ghế bằng cây nằm ngang phía sau lưng tài xế và ba chiếc khác đặt dọc thân xe, mỗi băng ghế dài chỉ đủ cho bốn hoặc năm người ngồi sát vào nhau. Phía sau thùng xe trống trơn không có vách, đàn ông thanh niên đu bám tòn teng. Trên nóc xe chất đầy quang gánh chứa bầu bí, rau củ. Đám gà vịt bị trói chân, chèo cánh không ngừng kêu quang quác, cạp cạp.

Mỗi lần về quê, xuống bến xe tôi thích lon ton chạy trước dọc con đường lộ để về nhà. Căn nhà ba gian hai chái trên nền gạch với mái ngói rêu xanh và những hàng cột đen mun, bóng lưỡng có thể soi cả mặt mày. Bộ ván gỗ dày mát rượi chiếm hết một gian, đối diện bên kia là quầy thuốc với hàng tủ đầy các hộc kệ chồng lên cao ngang tầm người lớn. Tiếp

giáp là chiếc bàn tròn trên có cái gối nhỏ xinh xắn như gối búp bê, cạnh bàn là hai chiếc ghế đặt gần bên để ông ngoại xem mạch cho bệnh nhân. Chính giữa là bộ trường kỷ với hai băng ghế dài chạm xà cừ đặt trước gian thờ là nơi bệnh nhân ngồi chờ đến lượt.

Từ khi hiểu biết tôi thấy nhà lúc nào cũng mở rộng cửa, ngoại trừ ban đêm phải đóng để đi ngủ. Nói thế chứ cũng có đêm người ta đập cửa để mua gói thuốc tán dùng cho con nít nóng sốt bất ngờ. Bệnh nhân và thầy thuốc hầu như đều biết nhau bởi tất cả có cùng gốc gác chung làng, chung xóm Tưng người đến ngồi đặt tay trên chiếc gối cho ông bắt mạch chẩn bệnh, có khi ông bảo họ le lưỡi hoặc ông vạch mắt để nhìn. Người bệnh đa phần thường là phụ nữ đầu quấn khăn choàng hầu tùm hụp và trẻ con cũng được quấn kín mít trong đồng quần áo để che gió. Sau đó ông vào quầy bốc thuốc gói thành từng thang. Tôi hay quanh quẩn gần chiếc cối tán thuốc đặt cuối quầy cạnh hai cái chậu thủy tinh đầy những gói cánh chỉ bọc giấy, mỗi thang thuốc ông đều cho kèm vài viên xí muội hoặc cánh chỉ, trần bì. Chờ đến khi ông gói thang thuốc cuối cùng thế nào tôi cũng được ông bốc cho ké một cái cánh chỉ hoặc vài viên xí muội bé đo đờ mặ mặ, chua chua.

Những ngày không có khách, nếu trời nắng tôi và ngoại ngồi trên bộ ván trước hiên nhà và những viên thuốc tán màu xám nhạt nhỏ như hạt tiêu rải đầy trên chiếc nong tre mang ra phơi nắng, cũng có khi là những viên thuốc tể mềm dẻo đen xỉ to bằng viên bi rồi ông bọc sáp bên ngoài. Đôi lúc lại rọc những tờ giấy bản màu hồng nhạt thành hình vuông vức xếp lại để dành dùng gói thuốc. Cách gói thuốc cũng rất đặc biệt nên tôi hay bắt chước khi chơi bán hàng, phải cầm hai góc đối diện cuộn và gấp chặt lại, tiếp theo là hai góc còn lại của gói thuốc sao cho thật vuông vức chặt chẽ, cuối cùng cột sợi dây lạt làm bốn cạnh và cuộn thành một quai xách.

Không chỉ ở thị trấn ông ngoại là thầy thuốc quen thuộc mà cả những làng xã xa xa chung quanh người bệnh cũng tìm đến. Vì vậy phía trước hiên nhà ngoại có đặt một bảng hiệu nho nhỏ ghi rõ họ tên kèm theo chức danh đông y sỹ, phía dưới là số nhà và tên đường. Người quen thuộc hay gọi tên ngoại một cách ngắn gọn là thầy Ba nhỏ.

Thừa hưởng di truyền của cha mình, má tôi sau khi học xong trung học là xin vào trường cán sự điều dưỡng và khi ra trường làm việc tại Saigon. Nhiều lần tôi theo má đến nơi bà làm việc, bên cạnh các bác sĩ và y tá tận tâm với trách nhiệm và nghề nghiệp cao cả của mình, tôi thường hay gặp các nữ tu với áo choàng trắng đi thăm hỏi hoặc chăm sóc các bệnh nhân rất ân cần, có vị giúp người bệnh đắp lại chăn hoặc rót giùm ly nước, sửa lại drap giường. Với lời lẽ nhỏ nhẹ, dịu dàng cộng thêm ánh nhìn nhân hậu khi an ủi người bệnh tôi thấy ở các vị này toát ra tình thương chân tình ; phải chăng hai chữ “nhà thương” mỗi khi người ta đề cập đến nơi

chốn này là bắt nguồn từ đây ?

Tiếc thay những gì tôi nhìn thấy đã bị dần mai một sau ba mươi tháng tư bảy lăm và ngược lại càng ngày càng tẻ nhạt. Tất cả được thay thế bằng những khẩu hiệu, sáo ngữ rỗng tuếch được treo khắp nơi bởi chỉ thị của chính quyền mới là những người tiếp quản.

Con hồng thủy xảy ra trên đất nước cuốn theo gia đình tôi ! Ba tôi bị “tập trung cải tạo” vì là một sĩ quan, má thì đỡ hơn vẫn cho lưu dụng sau khi đã được sàng lọc với lý do là người có kinh nghiệm nghề nghiệp vì đã làm việc lâu năm, khó thay thế. Chỉ là với đồng lương ít ỏi cộng thêm phần gạo được mua và nhu yếu phẩm để mọi người sống đắp đổi, qua ngày. Tôi lúc ấy vừa hết tiểu học không thể làm gì giúp gia đình nhiều hơn. Những năm khó khăn ấy người ta sau khi đào xới khắp nơi ngay cả lề đường cũng không chừa để trồng khoai lại xoay ra nuôi heo thậm chí lều cao, sân thượng cũng không bỏ qua, với phong trào này gia đình tôi cũng bắt chước theo. Má mua một con heo nhỏ mấy chị em thay nhau ra chợ xin lượm rau thừa, tôi đạp xe về quê nhờ ngoại mua cám, đèo thêm ít chuối cây chặt sau nhà chở về và cứ gần cuối năm heo đủ lớn để bán chui cho lái, má tôi lại mua con khác thay vào. Sàn nhà phía sau bếp được ngăn ngang lại làm thành chuồng heo. Để tránh lòi nước, ngày ngày tôi ngắt ngưỡng trên đôi guốc sabô cũ bằng gỗ bọc simili vát trong góc bếp của má để tắm heo, quậy cám. Mấy đứa em ngồi xếp hàng nhìn tôi mặc chiếc áo đầm cũ của má lắng nghe tôi giảng giải ;

- Mấy đứa biết không hỏi má còn trẻ chiếc áo đầm này một thời là “mốt” mới đó. Vì má may theo kiểu đầm hái nho bên Tây là mốt rất thịnh hành.
- Em thấy áo đầm hái nho có gì khác với mấy áo kia đâu chị hai ? Hái nho sao lại phải mặc áo đầm?
- Khác chứ, mấy đứa không thấy phía trước bụng có miếng vải may hình cái tạp dề làm thành cái túi ? Áo đầm là “quốc phục” của người Tây phương.

Nhỏ Út thắc mắc :

- Quốc phục là gì vậy chị hai ?
- Là kiểu áo quần quen thuộc người ta mặc trong các dịp lễ, giống như ở nước mình má mặc áo dài vậy đó.
- Tắm heo chứ đâu phải là lễ hội, sao chị mặc nó vậy.
- Áo này bây giờ không được mặc nữa rồi, đi ngoài đường nếu ai mặc nó sẽ bị phê bình là ăn mặc hở hang “đòi trụ” theo chân “đế quốc Mỹ”, em hồng thấy lâu nay má không còn mặc áo dài nữa à! Má còn mang cất thành áo ngăn để đi làm kia.
- Đòi trụ, đế quốc là gì vậy chị hai ?
- Chị đâu biết đâu, mọi người nghe cán bộ phường mỗi lần họp tổ nói vậy thì lặp lại theo thôi ! Bỏ áo thì uổng, tắm heo mặc áo này để khỏi bị ướt quần, không hái nho thì thành chần heo cũng được vậy.
Lần đầu tiên thăm nuôi ba nhờ tiền bán heo dành dụm, nhỏ em kể được má dẫn đi theo, nó nói :
- Ba biết không, ở nhà mình có “cô đầm chần heo”.

Ba ngạc nhiên chưa kịp hỏi nó đã nói tiếp :

- Chị hai mặc áo đầm cũ mang đôi guốc có cái bo phía trước cao cả tặc tặc heo mắc cười lắm, nên tụi con gọi vậy đó.

Nói xong nó cười hi hi khiến ba phải phì cười theo, nhưng ánh mắt ba rưng rưng dạn dờ :

- Con nhớ giúp chị làm công việc nhà, cho dù thế nào các con cũng phải cố gắng học thật giỏi mới được.

Rồi mọi thứ dần trôi theo thời gian, thoát cái đã năm năm hơn. Hàng xóm lác đác đã có người được thả về. Nhớ lời ba dặn tôi nói với mấy đứa em :

- Tụi mình là con sĩ quan “Ngụy” nhất định phải học giỏi hơn bọn con của cán bộ mới được nghen mấy đứa. Nhất định không để họ khinh thường.

Năm thi hết cấp hai tôi tốt nghiệp với số điểm tối đa, ông cán bộ nhà ở căn nhà mặt tiền ngoài đường trông thấy tôi đứng nói chuyện với con gái ông về kết quả thi cử. Hỏi tôi số điểm đạt được, ông chỉ vào tôi và nói ;

- Nhỏ này giỏi giỏi.

Rồi quay qua đứa con :

- Con này dốt.

Không phải vì lời khen của ông ta với tôi, chỉ là tự nhiên tôi thấy lòng thỏa mãn vì là một trong những minh chứng cái gì có dính đến chữ “ngụy” đều giỏi, là tốt đẹp không như họ đã mù quáng, thiển cận phủ nhận lúc ban đầu. Nhiều lần tôi mang cơm cho má khi phải ở lại trực đêm, tôi gặp bà bác sĩ trưởng khoa, thật tình tôi không dám hỗn hào nhưng ở vị thế của bà trước là một y tá trong chiến khu, sau bảy lăm được cho đi học sáu tháng “bồi dưỡng nghiệp vụ” để lên chức y sĩ và kế tiếp được thăng tiến làm trưởng khoa do “hồng hơn chuyên”. Bỗng nhiên tôi cảm thấy hơi nghi ngờ khả năng nghề nghiệp của bà !

Lúc ấy bà ngồi trong phòng dưỡng nhi, nơi đặt nhiều lồng kính nằm thành nhiều dãy, song song. Chúng đã có từ trước bảy lăm, bệnh viện dùng nuôi các em bé thiếu tháng. Đi lại quanh quần chăm sóc các bé là má tôi và các bạn y tá của mình. Còn bà thì đang nhòm nhoàm ngồi nhai cái gì đó, sau khi chào bà nhìn trên bàn tôi thấy đồng vỏ đậu phộng luộc !!

Ấy vậy luật lệ nơi này quy định rất nghiêm ngặt. Thân nhân đến thăm chỉ được đứng ngoài cửa kính nhìn vào phòng. Người thăm bị bắt buộc phải khoác trên mình chiếc áo trắng treo ở bàn trực bảo vệ đầu hành lang lối vào. Chiếc áo khoác “vô trùng” không biết đã mang bao nhiêu vi trùng của mọi người khi vào đây ! Vì tất cả nam nữ, già trẻ cũng chỉ ngần ấy chiếc áo máng trên giá mặc chung nhau, người này vừa treo lên kẻ khác đã kéo xuống mặc kệ áo vẫn còn ẩm hơi người khác, chiếc áo chắc đã được dùng lâu ngày nên màu trắng trở nên vàng ố ! Tuy thừa biết mặc vào chẳng có tác dụng gì nhưng bắt buộc phải duy trì vì hình thức bên ngoài quyết định mọi thứ. Đây là thói quen của chế độ đương thời vì

người ta chỉ chăm chú và căn cứ vào nó để xét đoán giá trị, kết quả bên trong ! Rốt cuộc việc trình diễn hình thức quan trọng hơn tất cả mọi thứ, nó đã trở thành căn bệnh trầm kha chung cho tất cả những công việc liên quan đến đời sống đến nỗi phải gọi là “bệnh hình thức.”

Tôi gặp Nhân lần đầu tiên khi đại diện cho lớp học chi đoàn trường. Vì học khá tôi được bầu làm lớp trưởng học tập, dĩ nhiên tôi không thể thoát ra ngoài khuôn khổ quy định ! Tôi “bị” kêu lên học chính trị “bồi dưỡng” lớp cảm tình đoàn, chuẩn bị kết nạp “làm” Đoàn viên thanh niên CS HCM. Muốn tránh chuyện này tôi chỉ có nước bỏ học hoặc lười biếng để thành học dở. Tuy còn nhỏ nhưng qua hoàn cảnh của mình, tôi nghiệm thấy những gì tốt đẹp, giỏi giang hay xuất sắc của riêng mỗi cá nhân đều bị người cộng sản vơ vào cho là do chế độ ưu việt của họ đào tạo nên, tất cả được quàng vào cổ danh vị đoàn viên, thậm chí ngay cả đảng viên !

Từ dạo ấy mỗi khi trường phát động phong trào gì y như rằng Nhân và tôi gặp nhau thường xuyên. Sau này tôi được biết chị của Nhân cũng làm cùng bệnh viện với má tôi nên tôi bớt dè dặt với Nhân một chút. Học trên tôi hai lớp nhưng chúng tôi vẫn có thể trò chuyện giống như bạn bè ngang lứa bởi tính tôi bướng bỉnh, cứng rắn giống con trai. Có lẽ vì là con lớn nhất của một gia đình không có cha bên cạnh nên không cho phép tôi yếu ớt. Tôi có bổn phận phải giúp mẹ chăm sóc và bảo vệ các em lâu dần khiến tôi quên luôn cá tính thẹn thò của con gái.

Nhiều lần nói chuyện tôi và Nhân nhận thấy hai đứa có cùng ước mơ là vào trường y sau khi tốt nghiệp cấp ba. Nhân nói :

- Mẹ của Kim Oanh và chị của Nhân là đồng nghiệp, vậy là hai đứa mình cũng sẽ là đồng nghiệp sau này hén.

Không cần Nhân rủ rê thâm tâm tôi cũng đã ấp ủ từ lâu ước vọng học y khoa theo nghiệp ông ngoại và mẹ tôi.

Thật vậy, sau khi tốt nghiệp Nhân đã vào học năm nhất Đại học y ngay, thấy vậy lòng tôi càng nung nấu quyết tâm mình sẽ được vào trường y giống Nhân.

“Đời không như là mơ, nhưng đời thường giết chết mộng mơ” bài hát tôi nghe từ lâu lắm và chỉ nhớ câu này duy nhất. Dường như lời này đã vện vào số phận của tôi. Mọi ước vọng sụp đổ tan tành, những dự định sau khi học hết phổ thông bỗng như khói như mây bay theo hư không. Không phải số điểm tốt nghiệp tôi kém mà ngay từ khi nộp đơn xin vào trường tôi đã vấp phải một rào cản đã quy định thành văn bản rõ rệt, chỉ với hai chữ “lý lịch”.

Dắt chiếc xe ra khỏi cổng trường tôi đạp chậm chậm ngang qua nhà thờ ngã sáu, con đường bỗng dài thăm thẳm, bên kia đường hàng cây dầu bỗng hóa thành hàng rào cản khổng lồ trong tầm mắt tôi khi nhìn lên trời cao. Tôi đạp xe lang thang theo hướng vô định bỗng chốc thấy mình quay ngược trở lại con

đường cũ, dưới chân hai hàng sao dầu, dọc theo vách tường rào dài và cao là những mảnh giấy bìa, chiếu rách, nylon vá vúi che chắn thành những chiếc lều xiêu vẹo, nơi trú ngụ của những gia đình bỏ về từ các khu kinh tế mới của nhà nước. Người ta ăn ngủ nấu nướng trong những chiếc chòi, giống thuở hồng hoang ăn lông ở lỗ, thật vậy nhiều gia đình ban ngày nằm vạ vật chốn công viên, đêm về trú ngụ dưới mái hiên nhà, thậm chí trước cửa nhà mình khi chưa bị lừa đi “kinh tế mới”.

Buồn quá tôi quen chân đạp xe đi mãi cả buổi sáng cuối cùng thấy mình về nhà ngoại, tiệm thuốc ông ngoại cũng phải vào tổ hợp chẩn trị y học dân tộc, sau khi đã dùng hết những vị thuốc cũ nên ông được chỉ đạo trồng xuyên tâm liên thay vào vì nó chữa được bá bệnh. Tôi tần mẩn kéo các học tử chữa các vị thuốc giờ trống rỗng than vờ ngoại.

- Con không thể vào Đại học Y ông ngoại à.

Nằm trên bộ ván ông ngồi dậy hỏi :

- Sao vậy con, con thích học trường này lắm mà.

- Lý lịch con thuộc nhóm cuối cùng, mà lớp thì giới hạn số người. Bốn cấp kia được ưu tiên vào trước, chừng nào mới đến phiên con được xét đơn !

Ông ngạc nhiên hỏi :

- Ông tin nếu con học giỏi thì sẽ được vào thôi, sao lại có chuyện bốn năm cấp gì ở đây ?

- Tại ông ngoại không biết thôi, con đã đi nộp đơn rồi mới biết. Trường xếp theo thứ tự ưu tiên nhận vào: Đầu tiên là thương binh đang tại ngũ, kế tiếp là con liệt sĩ, thứ ba là con cán bộ hoạt động cách mạng, thứ tư là con dân thường có lý lịch trong sạch với điểm cao tối đa. Lý lịch trong sạch có nghĩa là cha mẹ không có ai đi lính hay làm việc cho chế độ cũ. Bao nhiêu đó được ưu tiên nhận vào đã đầy đủ, thiếu lắm thì được vài chỗ cho dân thường chen vào còn không hết, cho dù con có học giỏi đến mấy cũng đâu còn chỗ nào cho con đặt chân vào, con chỉ buồn vì họ chỉ xét lý lịch chứ không qua học lực.

- Con có buồn vì lý lịch mình không trong sạch không ?

- Thế nào mới được gọi là trong sạch ? Chuyện ấy đâu phải do mình làm ra hay quyết định được đâu ông ngoại !

- Con hiểu vậy mới là cháu ngoan của ông, tương lai nếu con dù không phải là bác sĩ, chỉ là một điều dưỡng nhưng con yêu nghề sống với y đức con mới là người có ích cho xã hội giống như má con bây giờ. Còn quàng vào người cái bằng cấp cao không tương xứng trình độ không đủ tài, đức sẽ là một mối nguy hại rất lớn cho xã hội.

- Nhưng nếu con có khả năng nhiều hơn con lại không có môi trường phát triển khác nào tài năng bị thui chột !

Ông ngoại vuốt tóc tôi thở dài :

- Thời buổi đổi thay không muốn thế cũng không được, đành phải vậy thôi con ạ !

Cánh cửa vào trường đại học xem như đã khóa chặt với tôi ! Dù không vui tôi cũng phải nộp đơn vào trung cấp y tế theo ngành nghề mình ưa thích. Bây

giờ tôi mới biết Nhân dễ dàng vào đại học Y khoa vì ba ruột Nhân là một cán bộ thoát ly theo đường dây ra Bắc vào năm Mậu thân chứ không phải người đang ở với má Nhân sau này.

Thành phố mười mùa hoa cũng là mười năm ba tôi trong tù, cũng may vào thời điểm này ba tôi được cho về và tôi cũng sắp ra trường sau mấy năm học tập. Nhà tôi dời ra khu ngoại ô trên bán đảo Thanh Đa sau khi bà nội tôi qua đời, nhờ đất rộng lại bị quản chế nên ba tôi đành ở nhà nuôi heo, mỗi ngày trên đường đi học về tôi ghé các quán ăn quen để lấy các thức ăn thừa cho vào hai cái thùng thiếc máng phía sau xe, vì bầy heo gia tăng nên phải cẩn thực phẩm nhiều hơn.

Một hôm trên đường về gặp trời mưa, đường trơn xe lao xuống dốc cầu vấp phải cục đá lại bị hai cái thùng phía sau nặng nề khiến tôi không kềm được tay lái, chiếc xe đổ nhào vào vệ đường làm cái thùng bẹp miệng, cơm heo chảy tràn tuôn theo dòng nước xuống ven đường. Một cặp trai gái đang trú mưa dưới hiên nhà nhìn ra, tôi nghe tiếng người con gái quen quen kêu lên :

- Con Oanh kia, ủa nó đang chở cơm heo.

Mặc cho mùi chua lôm của cơm thừa canh cặn, đưa tay vuốt nước mưa trên mặt, tôi thấy con Hiền, nhỏ bạn ngồi cạnh tôi mấy năm cấp ba đang đứng cạnh Nhân dưới hiên nhìn ra. Tình bơ tôi nhòen miệng gượng cười đỡ chiếc xe đạp lên loạng choạng tiếp tục chạy dưới mưa.

Những tình cảm nhẹ nhàng, xao xuyến của đưa con gái vào năm cuối cấp giữa tôi và Nhân bỗng ủa trở về khiến lòng tôi hơi chua xót. Hồi ấy biết Nhân có cảm tình với tôi, lại thêm có cùng ước vọng tôi tưởng tình cảm của chúng tôi tiến xa hơn ! Ngờ đâu chuyện lý lịch khiến tôi không được vào đại học, do vậy tôi hiểu thêm được Nhân và tôi sẽ không bao giờ có cùng chung con đường thẳng tiến sau này, lại không còn học cùng trường nên tôi chủ động áp dụng câu “xa mặt cách lòng”.

Ra trường tôi được mẹ xin về bệnh viện của bà làm việc, tôi gặp Nhân đang thực tập năm cuối ở đây. Cũng giống như ngày xưa Nhân nói hai chúng tôi là sẽ đồng nghiệp của nhau tuy rằng bây giờ đã khác vị trí, dù vậy tôi vẫn không có chút gì mặc cảm, vẫn thừa kiêu hãnh để làm bạn bè của nhau. Những người Cộng sản luôn đã kích chế độ phong kiến nhưng thực tế họ là những người bảo vệ chế độ này tuyệt đối theo nghĩa “Con vua thì được làm vua “. Xét tuyển lý lịch mọi thứ là điển hình, chỉ có con cái của những người đảng viên, chức sắc thông qua giới thiệu mới được chen chân vào guồng máy cai trị, ăn trên ngồi trước, nắm giữ vị trí quan trọng cho dù là bất tài, vô học.

Thời gian này cả nước rúng động vì liên tiếp hai ca mổ hai cặp trẻ song sinh dính liền thành công, trong khi ngay cả nước Nhật cũng không dám thực hành.

Đọc danh sách đội ngũ bác sĩ chính thức tham gia hầu hết đều được đào tạo trước năm 1975 tại miền Nam. Kết quả chứng minh thành công của nền giáo dục ngày trước đã không phân biệt, khám phá và cho cơ hội đồng đều với những ai có tài năng qua quá trình học tập.

Niềm vui bất ngờ lại ủa đến, những người bạn của ba ở nước ngoài viết thư nói về chương trình HO sẽ bắt đầu và gia đình tôi có đủ tiêu chuẩn được nhận đi Mỹ, chị em bọn tôi lại lục tục chuẩn bị cấp cấp đi học. Ban ngày đi làm, ban đêm đi học Anh văn. Tình cờ là ở lớp anh văn tôi gặp lại Hiền, con nhỏ đang học năm thứ năm cùng trường với Nhân. Ba năm ngồi cạnh con nhỏ tôi hay nghe nó kể chuyện giàu sang của gia đình. Nó hay kể ba nó bảo :

- “Các con phải luôn nhớ ơn bác Hồ vì nhờ bác gia đình ta mới có được ngày nay”.

Cũng nhờ là hậu duệ ưu tú của bác nên nó ưu tiên vào đại học mặc dù trong lớp thì học dở vì vào lớp chỉ toàn ngủ gục. Gặp lại nó tôi vẫn vui vẻ bình thường nói chuyện giống như những ngày còn học cấp ba. Tôi hỏi :

- Tao nghe nói học y khoa cực lắm vì nhiều bài vở và phải đi thực tập ở bệnh viện, làm sao mà có thì giờ học Anh văn như vậy.

- Ghi tên học cho có thôi, lấy thêm cái bằng A bằng B giống người ta ấy mà.

- Mà muốn lấy bằng thì phải thi đó.

- Dễ thôi, bỏ ra ít tiền nhờ người thi hộ là được rồi.

- Kể cả mà phải làm luận án khi tốt nghiệp y khoa ? Nó thành thật :

- Có tiền là có tất mà ạ. Họ nhận làm luận án cho mình từ A đến “Zét”, dĩ nhiên là phải hay hơn tớ gấp mười.

Nghe nó nói thế tôi chỉ biết lắc đầu ngao ngán, bác sĩ như nó có chữa bệnh thì “lợn lành thành lợn què” cũng chẳng sai.

Những buổi học Anh văn nó có mặt bữa đực, bữa cái. Hôm ăn tất niên nó mở tiệc ở nhà mời thầy giáo trẻ và cả lớp đến dự. Hôm ấy tôi bận giúp ba chăm sóc đàn heo mới đẻ nên không đi, vào lớp nghe mấy nhỏ khác nhau “Trời ơi, nhà chị Hiền nguyên một căn villa to đùng chỉ một mình chị ấy ở, tối đó chị mở nhạc nhảy nhót vui lắm, cả thầy giáo cũng nhảy nữa. “. Căn vila này nằm trong cư xá ngày trước chắc lại tịch thu của ai đó rồi chia chác lẫn nhau thôi. Tôi cũng hay gặp Nhân đi đón Hiền ở cổng trường Anh văn. Cũng phải thôi, cả hai cùng nhìn một hướng vì có cùng nguồn gốc xuất thân. Một bữa Nhân chủ động rủ tôi đi uống nước với Hiền. Bỏ qua một bên quan điểm chính trị và rào cản của chế độ, chúng tôi vui vẻ nhắc lại những đặc điểm và kỷ niệm của thầy cô, đùa với nhau như ngày xưa thời còn học cấp ba.

Hiền hỏi tôi :

- Oanh, mà còn nhớ hôm bọn mình trồng một tiết cuối, mấy đứa đứng trên hành lang trước cửa lớp bên cạnh nhìn xuống đường nói chuyện, bị thầy

xách cây thước bằng đét vào mông đuổi đi về không ?.

- Ủ, tao còn nhớ cả đám đang đứng bỗng nhiên mông bị quất một cái “bép” kèm theo câu quát : “đi về, đi về”.

- Cũng may ông ấy đánh bằng thước bằng chứ không phải bằng tay.

Nói xong nó cười rũ rượi làm tôi và Nhân cười to theo, Nhân hỏi :

- Oanh đi học anh văn chắc sửa soạn đi Mỹ ?

Tôi gật đầu :

- Ba của Oanh được chính phủ Mỹ cho đi định cư theo diện HO.

Không biết tôi có chủ quan không, tôi thấy trong mắt Nhân thoáng một chút tiếc rẻ qua câu nói :

- Ở đời ít ai biết được tương lai ngày mai của mình. Có những việc xảy ra hôm nay tưởng là may mắn nhưng rồi cuộc lại là bất hạnh, không may về sau.

- Nhân nói đúng đó, nếu hồi ấy ba Oanh được thả về sớm trước thời hạn ba năm thì không được đi đâu. Chẳng ai biết được trước may hay rủi trong đời.

oOo

Sau bảy lăm vào trường học lại, nhìn lên tường không còn thấy những câu khẩu hiệu cũ :

- “Tiên học lễ, hậu học văn”

hoặc

- “Kỷ sở bất dục vật thị ư nhân.(Điều gì mình không muốn thì đừng làm cho kẻ khác)”.

- “Bầu ơi thương lấy bí cùng, tuy rằng khác giống nhưng chung một giàn”.

- “Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng”.

- “Công cha như núi Thái sơn. Nghĩa mẹ như nước trong nguồn chảy ra. Một lòng thờ mẹ kính cha. Cho tròn chữ hiếu mới là đạo con”.

Thay vào là những câu :

- Chủ nghĩa Mác lê nin bách chiến bách thắng vô địch muôn năm ?

- Không có gì quý hơn độc lập tự do !

- Vì lợi ích trồng cây, vì lợi ích trăm năm trồng người . Những khẩu hiệu sắc mùi chính trị và đấu tranh bọn trẻ con tôi ít khi để ý vì không đơn giản để hiểu. Cho đến bây giờ ba mươi tám năm trôi qua tôi mới thực sự hiểu câu : “... trăm năm trồng người”.

Những gì xảy ra cho ngành y tế ở Việt Nam ngày nay là kết quả của việc “trồng người” được cẩn thận chọn lọc từ những năm cuối thập niên bảy mươi và năm tám mươi trong việc đào tạo. Những câu biện hộ chống chế về những sai sót xảy ra cho bệnh nhân vì “... đội ngũ bác sĩ đã có hơn ba mươi năm kinh nghiệm ...” khiến tôi nhớ lại khoảng thời gian này trùng hợp trong việc chọn lựa lý lịch trong đào tạo. Ngày ấy hệ bổ túc văn hóa một năm lại được học ba lớp sao cho đủ tiêu chuẩn để có bằng tốt nghiệp phổ thông, từ đó được xét vào thẳng vào các trường đại học theo ưu tiên cho thương binh, con liệt sĩ, cán bộ đang công tác.

Nhìn vào thực tế các ngành y tế và giáo dục đã và đang xuống cấp trầm trọng ai cũng hiểu chúng là nguyên nhân kéo theo một xã hội băng hoại về đạo đức, nhân sinh, tất cả là hệ lụy do từ việc trồng người của chế độ.

Những Con đường Sài Gòn

Vĩnh Phúc

(Thành kính tưởng niệm những vị anh hùng của QL/VNCH đã tuần tiết trong ngày 30 tháng 4. Và những người lính đã chiến đấu đến hơi thở cuối cùng khi Việt cộng tràn vào Sài Gòn)

Tôi đi trên đường Phạm Văn Phú thênh thang

Rực rỡ trên cao lá cờ vàng bay trong gió

Tôi nghiêng mình trước tượng đài Nguyễn Văn Long tưởng nhớ

Và còn bao nhiêu người anh hùng đã vị quốc vong thân

Tháng tư buồn đi qua đã bao lần

Cả miền Nam quán khăn tang tưởng niệm

Ngày giặc cộng tràn vào Sài Gòn lần chiếm

Các anh đã tuần tiết để bảo vệ danh dự cho một quân đội anh hùng

Sự hy sinh ấy tôi xem là nỗi đau chung

Hơn ba mươi năm chúng ta thành người mất nước

Sẽ đến một ngày chúng ta phải giành lại được

Những gì xưa kia là của chúng ta

Tôi đi trên những con đường rực nắng chan hòa

Hãy đặt tên của những vị anh hùng ở những con đường đẹp nhất

Đường Nguyễn Khoa Nam, đường Đặng Sĩ Vinh bất khuất

Đường Trần Văn Hai, đường Lê Nguyên Vỹ anh hùng

Đường Lê Văn Hưng, đường Hồ Ngọc Cẩn kiên cường

Và còn nữa tên những chiến sĩ đã quên thân mình vì đất nước

Những con đường đưa ta tiến về phía trước

Ở đó là tự do dân chủ, bình đẳng người với người

Tôi thấy cuộc đời rạng rỡ niềm vui

Tổ quốc đẹp hơn những gì mơ ước

Chúng ta sẽ biết trân trọng hơn những gì tìm lại được

Khi mẹ Việt Nam hân hoan chào đón các con về

MICHEL TAURIAC và Việt Nam, le dossier noir du Communisme

Minh Võ

Michel Tauriac là một tác giả Pháp biết rất nhiều về Việt Nam và coi Việt Nam như quê hương thứ hai. Việt Nam đã là nguồn cảm hứng cho nhiều tác phẩm của tác giả như *Jade*, *La Tunique de soie*, *La Nuit Du Tết*... Hầu hết tác phẩm của Michel Tauriac là sáng tác và đã có 3 tác phẩm được giải thưởng văn học.

Việt Nam, le dossier noir du communisme là tác phẩm thứ 20 của tác giả. Trong tác phẩm này, Michel Tauriac trưng dẫn hàng trăm tác giả và nhân chứng để thiết lập một hồ sơ Cộng Sản Việt Nam về mọi mặt: sinh mạng, tài sản, sự đói khổ, sự mất tự do của dân chúng bên cạnh sự lộng hành, đàn áp, tham nhũng, sa đọa... của các cấp lãnh đạo đảng và chính quyền tại Việt Nam với điểm nổi bật là trách nhiệm trực tiếp của Hồ Chí Minh trước thực trạng trên. Tác giả mở đầu cuốn sách 20 chương, dày 260 trang bằng câu: “Ngày ấy các bạn Việt Nam của tôi đã khóc. Họ đã khóc, kể cả những người không khóc vào ngày 30 tháng Tư năm 1975, khi Sài Gòn đầu hàng.”

Ngày mà tác giả nhắc ở đây là ngày 30-4-2000, một phần tư thế kỷ sau ngày Sài Gòn thất thủ. Tauriac nói rằng những người bạn Việt Nam của tác giả đã khóc vì những đau khổ triền miên mà nhân dân Việt Nam phải chịu đựng trong thời gian qua, trong khi đáng lý họ phải được hưởng hòa bình hạnh phúc.

Tác giả nhấn mạnh là đã có những người không khóc hoặc còn cười vui trong ngày 30-4-1975, nhưng tới ngày 30-4-2000 thì không ai kìm nổi nước mắt vì sau một phần tư thế kỷ, tất cả đã thấy rõ cảnh

sống ác nghiệt làm than tận cùng của người dân Việt Nam dưới chế độ chuyên chế cực quyền cộng sản.

Nói về sức chịu đựng vô bờ của người dân Việt Nam trước đói nghèo, bệnh tật, khổ nhục, đau thương, chết chóc... tác giả viết: *Người Việt Nam có một nghệ thuật và cách thức tài tình để che giấu sự khốn cùng của mình trong chiếc mặt nạ tươi rói.*

Dù coi Việt Nam là quê hương thứ hai, Tauriac vẫn chưa vượt nổi cảm quan của người đứng bên ngoài nên đã nghĩ cách biểu lộ đó là cái tài của người dân. Một người Việt Nam sống trong lòng chế độ Cộng Sản hơn nửa đời người là nhà báo Việt Thường thì cho rằng chế độ đã biến người dân thành nô lệ, bảo cười phải cười, bảo khóc phải khóc. Đón rước khách nước ngoài thì mọi người phải *nhất trí* nhe răng cười, *nhất trí* vẫy cờ; *nhất trí* hô khẩu hiệu; đi đứng hàng ngũ chỉnh tề như lính diễn hành. Việt Thường viết: “*Chỉ có một tập hợp những nô lệ mới nhất trí trong mọi biểu lộ mà chủ nô quy định.*”

Trong chương ba, Michel Tauriac trích lời nhà văn Nga Alexander Solzhenitsyn nói trên đài truyền hình Pháp Quốc số 2, ngày 10-4-1975, đúng 20 ngày trước khi cộng quân chiếm Sài Gòn tiên đoán “*Việt Nam sẽ trở thành một nhà tù rộng mênh mông.*”

Tauriac nhắc tới nhiều chứng nhân để bác bỏ con số 50 ngàn tù do Hà Nội nêu ra và ghi lại con số tối thiểu được các chứng nhân ước lượng năm 1978 là 800 ngàn trên tổng số 20 triệu dân của miền Nam bị tống vào các trại cải tạo.

Tauriac viết: “*Tại miền Nam Việt Nam, nơi mà cứ một gia đình ba người, cách này hay cách khác, đều phải liên hệ đến việc học tập cải tạo cho dù chỉ trong một tháng thôi cũng đủ cho những người dễ tin nhất hiểu rằng thứ chính trị gọi là khoan hồng chỉ là một cái kẻ.*”

Về đời sống trong tù, Tauriac ghi lại ... “*70 hoặc 80 người bị nhét vào một xà lim dành cho 20 người với một cái lỗ đào dưới đất để tiểu tiện, một chút nước với chút gạo đồ trộn sụn làm thức ăn, nước uống nhiễm độc và rất hiếm hoi, không thuốc men, không một tấm mền che gió bắc lạnh thấu xương ở vài vùng, không thư từ, không thăm viếng ...*

Việc lao động khổ sai bất kể tuổi tác (nhiều khi cải tạo già hơn 70 tuổi) dưới mặt trời thiêu đốt hay trong gió mùa khốc liệt... không khác trại trừng giới Xô Viết từng được mô tả trong L'Etat criminel (của Yves Ternon) ...

Kẻ hành hạ “không cần nghe nạn nhân giải thích lý do hành động của mình, cũng không cần nêu bất kỳ lý do nào để cho nạn nhân biết tại sao họ bị giết”. Tại Việt Nam, cán bộ tuyên bố với tù nhân là mình

được đào tạo để trừng trị cận bã của xã hội tư bản bằng cách tận diệt chúng... Đảng đã ra lệnh như thế. Đây chỉ là vấn đề bổn phận”.

Những nạn nhân thoát khỏi nhà tù sau một thời gian nào đó cũng không thể gọi là đã trở về với cuộc sống bình thường.

Bởi vì, ngoài đủ thứ bệnh nan y mà đời sống ngục tù gieo vào thân xác họ, còn là cảnh ngộ bơ vơ, không có một phương tiện nào để sinh sống. Gia đình họ đã bỏ trốn bằng tàu hay đã bị lột sạch của cải, nhà cửa trong lúc họ nằm trong trại cải tạo.

Michel Tauriac kể lại trường hợp chính ông đã gặp trên đường phố Sài Gòn: *“Tôi còn nhớ mãi về Phạm mà tôi gặp khi ông ta ngồi trên vỉa hè Sài Gòn với chiếc cân cá nhân đặt trước mặt. Đó là đồ nghề kiếm sống của ông ta. Gầy nhom, lưng khòm, da cháy nắng, mắt kéo mây ngẫu đục. Một lão già. Nhưng chỉ mới vừa bốn mươi tám tuổi. Cựu đại úy pháo binh, mười một năm cải tạo. Khi về nhà, không còn vợ con. Họ đã vượt biên trên một chiếc bè và biệt vô âm tín. Không còn mái nhà, không còn đời sống. Tìm được chiếc cân dưới đồng lá trong khu vườn hoang của một căn nhà đổ nát là phép lạ. Tôi còn nhớ mãi nụ cười tội nghiệp của ông ta khi tôi nhận lời đặt chân lên chiếc cân ... để cân cái thân hình nuôi dưỡng đầy đủ và hạnh phúc của một nhân chứng hoàn toàn bất lực ...*

Những người như thế đầy rẫy ở Sài Gòn mười lăm năm sau “ngày giải phóng”. Họ nằm sát nhau trên các bến của con sông cùng với những người vừa trốn khỏi các “vùng kinh tế mới”... Thỉnh thoảng, người ta đẩy ra một hoặc hai người cuộn tròn trong chiếc chiếu, đặt lên một chiếc xích lô thường do một “cựu cải tạo” như họ để chở họ đi một chuyến cuối cùng”

Nhưng bệnh hoạn, lang thang, đói khổ vẫn chưa phải là điều đáng kể. Bao trùm lên cuộc sống của những người này là cái thân phận đã bị đóng dấu ngục quân, ngục quyền hoặc phản cách mạng... để phải co ro sau những bức màn sắt vô hình thường xuyên đe dọa từng cử chỉ, lời nói và bất kỳ lúc nào cũng có thể bị tổng trở lại nhà tù. Michel Tauriac đã không giấu nổi cảm giác chua chát khi nhắc tới một điều vẫn được nghe thấy từ cửa miệng nhiều người: *“Nếu Hồ Chí Minh còn sống ...”*

Michel Tauriac nhắc lại ý nghĩ của cựu đại tá Cộng Sản Bùi Tín là người đã thấy rõ mặt trái lừa đảo của chế độ nên phải bỏ gia đình thân thích trốn đi, nhưng ngay tại Paris vẫn chưa hết thắc mắc *“nếu Hồ Chí Minh còn sống tới năm 1975, có thể sẽ không có các trại cải tạo?”*

Michel Tauriac đã nêu một loạt tài liệu để xác quyết trên thực tế, người phát minh ra các trại cải tạo chính là Hồ Chí Minh chứ không phải ai khác.

Chương tiếp nối, tác giả nhắc lại cuộc gặp gỡ Nguyễn Thị Bình tại Paris năm 1973. Thuở đó, Nguyễn Thị Bình với tư cách Bộ Trưởng Ngoại Giao Chính Phủ Lâm Thời Cộng Hòa Miền Nam đã khẳng định với tác giả: *“Không, thưa ông, tôi không phải Cộng Sản”.* Theo tác giả tháng 4-1959, khi lên nắm quyền tại Cuba, Fidel Castro cũng tuyên bố với một nhà báo Mỹ: *“Tôi nói một cách rõ ràng và khẳng định là chúng tôi không phải Cộng Sản”.*

Tác giả nhắc thêm nhiều sự kiện và lời tuyên bố của từ Hồ Chí Minh, Phạm Văn Đồng... tới những thủ hạ cấp thấp như Nguyễn Khắc Viện để xác định *nói dối là thuộc tính* của Cộng Sản. Trên thực tế, khi cần che giấu thì họ phủ nhận tính chất Cộng Sản, khi không cần hoặc không thể che giấu thì họ dùng lời lẽ tốt đẹp tô điểm cho Cộng Sản những màu sắc tuyệt vời nhất chẳng hạn tờ *Độc Lập* của Việt Minh số ra ngày 2-9-1945 nói Hồ Chí Minh thuộc một tổ chức cách mạng quốc gia, trong khi tờ Nhân Dân xuất bản tại Hà Nội ngày 27-1-1955 cho biết *“Hồ Chủ Tịch tuyên bố đảng cộng sản chẳng những không loại trừ tôn giáo mà còn bảo vệ nó .”*

Hồ Chí Minh thuộc tổ chức quốc gia nào không còn là vấn đề cần bàn nên nơi chương 14, tác giả trưng dẫn tác phẩm *Le temps des chiens muets* của giám mục Paul Seitz, vị giám mục Pháp cuối cùng tại Việt Nam để mọi người thấy rõ cách bảo vệ tôn giáo của Hồ Chí Minh là quốc hữu hóa các chủng viện, chỉ định cư trú cho các linh mục, tống vào nhà tù một số với tội danh gián điệp, phản quốc, trong khi một số khác bị bắt cóc, thủ tiêu và ngăn cấm giáo dân tới các giáo đường ... Tác giả cũng ghi lại lời tuyên bố của Phạm Văn Đồng với Tổng Giám Mục địa phận Sài Gòn Nguyễn Văn Bình: *“Tôi đọc Phúc Âm nhiều lắm. Tôi nhận thấy lời dạy của Chúa Giê-Su hoàn toàn phù hợp với chủ nghĩa xã hội”* (6)

Toàn bộ chương 14 ghi lại các sự kiện thực tế tại Việt Nam đối chiếu với nhiều lời tuyên bố tôn trọng quyền tự do tín ngưỡng của nhân dân do Hồ Chí Minh và những thủ hạ thân cận đưa ra từ 1945 tới 2000, trong đó có nhiều con số nạn nhân bị tàn sát chỉ vì là tín đồ Phật Giáo, Thiên Chúa Giáo, Cao Đài, Hòa Hảo hoặc Tin Lành ...

Tác phẩm của Michel Tauriac còn nhắc nhiều thảm trạng khác diễn ra dọc thời kỳ lịch sử Việt Nam có sự xuất hiện của Hồ Chí Minh và Cộng Sản. Từ những cuộc thanh toán đẫm máu nhắm vào các phần tử đảng phái không chấp nhận chủ nghĩa Cộng Sản hồi 1945 qua cuộc cải cách ruộng đất man rợ 1953-1955 tới những vụ tàn sát kinh hoàng trong chiến tranh năm 1968 tại Huế, Quảng Ngãi, năm 1972 tại Quảng Trị ... rồi trại tù mọc như nấm trên khắp nước, cư dân thành phố được *“tái phối trí”* bằng cách lừa lên các vùng rừng hoang khô khốc được mệnh danh là *“kinh tế mới”*, cảnh những người lén lút vượt biên chen chúc nhau trên nhiều bờ bãi

bất chấp sự đe dọa của tù đầy và cả cái chết do sóng gió biển khơi hay hiểm họa hải tặc...

Theo Michel Tauriac, thực ra không chỉ từ 1945, Cộng Sản mới bắt đầu nhúng tay vào máu đồng bào mình mà “cuộc tàn sát bắt đầu từ năm 1931. Nhà cầm quyền thực dân thời đó không thể can thiệp. Các địa chủ phải trả giá trước tiên. Đảng Cộng Sản Đông Dương non trẻ có trụ sở chính ở Hải Phòng đã thúc đẩy đám đông nông dân khốn khổ miền Bắc đến chỗ giết chết mấy trăm địa chủ tại Nghệ Tĩnh, sinh quán của Hồ Chí Minh và Quảng Ngãi đến nỗi kích động ngay cả bầy trẻ con tham dự”. (7) Đó là thời điểm Cộng Sản thúc đẩy các cuộc nổi dậy thực hiện khẩu hiệu “trí phú địa hào, đào tận gốc, tróc tận rễ”.

Tác giả dành hẳn chương 11 nói về những thảm họa chung mà nhân dân Việt Nam phải chịu đựng do cuộc chiến gây nên. Không chỉ có 600 ngàn thương phế binh trong hàng ngũ Cộng quân mà có tới 4 triệu người tàn phế theo ghi nhận của tướng Trần Độ, chỉ riêng về phía Cộng Sản.

Trong khi đó một thảm trạng xã hội chưa từng có trong lịch sử nhân loại đã kéo dài cho tới nay ở Việt Nam: nhiều bà mẹ quá nghèo phải đem con đi bán, nhiều người khác đã cho heo ăn bào thai của mình. Trung bình cứ 100 người mang thai thì 50 người phá. Về giáo dục thì ngay tại Sài Gòn, 26% không được đi học. 400 ngàn thiếu niên không có bằng tiểu học và 200 ngàn hoàn toàn mù chữ.

Theo báo *Lao Động* của Nhà Nước Cộng Sản, trong năm 1997, vùng châu thổ Cửu Long giàu nhất miền Nam mà có tới 45% thất học và 50% trẻ con trên 5 tuổi không được đi học.

Michel Tauriac nhắc đến vụ thảm sát Mỹ Lai với 500 nạn nhân bị giết bởi một đơn vị lính Mỹ mà cả thế giới nghiêm khắc lên án để thấy tội ác trên chỉ như một chấm nhỏ trên tấm màn đen tội ác mênh mông của chế độ Cộng Sản Việt Nam.

Tác giả đã phát biểu “không có gì để biện giải cho tội ác Mỹ Lai. Cũng không có tội ác nào dù hung bạo hay ti tiện hơn gấp cả trăm lần có thể xóa bỏ một tội ác khác nhỏ hơn. Nhưng sao lại có sự im lặng lạ lùng trước những tội ác tột cùng của Cộng Sản Việt Nam với đồng bào của họ? Phải chăng vì không thể gán những tội ác này cho mấy cái tên quen thuộc như Hitler hay Pinochet” – bởi tất cả đều dính tới một cái tên khác mà nhiều người đã lỡ có lần lớn tiếng ca ngợi?

Michel Tauriac, theo tiết lộ của bác sĩ Nguyễn Ngọc Quý chủ tịch Viện Đông Nam Á ở Paris, cho biết cái con người mà nhiều người ca ngợi đó đã chuẩn bị ướp xác cho mình từ hai năm trước khi qua đời, nhưng đến phút cuối vẫn tạo ra một bản di chúc đầy

lời lẽ xảo trá để thực hiện màn lường gạt cuối cùng trước dư luận.

Dù tới phút này dư luận chưa chịu thú nhận sự nhẹ dạ cả tin vì bất kỳ lý do gì, nhất là những người đã bị chi phối đậm đà bởi các trò lường gạt thì trước sau sự thực vẫn phải được nhìn nhận là Hồ Chí Minh chính là người chịu mọi trách nhiệm về những thảm cảnh đau thương của dân tộc Việt Nam suốt nửa thế kỷ qua.

Bom đạn Mỹ, thậm chí hóa chất khai quang hay sóng gió biển khơi và ngay cả những tên hải tặc đều chỉ là các tội phạm thứ yếu do tình huống thực tế đẩy đưa mà thôi.

Tất cả những tội phạm đó không thể xóa nhòa hình bóng của kẻ đã đẩy xã hội Việt Nam vào cảnh ngộ thực tế hiện nay, *một xã hội công an lúc nhúc như rắn rết, linh mục bị đàn áp, tăng sĩ bị tấn công, trẻ ăn xin đầy đường phố, giới trẻ không phương hướng, bắt giam người không cần xét xử, nhà văn bị cấm viết những gì cần viết, nhà báo nhận lệnh phải viết bất cứ thứ gì, quan chức tham ô nhét tiền đầy túi trong khi dân chúng luôn quần quai với cái bụng trống không*

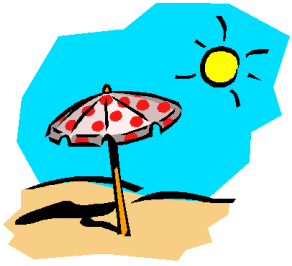
Michel Tauriac chỉ nhằm ghi lại những sự kiện bi đát đã xảy ra trong cái xã hội đó nhưng tác phẩm *Viet Nam, le dossier noir du Communisme*, đã chứa đựng lời giải đáp hùng hồn nhất cho những người tới giờ này còn đang quay cuồng với nỗi thắc mắc: *Nếu Hồ Chí Minh còn sống*

Dưới Giàn Thiên Lý Em Đã...

Tình Hoài Hương

*Trên giàn thiên lý
Bướm tìm hoa hút nhụy vẫn vờ bay.
Cánh chuồn chuồn giỡn nước bên sông mây.
Xuân thấp thoáng trên hàng cây mai trắng.
Buồm gió ngư ông về xóm vắng.
Tiếng tiêu mục tử vọng sông dài.
Dưới hàng cây thiếu nữ nhẹ chân hài.
Trong đám ấy có người ngày mai tách bến.
Mộng xuân đó ai không về lỗi hẹn.
Cho người buồn khi bến vắng không.
Thuyền hoa em đã theo chồng!*

Du Lịch

Thăm viếng Helsinki

Minh Tâm

Quảng trường Thị Tứ (Market Square)

Quảng trường nằm ở bến tàu du lịch, phía Đông khu trung tâm của Helsinki. Ở đây có một chợ trời bán đủ thứ hàng hóa cho khách du lịch như bưu thiếp, đồ thủ công, thủy tinh, quần áo... Ngoài ra, họ còn bán thức ăn như trái cây và hải sản nữa. Khu chợ khá đông người bán, người mua tạo nên một không khí nhộn nhịp vui vẻ rất nhiều so với những nơi khác trong thành phố. Trên bến tàu, các tàu chèo khác ra vô không ngớt càng tạo thêm sự sinh động, náo nhiệt. Phía Bắc quảng trường là Tòa Thị Chánh, Dinh Tổng Thống Phần Lan. Đây là hai dinh thự to lớn xinh đẹp nhưng hôm nay ngày Chủ Nhật nên đóng cửa im lìm.

Nhà thờ Helsinki.

Ở bến tàu có trạm xe điện. Lúc này du khách từ các tàu cruise lần lượt đổ về đây. Phía tây quảng trường có một bồn nước xinh đẹp. Đó là bồn nước có tượng Amanda, một biểu tượng của Helsinki. Ta hãy qua đó xem một chút.

Bức tượng Amanda

Bồn nước xây bằng đá hoa cương. Giữa bồn nước là tượng một phụ nữ khỏa thân có tên là Amanda. Tượng làm bằng đồng cao 1.94 mét đặt trên bệ cao 5 mét. Dưới chân tượng có 4 con cá phun nước.

Phía ngoài lại có tượng bốn con hải cẩu cũng phun nước ngược vào hồ. Mấy con hải cẩu này cũng làm bằng đồng cao chừng 1.5 mét.

Bức tượng Amanda, biểu tượng của Helsinki

Bức tượng được điêu khắc gia Ville Vallgren (1855-1940) tạc năm 1906 tại Paris theo mẫu của một thiếu nữ Paris 19 tuổi, tên là Marcelle Delquini. Lúc sáng tác, điêu khắc gia đặt tên tượng là Merenneito-Mỹ Nhân Ngư. Tượng được đặt tại Market Square-Helsinki năm 1908 thì đổi tên là Havis Amanda. Theo tác giả, tượng này mô tả một mỹ nhân ngư đứng trên rong biển thể hiện sự tái sinh của Helsinki.

Sau khi tượng được khánh thành thì có nhiều người phê phán, nhứt là giới phụ nữ. Họ nói bức tượng trông sexy quá, gợi tình quá không giống sự ngây thơ của một mỹ nhân ngư. Có người còn nói: Nó giống "một con điếm người Pháp." Còn bốn con hải cẩu với chiếc lưới thè ra sao giống hình ảnh của quý ông đang thèm muốn người đẹp. Họ nói cũng đúng vì theo nhận xét của tôi bức tượng này tuy rất mỹ thuật nhưng đáng đứng hơi ưỡn ra phía trước của nó trông hơi khiêu khích về mặt tình dục.

Nói gì thì nói, tượng Amanda ngày nay đã trở thành một biểu tượng (không chính thức) của thủ đô Helsinki. Tôi là người dốt về nghệ thuật nhưng cũng phải công nhận đây là một bức tượng rất đẹp... và rất gợi tình. Hàng ngày có rất nhiều du khách tới đây thăm viếng chụp hình. Hàng năm vào dịp lễ Vappu (nhằm ngày 1 tháng 5), sinh viên đại học có truyền thống đội một cái nón lưới trai màu trắng cho bức tượng, sau đó họ quây quần vui chơi ở đây rất vui vẻ.

Lại có nhiều người tin rằng, bức tượng này tượng trưng cho tình ái, nếu quý ông tới đây thì nên dùng nước hồ để rửa mặt và hét lên ba lần từ "Rakastaa!" (có nghĩa là Love-Tình Yêu) thì ông ta sẽ được tăng thêm khả năng tình dục!

Trụ đá Alexandra

Sau khi xem "con điếm Paris," chúng tôi đi về phía đông với ý định sẽ thăm viếng Nhà Thờ Uspenski trên đồi cao. Dọc đường chúng tôi thấy có một trụ đá hoa cương màu đỏ, hình tháp khá cao. Trên đỉnh có

tượng một quả cầu và một con chim đại bàng có hai đầu bằng đồng. Đó là Trụ Đá Czarina. Trụ đá này đặt ở đây để kỷ niệm chuyến viếng thăm của Nữ Hoàng nước Nga là Alexandra Feodorova năm 1835.

Nhà thờ Uspenski

Chúng tôi đi về phía Đông về hướng nhà thờ Uspenski. Nhà thờ nằm trên đồi cao, xây bằng gạch đỏ, mái nhọn màu xanh, trên đỉnh có những vòm củ hành phủ vàng. Đây là nhà thờ Chánh Thống Giáo theo giáo hội ở Nga. Kiến trúc này rất lớn, từ dưới chân đồi nhìn lên đẹp lắm. Đồi không cao lắm chừng 20 mét là cùng. Sáng nay Chủ Nhật, trong nhà thờ có làm lễ.

Nhà thờ Uspenski.

Tuy nhiên, người ta cũng cho du khách vào xem. Trang trí bên trong nhà thờ tương tự như bên Nga nghĩa là trên trần, trên tường có khảm hay vẽ rất nhiều tượng thánh mà mình không biết là ai. Đặc biệt là nhà thờ không có ghế. Nhiều tín đồ đang bu quanh một vị linh mục để làm lễ trước một bàn thờ. Đa số, người dân Phần Lan theo đạo Tin Lành. Đạo Thiên Chúa theo Chánh Thống Giáo có ít tín đồ hơn, nhưng đây là nhà thờ lớn, lại là ngày Chủ Nhật nên cũng đông người lắm.

Nhà thờ nằm trên đồi cao, phía trước có một sân rộng. Từ đây có thể nhìn được khá xa. Sáng nay trời nắng tốt nên phong cảnh cũng khá xinh đẹp.

Quảng trường Thượng Nghị Viện

Rời nhà thờ Uspenski, chúng tôi tiếp tục đi bộ đến thăm một địa điểm du lịch của Helsinki ở gần đó là quảng trường Thượng Nghị Viện (Senate Square). Đây là một quảng trường hình chữ nhật khá lớn, mỗi chiều khoảng trên dưới 100 mét. Phía Bắc quảng trường là nhà thờ Helsinki (trước đây có tên là Nhà Thờ Thánh Nicholas). Phía Đông là Tòa Nhà Chánh Phủ. Phía tây là Trường Đại Học. Phía Nam quảng trường là khu thương mại. Giữa quảng trường có tượng Nga Hoàng Alexander II. Hôm nay Chủ Nhật, trong quảng trường, người ta căn lều

triển lãm và bán hàng nên có nhiều khách tới thăm viếng mua bán. Họ cho nhiều xe hàng vào tận đây gây ra cảnh lộn xộn, không đẹp mắt chút nào. Trên các con đường vòng quanh, rất nhiều xe buýt của các tua chở du khách đậu ở đây để họ đi thăm viếng khu Market Square.

Tượng Nga Hoàng ở Helsinki.

Phía Bắc quảng trường là Nhà Thờ Helsinki trên đồi cao. Trước nhà thờ có làm bậc thang bằng đá để du khách ngồi chơi hay theo bậc thang mà leo lên đồi. Bậc thang ở đây tương đối dốc, leo lên cũng khá nguy hiểm. Lên tới nơi mới hay nhà thờ đóng cửa không cho thăm viếng do đó chúng tôi không biết bên trong nhà thờ này như thế nào. Còn phía ngoài thì nhà thờ này khá lớn, sơn trắng. Nó có một mái vòm lớn, xung quanh có bốn vòm nhỏ, tất cả đều sơn xanh. Do nằm trên đồi cao nên nếu nhìn từ xa nhà thờ này coi rất uy nghi tráng lệ, còn tới gần thì thật ra các trang trí bên ngoài đơn giản hơn nhiều so với các nhà thờ khác ở Châu Âu.

Trong khi dạo chơi ở Quảng trường Thượng Nghị Viện, chúng tôi gặp nhóm đồng hương Việt Nam cũng đi chơi ở đây. Họ có 6 người, cũng hơi lớn tuổi nhưng cũng đi chơi tự do chớ không mua tour của tàu Princess. Chắc họ đi xe shuttle để ra đây chớ thật ra kiếm bến xe buýt số 15 cũng không phải dễ.

Esplanade

Xem khu quảng trường xong, chúng tôi đi về phía Nam, trở lại khu Market Square và đi bộ dọc một khu công viên nằm giữa hai con đường mua sắm ở phía Bắc và Nam. Trong công viên có nhiều khách bộ hành. Họ từ các xe hop on hop off xuống. Họ từ các tua của du thuyền. Họ đến đây để mua sắm, ngồi chơi hay xem internet vì nghe nói ở đây có tín hiệu wifi miễn phí. Trong công viên có nơi bán kem nhưng giá rất mắc. Ngoài ra còn có một tiệm cà phê và một sân khấu lộ thiên. Có một anh kia thổi kèn để xin tiền và có một văn phòng hướng dẫn du lịch nơi phát miễn phí bản đồ thành phố. Giữa công viên có

tượng của một nhà thơ của Phần Lan tên là Johan Ludwig Runeberg (nhà thơ mà được dựng tượng thì chắc chắn thơ phải trữ tình lắm. Khâm phục!). Ở đó lúc này có một cô gái cầm bảng nói sẽ hướng dẫn xem các thắng cảnh của thành phố miễn phí lúc 12 giờ trưa. Ai thích thì chờ tới đúng giờ, cô sẽ dẫn đi. Chúng tôi ngồi chơi, ngắm cảnh ở một băng đá chừng 15 phút cho đỡ mỏi chân, sau đó đi xe tram số 3T để viếng thăm một thắng cảnh khác của Helsinki là:

Nhà Thờ Đá (Rock Cathedral)

Nhà thờ nằm ở phía Tây thành phố và có tên là Temppeliaukion Church. Ta có thể tới đó bằng cách đi bộ (chừng 30 phút) hay theo xe tram số 3T (chỉ 10 phút).

Bên trong Nhà Thờ Đá.

Nhà thờ khánh thành năm 1969. Người ta đào sâu khoảng 10 mét vào bên trong của một khối đá hoa cương tròn với đường kính khoảng 40 mét, sau đó làm một mái vòm bằng đồng nhưng có đường kính nhỏ hơn. Phần phía ngoài của mái là 180 thanh kim loại đồng tâm. Khoảng trống giữa các thanh kim loại phủ kiếng nhờ vậy ánh sáng thiên nhiên có thể lọt vào và chiếu sáng bên trong. Từ ngoài nhìn vào thì thấy nhà thờ này không gây ấn tượng gì cho lắm. Vào bên trong thì thấy tường nhà thờ là vách đá, bệ thờ, ảnh tượng cũng không thấy đâu, chỉ thấy một cây đàn organ với nhiều ống thép. Giữa nhà thờ có nhiều băng ghế để khách ngồi nghe nhạc. Đơn giản vậy thôi. Thế nhưng do xây trong đá nên âm thanh ở đây rất tuyệt vời, vì vậy nhiều buổi hòa nhạc đã được thực hiện ở đây. Nhà thờ đá là một địa điểm du lịch đặc biệt thu hút hàng trăm ngàn du khách hàng năm khi họ tới thăm viếng Helsinki. Trước nhà thờ đá có hai tiệm bán đồ kỷ niệm, do thuận tiện nên du khách vào xem và mua hàng rất đông, mấy cô thu ngân tính tiền không kịp.

Khu vực nhà ga

Xem nhà thờ trong đá xong, chúng tôi đón xe tram 3T trở lại khu nhà ga trung tâm Helsinki. Nhà ga rất

lớn, cổng nhà ga hình vòm, mỗi bên cổng có hai tượng người thanh niên. Tổng cộng là bốn tượng. Trên trên tay mỗi tượng là một cái đèn tròn. Đối diện nhà ga là một khu thương mại. Ở đó có tiệm bán quần áo, nhà hàng, tiệm kem, tiệm cà phê... Khu vực quanh nhà ga có nhiều kiến trúc đẹp. Quảng trường phía bên tay phải rất rộng, ở đó có nhiều kiến trúc to lớn. Đặc biệt phía Bắc là Nhà Hát Quốc Gia Phần Lan. Nhìn phía ngoài, nhà hát này giống như một lâu đài.

Nhà ga Helsinki.

Bên trong nhà ga có nhiều sạp bán sách báo, bưu thiếp, đồ kỷ niệm, đồ ăn nhanh... Thấy để giá một phần bánh mì baguette là 5 Euros. Chúng tôi còn 3 giờ để vui chơi ở Helsinki nhưng đã mỏi chân nên xin hẹn kỳ sau, nếu có dịp trở lại sẽ đi thăm đảo Suomenlinna hay sân vận động Helsinki, nơi tổ chức Thế Vận Hội năm 1956.

Tắm trưa

Vũ Hoàng Thu

*nước mơn lựng mát sân hè
nước xuôi triền mộng nương về ngực cong
nước thoa đậm rức trưa nồng
nước luồn chân về võ lòng khát khao*

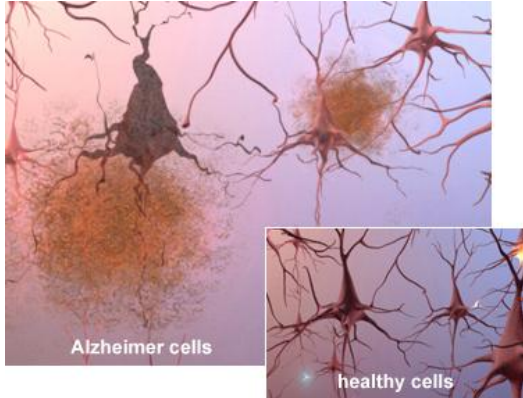
*nước qua mời gọi chân rào
nước về ấp ủ ngõ đào mở khơi
nước em khuôn miệng không lời
nước tôi cơn khát tìm hơi giữa ngày*

Y Học - Sức Khỏe

8 Cách Ngăn Ngừa Bệnh Alzheimer

Theo BS Weil, tuy nguyên nhân gây ra bệnh Alzheimer vẫn chưa biết chính xác, yếu tố lớn nhất vẫn là tuổi tác: sau 65 tuổi, cứ thêm 5 tuổi thì nguy cơ mắc bệnh lại tăng gấp đôi. Sau 85 tuổi thì nguy cơ bị bệnh là 50%. Nếu bạn muốn giảm thiểu nguy cơ bằng cách thay đổi nếp sống 1 cách lành mạnh, thì hãy thêm 8 điều sau vào thông lệ hàng ngày của bạn.

1. Hoạt động bộ não

Ngày càng nhiều bằng chứng về y khoa cho thấy việc kích thích não (suy nghĩ) suốt đời là chìa khóa cho việc nuôi dưỡng và duy trì các tế bào não khỏe mạnh, chặn đứng việc giảm trí nhớ và có thể ngăn chặn được bệnh Alzheimer. Hãy thử làm công việc mình thích thú (có lương hay tình nguyện), theo đuổi các sở thích (như chơi cây cảnh, sưu tầm tem, ...), tham gia tích cực vào các hoạt động xã hội, học ngoại ngữ, ca hát, hay cách dùng các phần mềm vi tính (computer software).

2. Dùng 1 liều thấp thuốc aspirin hàng ngày

Một số công trình nghiên cứu phát hiện mối liên hệ giữa việc dùng aspirin (hoặc các loại thuốc kháng viêm non-steroid khác) và sự giảm thiểu nguy cơ mắc bệnh Alzheimer.

3. Bổ sung Vitamin C và E

Một nghiên cứu ở trường ĐH John Hopkins cho thấy Vitamin C và E dùng chung có thể làm chậm sự tiến triển của bệnh Alzheimer.

4. Hàng ngày nên dùng loại thuốc “bổ”multivitamin

Đa sinh tố chứa hàm lượng thích hợp a-xít pô-líc (acid folic tức là Vitamin B9) cùng các Vitamin B khác (tức là Vitamin B complex) vì chúng làm giảm mức homocysteine, 1 loại a-xít amin tạo ra do sự phân hủy đạm động vật. Người có homocysteine ở mức cao có nhiều khả năng bị bệnh Alzheimer.

5. Nấu nướng với các loại gia vị có dược tính tốt

Nghệ, gừng, ớt chẳng những thêm hương vị cho món ăn mà còn là những chất kháng viêm thiên nhiên (còn gọi là kháng ô-xi hóa: anti-oxidant) .

6. Dùng những thực phẩm giàu chất béo omega-3

Trong đó phải kể cá hồi hoang dã vùng Alaska , cá mòi, bột hạt lanh (flaxseed) mới xay, và hạt óc chó (walnut).

7. Đưa vào bữa ăn nhiều trái cây, rau củ trong theo lối hữu cơ.

8. Hạn chế dùng các loại dầu thực vật có chứa chất béo poly-unsaturated (như dầu hướng dương, dầu bắp, dầu safflower) mà thay bằng dầu ô-liu ép nguội (không nấu).

Tìm Bạn

Tôi tên **Nguyễn Thanh Trúc**, hiện đang sinh sống ở Sydney, Australia. Tôi muốn tìm người bạn học cùng lớp, trước đây đã định cư ở Hòa Lan, nhưng vì tôi không có thân nhân, hay bạn hữu sinh sống ở Hòa Lan, nên muốn nhờ đến phương tiện truyền thông của quý báo, hay cách nào đó để liên lạc được với bạn tôi.

Chi tiết bạn tôi như sau:

Tên: **Nguyễn Thanh Cao**, sinh năm 1962, trước đây sống ở đường Lạc Long Quân, quận 11, Saigon. Là sinh viên khoa hóa, trường đại học Tổng Hợp, niên khóa 1980 - 1984. Bạn tôi rời VN sau khi học xong năm nhất (khoảng tháng 7/1981), sau đó được định cư tại Hòa Lan (không rõ năm nào, khoảng 1982).

Nay đã hơn 30 năm, tôi hy vọng bạn tôi vẫn còn sinh sống ở Hòa Lan, và cũng hy vọng hơn nữa qua phương tiện truyền thông của quý báo tôi có thể liên lạc được với bạn tôi.

Địa chỉ liên lạc của tôi như sau:

Nguyễn Thanh Trúc, số phone: 61-419232191 (mobile), email: trucnguyen300@yahoo.com

Gia chánh

Mỡ nắp xừng ra và chế bột vào từng chén một. Khi bánh chín lấy ra.

Nhân Bánh:

Tôm luộc chín vớt ra rửa để ráo, bỏ đầu, bỏ vỏ, cho vào cối giã nhuyễn.

Chảo nóng cho dầu ăn vào (2 muỗng cafe), cho tôm đã giã vào + 1 chút bột nêm, dùng vá miết tôm cho bông lên.

Bánh mì sandwich xắt hạt lựu rồi bỏ vào chảo dầu đang sôi, chiên cho vàng, vớt ra.

Trình bày:

Cho tôm cháy, mỡ hành, sandwich hạt lựu chiên giòn vào chén bánh bèo

Ăn kèm với nước mắm chua ngọt và dưa chua (cà rốt + củ cải xắt sợi ngâm giấm đường)

Bánh Bèo

Nguyên liệu

Tên nguyên liệu	Số lượng	Đơn vị
Bột gạo	180	gr
Bột bắp	20	gr
Nước cốt dừa	200	ml
Nước	200	ml
Muối	10	gr
Nhân Bánh		
Tôm	200	gr
Bánh mì sandwich	5	miếng
Dầu ăn	2	muỗng cafe
Bột nêm Knorr	1/2	muỗng cafe

Trong các món ăn chế biến từ gạo, bánh bèo là món ăn chiếm được sự ưa chuộng của đông đảo cư dân Hội An, nhất là cư dân các vùng nông thôn. Để làm bánh bèo, người ta chọn loại gạo ngon cho vào ngâm nước, để gạo mềm rồi xay thành nước bột mịn.

Thực hiện

Bột Bánh:

Trộn đều tất cả nguyên liệu làm bột bánh lại. Cho nước vào xừng hấp, nấu sôi.

Cho chén vào trước cho nóng.

Nhận làm các loại bằng đá thiên nhiên (natuursteen) như:

- ❖ Mặt bếp
- ❖ Bàn ăn
- ❖ Bàn Salon
- ❖ Trang trí phòng tắm
- ❖ Mộ bia v.vv...

Xin liên lạc với: Dương Đệ
Tel: 077-4752391
Mobiell : 06-41887617 (sau 18 giờ)

Cười chút chơi

Đàn ông ít...thù dzai !

Chỉ có hai người trong một toa, trên một chuyến tàu đêm: Một đàn ông và một đàn bà.

Cả hai không nói với nhau lời nào; và khuôn mặt ai cũng buồn thiu. Để phá vỡ không khí nặng trĩu trong toa tàu, người đàn ông bắt chuyện: - Cô đi đâu mà chỉ đi một mình?

- Em buồn lắm. Ông chồng em có bồ nhí nên em tính đi xa một chuyến để giải khuây. Thế thì anh đi đâu và cũng chỉ đi một mình? Người đàn bà trả lời và hỏi lại.

- Tình cảnh của anh cũng như vậy. Bà vợ của anh trác nết, có trai tơ nên anh cũng muốn đi du lịch xa một chuyến cho đỡ buồn.

Như giải tỏa được ấn ức, cả hai tỏ khổ người bạn đời, thêm mắm thêm muối. Không khí trở nên thân mật hơn.

Người đàn ông bỗng nói:

- Chồng em phản bội em. Vợ anh phản bội anh. Vì sao chúng ta không giúp nhau trả thù những người không chung thủy?

- Đúng. Anh giúp em trả thù chồng và em cũng sẽ giúp anh trả thù vợ.

Và cuộc trả thù được thực hiện.

.....

Một lúc sau, người đàn bà thở thê:

- Anh ơi, mà chồng em có đến hai ba con bồ nhí lận. Anh giúp em trả thù tiếp đi.

Người đàn ông liếc nhìn và nói:

- Em không biết đâu. Đàn ông tụi anh ít khi THÙ DAI lắm.

Chắc chắn là thế rồi!

Trong lớp học, cô giáo đang giảng bài.

- Cô giáo: Người khôn ngoan luôn luôn biết nghi ngờ, còn kẻ ngu dốt thì lúc nào cũng tuyên bố chắc chắn.

- Học trò: Thưa cô ! Cô tin chắc chứ ?

- Cô giáo: Chắc chắn

Luật sư đi nhà hàng

Hai luật sư sau khi tham gia bào chữa tại một phiên tòa tỏ ra rất mệt nhọc, họ bước vào một quán và gọi nước uống, mỗi người lấy trong cặp của mình ra một ổ bánh mì ăn.

Anh phục vụ nhanh chóng nhắc nhở:

- Thưa quý khách, quán chúng tôi có quy định được ghi trên bản bên kia: "*Quán chúng tôi có phục vụ ăn trưa. Quý khách vui lòng không ăn thức ăn tự mình mang vào quán*".

Hai vị luật sư vui vẻ cảm ơn anh phục vụ và trao đổi bánh mì cho nhau rồi... tiếp tục ngồi ăn ngon lành.

Cạnh tranh hiệu quả

Ba cửa hàng thời trang nằm kế nhau nên cạnh tranh rất kịch liệt.

Cửa hàng bên phải trưng bày quảng cáo: "*Chuyên bán hàng thời trang thượng hạng dành cho nghệ sĩ*". Ngày hôm sau cửa hàng bên trái bèn treo một tấm bảng: "*Chuyên bán hàng thời trang model dành cho những cô gái trẻ đẹp*".

Hôm sau cửa hàng bị kẹt ở giữa treo ở cửa một tấm bảng to đề hai chữ: "*Lối vào*".

!!!

Con gì?

Minh thờ dài nói với bạn: Có đôi lúc tao cũng không biết tao có phải là con người không nữa?

Bạn: Tại sao vậy?

Minh: Lúc tao cười thì con nhỏ hàng xóm bảo tao như đười ươi, lúc tao học không hiểu bài thì ba tao bảo tao ngu như heo, còn những lúc tao quên tất cả thì em gái tao nói tao hôi như cú!

Điều ước khó khăn

Một gia đình đang lái xe trên đường thì con cóc nhảy ngang qua. Ông chồng thắng xe kịp thời, bước xuống, mang con cóc đặt qua vệ đường.

Con cóc bỗng nói:

- Cảm ơn ông đã cứu mạng. Tôi sẽ cho gia đình ông một điều ước!

Người đàn ông nói:

- Vậy hãy làm cho con chó của tôi thắng cuộc đua hôm nay?

Ông ta gọi con chó ra, và khi thấy nó chỉ có ba chân, con cóc nói:

- Khó quá... Hay ông xin điều khác đi!

Lúc đó bà vợ trong xe bước ra và nói:

- Vậy hãy làm cho tôi thắng cuộc thi hoa hậu năm nay được không?

Cóc nhìn bà vợ rồi quay lại nói với ông chồng:

- Ông... cho tôi xem lại con chó, tôi sẽ cố gắng.

Tưởng bờ

Chàng trai hỏi cô gái: "*Em yêu, nếu anh cưới em thì bố mẹ sẽ mua xe hơi đời mới cho anh chứ?*"

- Vâng.

- Bố em sẽ mua nhà cho chúng mình chứ?

- Vâng.

- Và bố em sẽ cho anh làm phó giám đốc công ty của ông ấy chứ?

- Vâng.

- Em yêu, em đồng ý lấy anh chứ?

- Không.

SỔ VÀNG ÂN NHÂN QUỸ TƯỢNG ĐÀI THUYỀN NHÂN

Sổ băng của quỹ ĐĐTĐN: **NL08INGB0006446108** t.n.v. AVVN (BIC: INGBNL2A)

Ngày	Tên	Đóng góp	
		Số Tiền	Hiện vật
2-2-2014	Ăn danh (Tết giáo xứ)	50,00	
17-2-2014	Adviesburo Vinet	250,00	
22-2-2014	Nguyễn Ngọc Được	50,00	
4-3-2014	Võ Văn Hạo - Leeuwarden	50,00	
8-3-2014	G/đ Quân Cán Chính VNCH: bữa cơm gây quỹ	6.200,00	
14-3-2014	T.T. Nguyen Hoang - Amsterdam	100,00	
18-3-2014	Ô. Nguyễn Đăng An/bà Nguyễn thị Thanh	200,00	
23-3-2014	Hoàng Hoàng Mai	100,00	
	Miên Thụy (cờ vàng cài áo)	2,50	
26-3-2014	V.T. Huỳnh/nhóm Vinh Danh Cờ Vàng	50,00	
27-3-2014	Q.C. Chu	100,00	
28-3-2014	Tuấn/Hân - Veenendaal	100,00	
	Nguyễn thị Hải - Nijmegen	100,00	
1-4-2014	Lê Anh Kiệt - Nieuwegein	20,00	
	Chi Kim - Nieuwegein	20,00	
	Ăn danh - Nieuwegein	15,00	
2-4-2014	V.D. Tran	50,00	
3-4-2014	Đặng Quang Duy -Hoorn	100,00	
Tổng kết kỳ này:		7.557,50	
đóng góp các đợt trước:		13.161,50	
Tổng cộng:		20.719,00	

Danh sách độc giả trả tiền báo tính từ 4-3-2014 đến 8-4-2014

stt	ngày trả tiền	Tên	vùng	số độc giả	số tiền	ghi chú
1	5-3-2014	Dinh The Dan	Hoorn	836	€ 30,00	
2	14-3-2014	Huynh Long Tri	Driebergen-Rijsenburg	428	€ 30,00	
3	14-3-2014	Nguyen D. V.	Hoogvliet	170	€ 30,00	
4	17-3-2014	Ngo T. M.	Zwolle	434	€ 60,00	2 năm báo
5	19-3-2014	D.D. Nguyen	Heerenveen	855	€ 30,00	
6	19-3-2014	Lam Hoang Khanh	Maarszen	211	€ 100,00	3 năm báo
7	19-3-2014	Tran Huu Trung	Druuten	572	€ 80,00	ủng hộ 20
8	20-3-2014	MT Vo	Nijmegen	379	€ 30,00	
9	20-3-2014	P.D. Nguyen	Anna Paulowna	84	€ 30,00	
10	21-3-2014	Mai Si Quy	Heemskerk	95	€ 30,00	
11	21-3-2014	Nguyen X.H.	Helmond	315	€ 30,00	
12	21-3-2014	Truong N.T.	Drachten	473	€ 30,00	
13	21-3-2014	Ngo T.H.	Nijmegen	820	€ 30,00	
14	24-3-2014	K.L. Nguyen	Drunen	266	€ 30,00	
15	24-3-2014	Dang Q.D.	Hoorn	62	€ 30,00	
16	24-3-2014	Dinh T.M.	Ede	401	€ 30,00	
17	24-3-2014	Huynh Sieu Nam	Zwolle	432	€ 30,00	
18	25-3-2014	Vo Van Hao	Leeuwarden	461	€ 30,00	
19	25-3-2014	Phan T.	Lelystad	441	€ 30,00	
20	26-3-2014	Ngo T.H.	Raamsdonksveer	665	€ 30,00	
21	26-3-2014	Dinh Van Thinh	Purmerend	750	€ 30,00	

22	27-3-2014	Do Bao Long	Rotterdam	182	€ 30,00	
23	27-3-2014	Doan Van Khoa	Arnhem	655	€ 90,00	
24	28-3-2014	Nguyen T. Hai	Nijmegen	371	€ 30,00	
25	31-3-2014	Tran Thi Lien	Hoorn	54	€ 30,00	
26	31-3-2014	Quynh Q.V.	's-Gravenhage	136	€ 50,00	ủng hộ 20
27	1-4-2014	Vo Thong	Zwijndrecht	192	€ 30,00	
28	1-4-2014	Dang Q.D.	Hoorn	62	€ 30,00	
29	1-4-2014	Ly Thanh Gia	Zwolle	433	€ 30,00	
30	3-4-2014	Le The My	Nieuwegein	345	€ 30,00	
31	4-4-2014	H. Nguyen	Maarsse	837	€ 30,00	
32	7-4-2014	TNA Le	Oss	803	€ 30,00	
33	8-4-2014	Pham Thi Nu	?	?	€ 30,00	*

Đính chính: VNNS số 263 đã ghi sai ngày trong danh sách độc giả trả tiền báo

Thay vì ghi là: "Danh sách độc giả trả tiền báo tính từ ngày 9-1-14 đến ngày **4-4-14**".

Nay xin đính chính thành: "Danh sách độc giả trả tiền báo tính từ ngày 9-1-14 đến ngày **4-3-14**".

* độc giả Pham Thi Nu trả tiền ngày 8-4-14 không ghi số độc giả, xin liên lạc về tòa soạn để xác nhận!

Cám ơn

Lá thư tòa soạn

Thưa quý vị,

Suốt thời gian dài hơn 30 năm sống lưu lạc nơi xứ người, Cộng Đồng Người Việt Ty Nạn Cộng Sản tại Hòa Lan đã duy trì sinh hoạt với 12 nhiệm kỳ Ban Thường Vụ (nhiệm kỳ thứ 13 sắp tới đang được vận động) và tờ báo Việt Nam Nguyệt San. Tính đến nay VNNS đến tay quý vị là số thứ 264. Dầu rằng BTV sắp mãn nhiệm, nhưng tờ báo VNNS vẫn phải được duy trì đều đặn. Do vậy, chúng tôi tha thiết kêu gọi sự hỗ trợ từ quý độc giả bằng cách đóng góp tài chánh, bài vở hay các phương tiện vật chất khác để cùng nhau duy trì phương tiện tốt đẹp này; để chúng ta có quyền tự hào đây là một trong những tờ báo sinh hoạt lâu đời nhất trong cộng đồng người Việt tại Âu Châu.

Qua đây chúng tôi xin được thông báo **quý độc giả đã hay sắp hết hạn**, xin quý vị vui lòng gia hạn báo bằng cách chuyển số tiền **30 euro** vào trương mục **NL16 INGB 0001 5086 64 t.n.v. AVVN**.

Khi có thắc mắc liên quan đến tài chánh xin liên lạc:

Nguyễn Hữu Phước
Thủ Quỹ Cộng Đồng VNTNCS/HL
Kroeten 9
4871 JT Etten-Leur
Tel. 076.5038426

Số báo 265 kỳ tới với chủ đề "**Mừng Phật Đản 2014**" sẽ được phát hành vào tháng 5 năm 2014, Việt Nam Nguyệt San mong tiếp tục đón nhận các đóng góp của quý văn hữu. Bài viết xin gửi về tòa soạn trước ngày 10-5-2014 theo địa chỉ e-mail: ngothuychuong@gmail.com

VNNS mong đón nhận sự hậu thuẫn tích cực của quý độc giả.

Trân trọng kính chào,

Ban Chấp Hành Cộng Đồng và Ban Biên Tập Việt Nam Nguyệt San

Music